

Một Cộg Một Bằg Bốn

Contents

Một Cộg Một Bằg Bốn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	18
4. Chương 4	28
5. Chương 5	39
6. Chương 6	48
7. Chương 7	58
8. Chương 8	68
9. Chương 9	76
10. Chương 10	88

Một Cộg Một Bằg Bốn

Giới thiệu

Thời đại bây giờ mà vẫn còn có người lấy “Chỉ phúc vi hôn”[1] để quyết định chung thân nữa sao? N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cong-mot-bang-bon>

1. Chương 1

Tiết tử

Kiếp trước

Buồn cười! Thật sự là buồn cười!

“Buồn cười! Thật sự là buồn cười!”

Phương Diệc Ngôn ở bên trong thư phòng giậm chân, còn cha hấn thì ở bên ngoài đại sảnh nhảy đông đồng.

Chỉ có điều hấn không dám cũng không thể lớn tiếng biểu thị sự bất mãn của mình.

Đương nhiên không phải bởi vì hấn không dám làm trái ý Phương lão gia, nếu không hấn cũng sẽ không bị nhốt ở trong thư phòng.

“Nghịch tử, người đóng cửa suy nghĩ thật kỹ cho ta!” Phương lão gia tức sùi bọt mép.

Thật là oan uổng quá, hấn có làm gì sai đâu? Bất quá chỉ là cự tuyệt nghe theo việc hôn nhân mà cha hấn đã thay hấn an bài mà thôi.

An bài, là cách nói dễ nghe nhưng ra lệnh mới là thật.

Ngay cả mắt, mũi, miệng của Lục gia tiểu thư ở Đông thành hình dáng thế nào hấn cũng chưa từng thấy qua, cao thấp mập ốm cũng không biết, hấn cũng không phải người mù mà phải lơ mơ lấy vợ như thế.

Phương Diệc Ngôn vừa cãi lại như vậy, liền giống như đổ thêm dầu vào lửa, Phương lão gia tức giận đến râu mép suýt chút nữa đã xéch lên như hai hàng lông mày đen dày của Trương Phi rồi.

“Hả, nói gì vậy? Nói vậy là sao?! Lục cô nương cũng chưa từng gặp người? Lẽ nào cô nương người ta chịu gả về nhà này cũng chứng tỏ là một người mù hay sao? Sách người đã đọc đi đâu hết rồi? Sự hiểu biết phép tắc, nhận thức cơ bản của người còn không bằng một khuê nữ nữa.”

“Cha, hôn nhân là chuyện hai người phải chung sống với nhau cả đời, nên mới gọi là ‘chung thân đại sự’, nếu chỉ dựa vào mai mối, đã kiên quyết ghép hai người xa lạ lại với nhau, mục đích chỉ để nối dõi tông đường, thì đó không gọi là kết hôn, mà gọi là giao phối.”

Lông tóc Phương lão gia lúc này đã dựng thẳng đứng, tùy tiện nhổ một cọng cũng có thể làm roi quất nhi tử đại nghịch bất đạo kia một trận.

“Hay, hay, hay.” Phương lão gia cũng không phải đang khen ngợi, ông đã tức giận đến líu lưỡi. “Ta nuôi người hai mươi năm, để cần người tới dạy ta à. Ta mà lại không hiểu hôn nhân là vật gì ư!”

“Lão gia, ông tức giận đến hồ đồ rồi, hôn nhân vốn đã không phải một đồ vật, nó là một việc hệ trọng đấy!”

Phương lão gia nhìn phu nhân có ý tốt nhắc nhở mà thối râu mép trừng mắt. “Đúng là mẫu nào tử nấy!”

“Ông nóng giận như vậy làm cái gì?” Phương phu nhân từ trước đến nay luôn chỉ nghe theo lệnh trưởng phu bỗng dưng lên tiếng trách móc, vô cùng uất ức.

“Tôi không nhớ để nó rời mình quá xa, ông lại cứ khẳng khẳng cho nó đi cái gì Tây Dương học, một nhi tử ngoan ngoãn, sau khi học tri thức Tây Dương trở về, liền biến thành nghịch tử, muốn trách thì phải trách chính ông đấy.”

“Bà còn viện lý do cho nó, chính bà mới làm hư nó đấy!”

“Con đi du học là học y, cùng chuyện này là hai việc hoàn toàn khác nhau.” Phương Diệc Ngôn hy vọng bọn họ đừng lẫn lộn phải trái.

Nhưng mà bất luận hấn muốn biện hộ ỉnh như thế nào, vào lúc mấu chốt này cũng chỉ làm tăng thêm lửa giận của phụ thân hấn.

“Người!” Phương lão gia vươn ngón trỏ như đang chỉ vào Phương Diệc Ngôn. “Từ hôm nay trở đi, người ở trong thư phòng đóng cửa suy nghĩ cho ta! Sách Tây Dương làm lú lẫn đầu óc người rồi, người lấy sách luân lý đạo đức truyền thống của Trung Quốc chúng ta đọc kỹ càng từ đầu lại ngay!”

Và như thế, Phương Diệc Ngôn liền bị cấm túc.

“Nhi tử đã lớn bằng từng ấy, cũng sắp lấy vợ rồi, ông trông chừng nó như vậy, nếu việc này truyền ra ngoài, nó sẽ phải làm người thế nào đây?”

“Tôi đã hẹn ngày mai tự mình dẫn nó đến Lục phủ bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai của nó rồi, nếu không trông chừng nó, lỡ thằng nhóc này chuồn mất, tôi lấy mặt mũi nào đi gặp người ta nữa chứ?”

“Lão gia...”

“Không cần cầu xin giúp tên nghịch tử ấy nữa, không có mệnh lệnh của tôi, ai cũng không được thả nó ra!”

Phương Diệc Ngôn bị nhốt trong thư phòng nghe rất rõ ràng.

Bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai? Cửa nhỏ cũng không có đâu.

Phương gia mấy đời hành nghề y, khi Phương Diệc Ngôn muốn đi đến một quốc gia Tây Phương học Tây y, Phương lão gia cũng là tức sùi bọt mép như thế này, phản đối như đinh đóng cột. Hẳn thật vất vả thuyết phục phụ thân rằng học Tây y và Trung y cũng không hề ảnh hưởng đến nhau, cam đoan sau khi học thành nhất định sẽ trở về kế thừa sản nghiệp, nói gót cha ông, tuyệt đối không quên nguồn gốc.

Lần này vừa vặn có được kỳ nghỉ, Phương Diệc Ngôn hào hứng tràn trề trở về, chuẩn bị biểu diễn những thứ học được với phụ thân, nào ngờ hần vừa bước vào cửa nhà, đã gặp phải một cuộc đại chiến khác.

Phương lão gia tính lấy hôn nhân để buộc chân con trai độc nhất, đề phòng những ngày sắp tới hần nán lại bên ngoài không chịu về nhà. Mặt khác, sớm bắt hần thành thân, khi hần học xong trở về, vừa vặn ôm tôn tử, nhất cử lưỡng tiện.

Hần đã hao hết lời lẽ để tranh thủ ỉnh được tự do đi học, sao trên đường lại có thể bị truyền thống hoang đường mà hần vốn phản đối ràng buộc được cơ chứ? Cho dù Lục tiểu thư là mỹ nữ thiên tiên nghiêng nước nghiêng thành đi chăng nữa thì hần cũng phải đấu tranh đến cùng!

Nhưng rõ ràng, lần này cha hần không để lại đường cứu vãn.

Phương Diệc Ngôn càng nghĩ càng nôn nóng, quyết định không thể ngồi chờ chết!

Thừa dịp đêm khuya vắng lặng, trên dưới trong phủ đều đã đi vào giấc mộng, hần lặng lẽ đẩy cửa sổ, bò ra bệ cửa sổ, tỉnh chuồn mất. Nào ngờ sương đêm phủ xuống khung cửa sổ gỗ vừa ẩm ướt vừa trơn trượt, chính cái gọi là “một lần sẩy chân để hận nghìn đời”, chân Phương Diệc Ngôn vừa bị trượt, cả người liền rơi thẳng xuống. Hai tay hần quơ quơ trong không trung, nhưng chỉ bắt được không khí.

“Cứu ta với! Người đâu, cứu ta với! Ta vẫn chưa muốn chết đâu!”

Phương Diệc Ngôn hoảng loạn kêu to, làm gia đình canh giữ ở trước cửa thư phòng giật mình tỉnh giấc. Gia đình vội vàng cầm chìa khóa lão gia giao cho hần mở cửa thư phòng. Lúc gia đình nhìn thấy cửa sổ mở rộng, mà không thấy tiếng của thiếu gia từ ngoài cửa sổ truyền vào nữa, hần sợ tới mức hồn vía lên mây.

“Không xong rồi, thiếu gia tự sát! Người đâu, không xong rồi, thiếu gia tự sát rồi!”

“Cứu ta với! Ta không phải tự sát mà! Ta vẫn còn trẻ, vẫn chưa muốn chết đâu! Cứu ta với!”

Nhưng không ai nghe thấy tiếng hần kêu cứu.

Ngoại trừ một gã say vừa mới đi qua Phương trạch, nghe thấy tiếng kêu to, ngẩng mắt say lơ đãng nhìn lên, trong mộng lung hần thấy một bóng đen rơi về phía hần.

“Cái..... cái gì vậy.....”

Hần lão đảo lắc lư nhưng không né tránh, mà chỉ ra sức mở to hai mắt muốn nhìn cho rõ ràng.

“Ồ này, là người à!” Khi bóng đen sắp đến trước mặt, hần đã thấy rõ ràng.

“Cứu ta! Cứu ta với!” Phương Diệc Ngôn điên cuồng quơ tay về phía hần.

Gã say lập tức tỉnh lại, nhưng cũng hoảng sợ đến không thể nhúc nhích, đứng sững tại chỗ.

Sau đó, việc kỳ lạ đã xảy ra.

Mất thấy người ngã lều sập đâm xuống đầu gã say..... bỗng không thấy nữa.

Một lát sau, Phương lão gia dẫn một đám gia đình đuổi tới ngõ hẻm, tìm kiếm xung quanh. Nhưng bọn họ tìm khắp nơi cũng không thấy thi thể, ngay đến cả một mảnh vải, một chiếc hài cũng không tìm thấy, chỉ trông thấy một con ma men thể thốt đã nhìn thấy một người ngã từ trên lầu xuống luôn hô cứu mạng.

Phương Diệc Ngôn liền biến mất như vậy.

Chương 1:

Bắt đầu từ đêm thứ sáu, đến sáng sớm chủ nhật, phòng cấp cứu của bệnh viện Sùng Ân chỉ có bốn chữ để hình dung kín người hết chỗ. Và lại trong mười người thì tám chín người là tai nạn giao thông, càng mệt hơn, đều là tai nạn giao thông liên hoàn, làm một đám bác sĩ, y tá vật vã đến người ngã ngựa đổ.

Hai đêm không chợp mắt, Ngôn Diệc Phương tuy rằng đã sức cùng lực kiệt, nhưng nơi tiếp theo cô muốn đi, dù là bất cứ ai, bất cứ việc gì cũng không ngăn được cô.

Chuyện này đối với cô mà nói còn có tầm quan trọng hơn nhiệm vụ tế thể cứu nhân mà ông trời giao cho cô nữa.

Cũng không phải cô cho rằng làm người chữa bệnh hay cứu tính mạng con người là không quan trọng, thế nhưng, tế thể cứu nhân? Cô không có chí hướng lớn như vậy.

Đội nón bảo hiểm, cưỡi lên xe máy phân khối lớn của mình, cô lập tức giống như được tiêm thuốc trợ tim, tinh thần phấn chấn hơn hẳn.

Mặc dù triển lãm tranh đã chính thức bắt đầu vào mười giờ sáng hôm qua, hơn nữa đây còn là buổi triển lãm đầu tiên của cô, bản thân cô thậm chí đã bỏ lỡ tiệc cocktail, nhưng Ngôn Diệc Phương cũng không để ý.

Cho dù cô không đúng lúc tăng ca ở bệnh viện, thì cũng sẽ không xuất hiện ở buổi lễ khai mạc.

Đây là điều kiện cô đồng ý mở triển lãm tranh: Làm một họa sĩ bí mật.

Tuy là chủ nhật, nhưng đường phố Đài Bắc vẫn theo thường lệ người xe đông đúc, bất quá ích lợi lớn nhất của việc đi xe máy, chính là vào lúc những phương tiện giao thông bốn bánh không thể đi được, nó vẫn luôn có cách luồn lách dễ dàng.

Nhất là Ngôn Diệc Phương đã quen thuộc với từng ngõ hẻm trên đường phố đến mức có nhắm mắt lại cũng sẽ không lạc đường.

Nhưng khi đi tới một đầu hẻm, lại bị kẹt đến con kiến cũng không chui qua được.

Đội hơn nửa ngày vẫn chưa có hiện tượng khai thông nào, thế này thì chỉ có một khả năng: Phía trước có tai nạn.

Đỗ xe máy vào bên đường, cởi nón bảo hiểm, Ngôn Diệc Phương đi ra ngoài ngõ hẻm.

Quả nhiên, hai chiếc xe một trước một sau nằm bất động trên giao lộ, một chiếc trong đó nửa thân xe trước đang chắn ở đầu hẻm. Hai người đàn ông thì đứng giữa hai chiếc xe tranh cãi đến mặt đỏ tía tai.

Mỗi lần xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhất định sẽ có người nhàn rỗi không có việc gì vậy xem, làm cho hỗn loạn càng thêm hỗn loạn, náo nhiệt càng thêm náo nhiệt, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì?” Ngôn Diệc Phương hỏi một người có vẻ mặt đầy hiếu kỳ đứng ở đó.

“Ôi, thật kỳ lạ lắm!” Người qua đường nhiệt tình nước miếng tung bay kể tỉ mỉ: “Người lái xe phía trước thề rằng anh ta nhìn thấy một người ngã từ trên lầu xuống, rơi ngay trước xe anh ta, vì anh ta sợ đụng vào người kia, cho nên mới thắng gấp, vấn đề là, không ai thấy có người nào ngã xuống cả. Nếu từ trên cao ốc nhảy xuống, không ngã chết cũng sẽ chấn động não. Mà trên mặt đất không có người cũng không có thi thể, đương nhiên người còn lại kia sẽ không cam lòng, cô xem, đầu xe của người kia vì anh ta đột ngột thắng gấp mà cũng không thắng lại kịp, bị đụng một mảng lớn. Nên hai người liền âm ỉ lên thôi.”

“Không ai báo cảnh sát sao?” Diệc Phương hỏi.

“Không biết.”

Hai đương sự cãi nhau một hồi dường như đã sắp lao vào đánh nhau, người qua đường vừa thấy vậy, cũng không để ý tới Diệc Phương nữa, vội vã đến gần phía trước hơn chút, để tránh bỏ qua phần hấp dẫn.

Vậy mà không ai có ý định khuyên hai người hiện giờ đang tùm lầy nhau.

Diệc Phương thở dài, len lỏi qua đám đông.

Vốn muốn đảm nhiệm vai trò của sứ giả hòa bình, nhưng khi cô chen đến phía trước, lại phát hiện có một người vẻ mặt mờ mịt nằm gần chỗ hai người đang đánh nhau không can ra được kia.

Diệp Phương lập tức đi về phía anh ta.

“Tiên sinh, anh không có vấn đề gì chứ?” Theo bản năng của bác sĩ, đầu tiên cô kiểm tra xem anh ta có bị thương không.

Anh ta ngậy người mặc cô bắt mạch, kiểm tra đồng tử.

“Ta không biết là ta ngã xuống đến đầu óc choáng váng, hay là bị bọn họ làm cho đầu óc choáng váng nữa.” Anh ta lẩm bẩm.

Người này ngã trên mặt đất, nhưng tây trang trên người lại vẫn sạch sẽ, chỉnh tề. Anh ta nói năng rõ ràng, mạch đập bình thường, ánh mắt tuy mơ màng, nhưng không có dấu hiệu thần trí không rõ hoặc bị thương. Cô liền yên tâm.

“Anh ngã từ đâu xuống?” Giơ tay kéo anh ta đứng lên, cô hỏi.

“Từ bệ cửa sổ.” Anh ta ngẩng đầu lên.

Diệp Phương cũng nhìn lên theo anh ta.

“Lầu mấy?”

Anh ta dường như còn hoang mang hơn vừa rồi, giống như không biết mình đang ở nơi nào vậy.

Bệnh nhân vì chấn động não mà tạm thời mất đi một phần ký ức nào đó, khi không trả lời được vấn đề, trên mặt chính là loại biểu cảm này.

“Vị tiên sinh này, tôi nghĩ tốt nhất anh nên đến bệnh viện kiểm tra thử xem.” Diệp Phương nhìn đồng hồ một cái.

“Tại sao.....”

“Xin lỗi, tôi đang vội. Thật đấy, tốt nhất anh nên đến bệnh viện thử xem, để phòng ngừa vạn nhất.”

“Tôi chính là bác.....” Anh nhìn chằm chằm Diệp Phương mặc áo trắng, đôi mắt mở to.

Cô nóng lòng rời khỏi bệnh viện mà chưa thay bộ đồng phục chỗ nào cũng dính vết máu đã khô ra.

“Yên tâm, đó không phải máu của anh đâu.” Cô an ủi anh. “Nhất định phải đến bệnh viện kiểm tra đấy.”

Khi Diệp Phương nói chuyện với anh ta, thì mọi người, kể cả hai người đàn ông lúc này còn đang âm ỉ kia cũng đều yên tĩnh lại, hai mắt mở thật to, há hốc miệng, nhìn cô chằm chằm.

Về mặt bọn họ nhìn cô, giống như giữa ban ngày ban mặt, cô là một con quỷ không biết từ nơi nào chui ra vậy.

“Đúng là có một người từ trên lầu ngã xuống.” Cô nhìn hai người giống như đoạn phim bị tạm dừng tuy đã ngừng tranh chấp, nhưng vẫn giữ chặt cánh tay nhau không buông, mà nói: “Tốt nhất một người trong các anh đưa anh ta đến bệnh viện đi, anh ta có khả năng bị chấn động não đấy.”

Đi về chỗ đỗ xe máy, Diệp Phương ngồi lên xe, lại đội nón bảo hiểm.

Không có thời gian chờ những người kia tản ra, cô quay đầu xe lại, rẽ sang một ngõ nhỏ khác.

Lái đi một đoạn đường, cô bỗng nhiên nghĩ đến “Quái, một người lớn như vậy nằm ở đó, sao lại không ai nhìn thấy anh ta nhỉ?”

Sau đó cô rất nhanh đã quên chuyện này.

Hơn mười phút sau, Diệp Phương dừng xe máy ở ngoài phòng triển lãm tranh.

“Ôi, cuối cùng cậu cũng lộ diện rồi!” Quan Quan kêu to, tiếp theo thét chói tai: “Ông trời của tôi ơi! Cậu đã đi đâu vậy?”

“Cậu ằm ỉ xong chưa?” Diệc Phương nhìn bốn phía xung quanh. Người đến xem triển lãm tranh cũng không ít nhĩ. “Có chỗ nào không có người không vậy?”

“Sao?” Quan Quan dẫn cô đi ra phía sau. “Cậu cũng biết dáng vẻ của mình rất đáng sợ à?”

Vào một gian văn phòng, Diệc Phương hướng về phía ghế sofa ngã cả người xuống.

“Hô!” Cô thở một hơi. “Mệt chết rồi.”

“Cậu làm ơn cởi cái áo dính máu kia ra đi có được không? Cậu mặc nó, nhìn giống tên đồ tể quá.”

Diệc Phương nhìn mình một cái. “Đâu đến nỗi đáng sợ như vậy?”

Nhưng cô vẫn cởi xuống.

Cửa văn phòng mở ra, một cô gái sành điệu đi vào.

“Ôi, tôi không làm phiền hai người đấy chứ?” Giọng nói tựa như chim hoàng oanh. Không đợi bất kỳ ai trả lời, cô ấy đã nhiệt tình đi đến đứng trước mặt Diệc Phương. “Tôi đoán, cô nhất định chính là bác sĩ Ngôn có tấm lòng nhân ái mà Quan Quan hay nhắc, có đúng không? Tôi là Vu Đặng, người phụ trách phòng triển lãm tranh này”.

“Tôi nào có nói câu kia đâu chứ?” Quan Quan liếc cái xem thường. “Tôi nói cô ấy là người tốt đến thiu thối, thiu thối của thiu thối.”

Diệc Phương không quá tự nhiên nắm bàn tay thon dài mềm mại không xương của Vu Đặng.

“Cô đừng để ý đến cô ấy, cách nói chuyện của cô ấy chính là như vậy, không mọc được ngà voi, quen rồi sẽ thấy bình thường thôi.” Vu Đặng nhìn Diệc Phương nói.

“Hừ, cô mọc ngà voi cho tôi xem đi! Mọc được tôi sẽ phục cô ngay, từ nay về sau Quan Quan tôi sẽ súc miệng thay răng, chuyên chọn những lời người ta thích nghe để nói.”

“Cô đấy, khó trách người ta vừa nghe thấy là cô sẽ viết bài phỏng vấn, trước tiên đã chảy thật nhiều mồ hôi lạnh rồi.”

“Phải, vậy lúc tôi đổ mồ hôi đầm đìa cũng có ai nhìn thấy, có ai hiểu cho tôi.”

Hai người cô đến tới đi, Diệc Phương không có chỗ trống chen vào, chỉ cười mỉm đứng bên cạnh nghe.

“Ôi, xin lỗi, bác sĩ Ngôn.” Vu Đặng nói, “Để cô chê cười rồi.”

“Cô khỏi cần như vậy, Diệc Phương và tôi cũng không phải quen biết ngày một ngày hai. Với cô ấy, cô có nói những lời đáng chê cười đến rách miệng, cô ấy cũng chưa hẳn đã nghe hiểu là cô đang nói lời đáng chê cười đâu.”

“Cô Vu cứ gọi tôi Diệc Phương là được rồi.” Diệc Phương xem thường nhìn Quan Quan.

“Vậy cô cũng gọi thẳng tôi là Vu Đặng đi. Quan Quan, cô đã nói với Diệc Phương chưa?”

Diệc Phương nhìn Quan Quan. “Nói với tôi chuyện gì?”

“Tôi muốn đi toilet.” Quan Quan chạy mất.

Vì thế Diệc Phương đành nhìn Vu Đặng.

“Ài, Quan Quan này..... Thật đúng là!” Vu Đặng đằng hắng cổ họng.

“Chuyện gì vậy?” Diệc Phương hỏi. “Là..... về tranh của tôi? Định giá quá cao ư?”

Việc trưng bày những bức tranh đã vẽ nhiều năm, là Quan Quan năm lần bảy lượt giặt giũ, Diệc Phương đối với tác phẩm của mình thật ra không có bao nhiêu tự tin. Việc định giá của mỗi bức tranh đều giao cho Quan Quan quyết định, Quan Quan biết rõ tình hình thị trường, còn cô không biết, mà Quan Quan lại là phóng viên tòa soạn, chạy tới chạy lui bên ngoài cả ngày, giao du rộng rãi, để Quan Quan làm chủ hẵn sẽ không lỗ.

Trên thực tế, từ việc thỏa thuận địa điểm đến thời gian trưng bày, tất cả đều do một tay Quan Quan giúp đỡ sắp xếp, Diệc Phương chẳng qua chỉ dưới sự cật lực thuyết phục của bạn thân, cuối cùng đã gạt đầu đồng ý làm thử thôi.

“Cái gì?” Vu Đặng có vẻ vô cùng kinh ngạc. “Sao vậy được? Tôi còn cảm thấy quá thấp nữa đấy!”

Lúc này đến phiên Diệc Phương kinh ngạc.

Bởi vì Quan Quan năm lần bảy lượt cường điệu “cao quý”, nghĩa là “Giá cao, đồ vật hiển nhiên cũng trân quý” đó là tâm lý của người tiêu thụ.

“VẬY Ơ?”

“Đúng vậy, có điều..... Ơ, Quan Quan này làm gì mà đi toilet lâu vậy nhỉ?” Vu Đặng nói thầm.

“Không sao đâu, cô Vu, có chuyện gì cô cứ nói với tôi cũng vậy thôi.”

Diệc Phương hiểu rõ Quan Quan, người kia đối với bạn bè cực kỳ nhiệt tình, năng lực cũng tương đối mạnh, chẳng qua thỉnh thoảng hay không có việc gì đi gây chuyện, sau khi gây chuyện rồi liền đem việc nhỏ biến thành việc lớn, còn việc lớn thì làm thành hỗn loạn đến gà bay chó sủa, sau đó cô ấy liền bày ra một bộ dáng không quan tâm, đáng vẻ vô tội như hoàn toàn chẳng liên quan gì đến mình.

Hoặc là giống bây giờ, dứt khoát lẩn trốn mất, đến lúc chuyện xảy ra thì không thấy đâu.

“Là.....” Vu Đặng do dự một chút, “Ài, thật ra tôi vẫn nghĩ rằng cô hẳn sẽ không quá để ý. Quan Quan nói cô sẽ không để ý.”

Diệc Phương thầm nghĩ nửa giây đã hiểu hết.

Nhưng cô vẫn ôm hy vọng hỏi: “Không phải cô ấy đã mang bức tranh mà tôi không định bán kia đi bán đấy chứ?”

Diệc Phương đã nhiều lần nhấn nhủ, dặn dò, vừa nhờ vả vừa căn dặn, rằng bức tranh đó tuyệt đối không được bán.

“Tôi đã tổ chức triển lãm tranh nhiều năm nay, khi họa sĩ đặc biệt nói rõ bức tranh nào không bán, tôi tuyệt đối sẽ tôn trọng ý muốn của họa sĩ, tôi biết.....”

“Cô ấy thật sự bán nó rồi?”

“Ách, Bác sĩ Ngôn.....”

Diệc Phương tông cửa xông ra, đi tìm Quan Quan.

Trong toilet vốn không có người. Cô đã dự đoán được trước rồi.

Bên trong phòng triển lãm, người đã nhiều hơn lúc Diệc Phương đến. Nhưng cô vừa lo lắng vừa không vui, nên cũng không có tâm trạng vui mừng.

Trái lại khi nhìn thấy Quan Quan thì cô ấy đang cùng hai người khác nói chuyện có vẻ rất phấn khởi.

Cho dù đang giận dữ, cô vẫn bội phục khả năng giao thiệp của Quan Quan. Bất kể là khi nào ở đâu, cứ góc nào có bầu không khí thân thiện nhất, thì nhất định cô ấy đang ở đó.

Tuy rằng vóc dáng không cao, ngoại hình cũng không đặc biệt nổi trội, lại không chú trọng ăn mặc, nhưng Quan Quan vẫn rất dễ dàng trở thành nhân vật trung tâm giữa mọi người.

Cô thì vĩnh viễn không thể tự tại, thoải mái, không chút gò bó nào ở nơi xã giao giống như Quan Quan được.

Cũng định chờ cô ấy giao thiệp xong sẽ tìm cô ấy khởi binh vấn tội, liền nhân cơ hội đi loanh quanh. Nhưng khi cô nhìn thấy giá bán của một bức tranh được lồng khung bên cạnh, cô không khỏi trợn mắt há mồm, lại phát hiện đã có vài bức tranh đều được dán một tờ giấy dính màu đỏ có viết “Hàng đã được đặt”, cô quả thực..... “Khó có thể tin, đúng không?”

Diệc Phương quay đầu trừng mắt nhìn vẻ mặt vô cùng đắc ý của Quan Quan.

“Mình đã nói với cậu rồi mà, có Quan Quan này giúp cho cậu, cam đoan cậu một lần là nổi tiếng.”

“Mình hỏi cậu.....”

“Ài, lại đây lại đây, mình giới thiệu với cậu hai cao nhân trong giới truyền thông. Họ sẽ viết một bài phỏng vấn về cậu, mình cho cậu hay, được vậy còn hơn cậu lên tiết mục truyền hình có tỉ suất người xem cao nhất cả nước nữa đấy.”

Diệp Phương không hề cử động.

“Quan Quan, cậu mang bức tranh mà mình không bán kia bán cho ai rồi?” Cô chất vấn.

“Chờ lát nữa hãy nói sau, hai người kia là mình tốn công sức rất lớn để mời tới đó, bọn họ cực kỳ bận rộn, đặc biệt bớt chút thời gian đến đây đây!”

“Cậu biết rõ là mình không chấp nhận phỏng vấn.” Diệp Phương lạnh lùng nói, “Mình đồng ý mở triển lãm tranh lần này, là vì cậu cam đoan mình không cần phải công khai, mình có thể không cần công bố tên tuổi, có thể không ra mặt.”

“Đúng, nhưng mà.....”

“Hiện giờ, cậu chẳng những chưa được sự đồng ý của mình đã bán bức tranh mình không bán, lại còn tìm phóng viên đến viết bài phỏng vấn gì đó. Nếu như mình cần, thì vị phóng viên lớn gần ngay trước mắt như cậu, cũng được.....”

Bỗng nhiên một tia sáng đèn flash lóe về phía Diệp Phương. Cô lập tức phản ứng, giơ cánh tay lên che mặt, nhưng mà cô biết không còn kịp rồi, đối phương đã chụp được.

“Cậu phải chịu trách nhiệm mang tranh của mình về.” Cô nói với Quan Quan.

Dưới cơn thịnh nộ, cô nhanh chóng xoay người đi về phía cửa rời khỏi.

Khi trở về nhà trọ ba phòng ngủ hai phòng sinh hoạt cách bệnh viện không xa, nơi cô ở cùng bốn người bạn, Diệp Phương vẫn nổi giận đùng đùng.

Hai người bạn cùng phòng trong số đó của cô, một người thì nằm trên sofa xem báo, người còn lại thì ngồi ở sàn nhà ngắm người.

Nghe thấy tiếng “Phanh, phanh” mở cửa, rồi đóng cửa, hai người đồng thời buông tờ báo cùng ngồi thẳng lên, vui vẻ cười với cô.

“Hi, Diệp Phương.”

“Diệp Phương, cô về rồi à?”

Thi Triển Tín, được nhóm bạn cùng phòng đặt cho biệt danh “Thi Công”, tự nhận là một bác sĩ đứng đầu khoa nội. Long Băng Kỳ biệt danh “Kem”, tự xưng là một y tá có nhiều kinh nghiệm.

Hai người thoải mái chào hỏi Diệp Phương.

Diệp Phương một chữ cũng không nói, đi thẳng về phòng ngủ.

“Xem ra là coi mắt không thành công.” Kem nói.

Diệp Phương bỗng dừng xoay người.

“Coi mắt?” Cô ngậy người.

“Đúng vậy!” Thi công nói, “Tối qua không phải cô về nhà coi mắt sao?”

Diệp Phương ngã ngồi vào sofa đơn, ôm đầu.

“Thế nào rồi? Không thuận lợi ư?” Thi Công hỏi thăm.

“Còn phải hỏi nữa sao? Anh không thấy cậu ấy sức cùng lực kiệt, sắc mặt xanh xao à? Nhất định cậu ấy bị chinh thắng rồi. Có phải không, Diệc Phương?”

“Hổng rồi, ôi, chết mất!” Diệc Phương vui mặt vào lòng bàn tay rên rĩ.

“Thảm như vậy ư?”

“Là cậu không hài lòng, hay ba cậu không thích?”

Diệc Phương lắc đầu. “Mình đã quên bằng mất chuyện này. Mình vốn không hề về nhà.”

“Cậu không về nhà?” Kem kêu lên. “Vậy cả đêm cậu cũng không về đây, đã đi đâu vậy?”

“Mình ở bệnh viện.”

“Cô ở bệnh viện?”

Thi Công và Kem nhìn nhau.

“Bọn tôi cũng ở bệnh viện, có nhìn thấy cô đâu!” Thi Công nói.

“Cậu ấy không kém may mắn như tôi đâu, đi đến chỗ nào cũng gặp phải anh.” Kem cãi anh ta.

“Không biết ai kém may mắn hơn.....”

“Diệc Phương, cậu đi đâu vậy?”

Diệc Phương đi đến bên cửa, dừng lại.

“Hiện giờ mình không thể về nhà,” Cô thì thào tự nói, “Nhưng mà.....”

“Ôi chao, lúc này cậu không về nhà là đúng rồi.” Kem nói.

“Cô ít đưa ra chủ ý thiu thối bữa bãi đi.” Thi Công nói. “Diệc Phương, bây giờ mà cô về nhà e rằng không ổn lắm đâu.”

“Này, chủ ý của anh thì không thiu thối à?” Kem kêu lên.

“Cách nói của tôi khác, uyển chuyển hơn.”

“Của tôi uyển chuyển hơn thì có!”

“Hai người đều bớt nói lại đi, làm ơn.”

Diệc Phương gào lên một tiếng ngồi về chỗ cũ, suy nghĩ.

“Đây hình như là lần thứ hai rồi nhỉ.” Kem nói.

Thi Công trừng mắt liếc cô ấy một cái. “Cô nhất định phải nhắc nhở cô ấy vào lúc này sao?”

“Ôi, có lỗi quá, tôi quên mời anh chọn ngày lành tháng tốt rồi.”

“Hai người có thôi đi được không?” Diệc Phương thở dài, “Đây đúng là lần thứ hai, hơn nữa lần trước là chủ nhật của hai tuần trước.”

“Lần trước cô cũng không về.” Thi Công nói.

“Anh nhất định phải nhắc nhở cậu ấy vào lúc này sao?” Kem lập tức báo thù. “Lần trước khác với lần này, lần trước là cậu ấy cố ý không đi.”

“Ba cô làm gì mà vội vã muốn gả cô đi vậy?”

Thi Công rót một ly nước cho Diệc Phương.

“Thôi đi, Thi Công, cậu ấy từ chối coi mắt cũng không chứng tỏ rằng anh sẽ có cơ hội đâu, không cần tỏ ra sẵn đón như vậy.”

Thi Công lúc này không thèm để ý tới lời khiêu khích của Kem.

“Ai muốn gả thế?”

Từ trong phòng đi ra một cô gái mắt lim dim buồn ngủ. Là một người bạn cùng phòng khác của bọn họ, Tần Trân Nghi.

“Trời ạ, Cá Hấp, cậu dọa chết người rồi!” Kem che ngực kêu.

“Nhiều người vậy, các cậu ở đây hết à?” Trân Nghi hỏi, bước chân lè mề không dừng, loạng choạng đi về phía phòng bếp.

Những người còn lại đã quen với bộ dạng nửa mê nửa tỉnh của cô ấy nên cũng không để ý đến cô.

“Vội lại,” Diệc Phương tiếp tục chậm rãi nói: “Lần này với lần trước là cùng một người.”

“Hả?” Thi Công và Kem đều há to miệng.

“Hai lần đều cùng một người?” Thi Công hỏi.

“Quả là kỳ lạ, loại đàn ông gì mà người ta đã không muốn gặp gỡ với mình, thế mà vẫn không hết hy vọng, còn muốn tiếp tục gặp, da mặt không khỏi quá dày rồi.” Kem phê bình.

“Tôi đoán hẳn ta nếu không phải cực kỳ xấu, thì cũng là có khiếm khuyết mắt mặt nào đó.” Thi công trào phúng nói. “Nếu là như thế, bị từ chối một lần, hẳn hẳn phải tự mình hiểu lấy mà hết hy vọng rồi chứ, vì sao còn yêu cầu gặp gỡ lần nữa?”

“Tám mươi phần trăm hẳn biết đối tượng coi mắt là bác sĩ, muốn dựa vào quen biết, nói không chừng có thể phẫu thuật thẩm mỹ miễn phí chẳng hạn.”

“Diệc Phương là ngoại khoa, không phải ngoại khoa chỉnh hình.”

“Ôi, thông qua Diệc Phương để xây dựng quan hệ cũng được mà. Diệc Phương của chúng ta là bác sĩ ngoại khoa phái nữ có thể đỡ độc nhất vô nhị trong nước, lại còn là một đại mỹ nữ, ai dám không ghi sổ cho cậu ấy? Ví như nói Thi Công các hạ anh đi, nhớ cậu ấy nhớ đến tâm thần không yên, mà nhìn thấy cậu ấy rồi cũng vẫn đứng ngồi không yên đó thôi.”

Thi Công mặt đỏ lên muốn cãi lại.

“Đừng đùa giỡn loại ấy nữa.” Diệc Phương đặt ly không xuống bàn trà, cào cào chỉnh lại mái tóc ngắn kiểu Audrey Hepburn* của cô. “Trong lòng mình rối loạn, đã phiền muốn chết rồi.”

*Audrey Hepburn: một ngôi sao huyền thoại của Hollywood thập niên 50-60.

“Làm gì náo nhiệt vậy?” Trân Nghi cầm một chai nước cà chua, vừa uống vừa đi đến, ngồi vào một chiếc sofa đơn khác, đem chân mang dép lê gác lên bàn trà. “Hôm nay nghỉ sao?”

Bình thường mắt cô ấy tỉnh ngủ so với đầu óc chậm hơn nửa nhịp nhưng vẫn híp.

“Cậu không nghe thấy đoạn trước, không cần xen vào, bây giờ tâm tình người này đang không tốt.” Kem nói.

“À.” Trân Nghi lăm lăm đáp một tiếng. “Được rồi.”

“Tôi nghĩ,” Thi công góp ý kiến, “Diệc Phương, có lẽ cô nên cho ba cô biết, kỳ thực cô không muốn làm bác sĩ, cũng không muốn họ sắp đặt việc coi mắt cho cô.”

“Không làm bác sĩ? Vậy muốn làm cái gì?” Trân Nghi hỏi.

“Làm việc cậu ấy muốn làm, làm việc cậu ấy vẫn đang lén lút làm.” Kem nói.

“Làm kẻ trộm? Thi Công đang làm kẻ trộm?” Đôi mắt Trân Nghi hơi mở to hơn.

“A, không chịu nổi nữa. Cá Hấp, cô trở về phòng ngủ tiếp đi có được không?” Thi Công năn nỉ.

“Được thôi, tôi đi ngủ.” Trân Nghi nghe lời đứng lên, miệng thì thào tự nói: “Người kia chờ trong phòng đã lâu rồi, không biết đã đi chưa nữa?”

Ba người đồng thời nhìn cô ấy.

“Ai ở trong phòng chờ ai?” Thi Công hỏi.

“À, một người đàn ông. Anh ta muốn tìm Diệc Phương.”

2. Chương 2

Ba người không ai bảo ai mà cùng đứng lên.

“Đàn ông nào?” Diệc Phương hỏi.

“Mình không biết. Anh ta ở trong phòng cậu đấy.” Trần Nghi đáp.

“Phòng mình!” Diệc Phương kêu lên, lập tức chạy về phòng ngủ.

Thi Công và Kem đuổi theo phía sau.

Kem không quên trách cứ Trần Nghi: “Cậu đúng là cá đã bị hấp đó! Não không hoạt động nữa à? Sao lại tùy tiện để đàn ông xa lạ vào đây, lại còn để hắn ta vào phòng Diệc Phương?”

“Anh ta nói tìm Diệc Phương, mình nghĩ anh tahắn là có quen biết cậu ấy nên mới đến tìm chứ.” Trần Nghi vô cùng oan ức.

“Ngu ngốc! Số người quen biết Diệc Phương có bao nhiêu? Diệc Phương cũng không nhất thiết phải quen biết mỗi một người quen mình!”

Trong sự ồn ào của bọn họ, Diệc Phương mở cửa phòng, nhìn thấy ngườiđang ngơ ngác ngồi bên giường mình thì hơi sững sốt.

“Là anh.” Người đàn ông ngã từ trên lầu xuống ở ven đường kia. Cô đi đến trước mặt anh ta. “Sao anh lại đến nơi này? Làm thế nào anh biết được nơi ở của tôi?”

Trên mặt anh ta vẫn lộ vẻ mờ mịt, hoang mang như cũ.

“Xem đi! Diệc Phương cũng biết anh ta đó thôi.” Trần Nghi rất cao hứng.

Nhưng biểu cảm trên mặtThi Công và Kem thì lại không khác gì mấy so với người đàn ông trên giường.

Là vì, bọn họ không thấy trên giường, hay bất kỳ nơi nào trong phòng, có bất cứ ai cả.

“Sao vậy? Anh nói chuyện đi!” Diệc Phương nửa ngồi xổm xuống, đối diện thẳng với mặt anh ta: “Tôi kêu anh đi bệnh viện, làm sao anh lại chạy đến đây?”

“Thì ra anh ta lạc đường.” Trần Nghi đồng tình nói. “Thật đáng thương.”

“Câm miệng, Cá Hấp.” Kem nói.

“Khụ khụ!” Thi Công đằng hắng cổ họng: “Diệc Phương, cô..... đang nói chuyệnvới ai vậy?”

“Tôi không quen biết anh ta, hôm nay tình cờ gặp trên đường thôi.” Diệc Phương nói với anh, “Anh ta nói anh ta ngã từ bệ cửa sổ trên lầu xuống, tôi nghĩ nào anh ta bị chấn động. Nhưng mà làm thế nào anh ta lại chạy đến nơi ởcủa chúng ta được nhỉ? Lạ thật.”

“Ách.....” Kem hé miệng.

“Làm thế nào anh lại đến được nơi ở của tôi thế?” Diệc Phương đem vấn đề hướng về người xa lạ hỏi lại lần nữa.

“Diệc Phương.....” Thi Công mở miệng.

“Nhất định là anh ta đã lạc đường.” Trần Nghi gật đầu khẳng định.

“Câm miệng lại, Cá Hấp!” Giọng của Kem đã bắt đầu run run.

“Các cậu đừng ồn nữa có được không?” Diệc Phương nhờ vả nhóm bạn cùng phòng của mình, “Người này đã bắt an đến không dám nói tiếp nữa rồi, các cậu không thấy sao? Nói không chừng thần trí anh ta đã không còn rõ ràng.”

“Nhưng..... Nhưng mà..... Diệc..... Diệc Phương.....” Thi Công đã bắt đầu nói cà lăm

“Bọn mình.....” Kem dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, “Chính là không nhìn thấy!”

“Đúng..... đúng..... đúng.” Thi Công chỉ vào giường, nhìn Diệc Phương, “Ồ..... ở đó không..... không có ai.”

“Đúng, không.....” Kem đã run rẩy đến không thể nói nữa, cô ra sức gật gật đầu.

“Không có ai? Mất các cậu có vấn đề à? Rõ ràng.....” Diệc Phương vươn một bàn tay vỗ lên vai người xa lạ.

Tay cô lại xuyên đi qua trên vai anh ta, xuyên thấu thân thể anh ta.

Cô như bị điện giật mà rụt tay về.

“Anh..... anh.....” Cô kinh hãi đến cổ họng cũng phát ra âm thanh run rẩy.

“Diệc Phương,” Thi Công cảm thấy chân như nhũn ra. “Lại đây đi!”

“Nhanh lên!” Kem sắp khóc.

“Các cậu làm gì vậy?” Trần Nghi hỏi.

“Còn làm gì nữa? Có ma đó!”

Tiếng gào ầy của Thi Công vừa phát ra, Kem gần như sập đổ.

“Má ơi!” Cô kéo Trần Nghi xoay người bỏ chạy, đồng thời không quên kêu to: “Thi công, cứu Diệc Phương nha!”

Diệc Phương ngậy ra như phồng, đã bị dọa đến choáng váng rồi.

“Còn đứng như trời trồng ở đó làm gì?!” Thi Công kéo cô chạy thực mạng ra bên ngoài trốn.

Con ma ngồi ở bên giường lúc này đã nói chuyện.

“Có ma à!” Anh ta kêu lên.

Rồi cũng chạy theo ra.

Một nhóm người chạy trốn tới cửa, Kem dẫn đầu mở cửa ra, gần như đâm sầm vào người đứng ngoài cửa. Trong lúc kinh hoàng cô cũng không nhìn rõ đối phương là ai, liền hét lên một tiếng, quay đầu vòng ngược lại phòng khách.

Lạc Kinh Thiên ở hành lang đã nghe thấy tiếng ồn ào, khi đi đến trước cửa, âm thanh lại càng to hơn.

Giống như đang mở party vui đùa cuồng nhiệt vậy.

Anh hơi nhú mào, đang do dự không biết có nên ấn chuông cửa hay không thì cửa lại đột nhiên mở ra.

Cô gái mở cửa thấy anh liền hét ầm lên giống như thấy quỷ ấy, tiếp đó xoay người chạy vào trong phòng, một nhóm người bám theo phía sau cô ấy hết như đoàn tàu vậy.

Lạc Kinh Thiên đã nhìn thấy Diệc Phương, mà khi tầm mắt anh tìm được cô rồi thì cũng không dứt ra được nữa.

Tuy rằng nhìn qua thì cô có chút không giống cô mà anh đã từng gặp lắm.

Thật ra cũng không tính là anh đã từng gặp cô, cái anh nhìn thấy chỉ là ảnh của cô.

Không hiểu bọn họ đang chơi trò gì nữa? Người nào cũng đang hét chói tai. Những người này đã lớn hết rồi còn nghịch ngợm vậy ư, Lạc Kinh Thiên nhìn mà vô cùng không hài lòng.

Không ngờ nhà trọ của Diệc Phương có nhiều người ở như vậy, tình huống lại kém xa vạn dặm so với mong đợi của anh. Nhưng anh rất vất vả mới biết được nơi ở của cô, rất vất vả mới gặp được cô, anh không tính bỏ lỡ cơ hội rất có thể không còn nữa này.

Lạc Kinh Thiên đang suy nghĩ xem làm cách nào để nhóm nam nữ đang phát điên kia ngừng chạy như điên và bình tĩnh lại. Anh không muốn gào lên, lần đầu gặp mặt, anh muốn Diệc Phương lưu lại ấn tượng tốt đẹp về mình. Trời biết việc này quan trọng nhường nào, vả lại gào lên cũng không phải cách hay.

Lúc này cuối cùng trong đội ngũ cũng có một người đột nhiên dừng lại.

Anh ta cũng tương đối quái dị, lại mặc tây trang chỉnh tề mà chơi trò chơi điên cuồng với bọn họ.

Anh ta nhìn bốn phía xung quanh, sau đó nói: “Có ma nào đâu?”

Ma? Lạc Kinh Thiên lập tức nhìn ra phía sau, rồi nhìn xung quanh mình.

Những người khác vẫn đang vừa chạy vừa hét, nhưng ít nhất Diệc Phương đã ngừng lại.

Hơn nữa ánh mắt của cô còn nhìn về phía anh. Lạc Kinh Thiên trong lòng vui mừng, mới chuẩn bị mở miệng, cô đã hô lên một tiếng, lại bắt đầu chạy.

Lần này cô chạy về phía cửa. Lạc Kinh Thiên không mời mà đến, đứng ngay gần đó đưa tay ngăn cô lại.

“Diệc Phương ”

“Có ma nào đâu chứ?” Người đàn ông mặc tây trang lại lớn tiếng hỏi, “Ma ở chỗ nào? Sao tôi không thấy gì vậy?”

Một cô gái mặc áo ngủ cũng dừng lại.

“Đúng rồi, ma ở đâu cơ?” Cô ấy thở hổn hển kêu lên.

Một nam một nữ khác phát ra âm thanh quả thực giống quỷ khóc thần sầu.

“Cứu tôi với!” Bọn họ vượt qua trước mặt Lạc Kinh Thiên, tông cửa xông ra.

“Chuyện gì vậy?” Trần Nghi lâu bầu. “Làm người ta chả hiểu gì cả.”

Diệc Phương không biết người đàn ông giữ mình lại là ai, chỉ biết tứ chi cô sắp tê liệt rồi, cô mệt mỏi tựa vào khuỷu tay rắn chắc của anh ta, trừng mắt nhìn con ma kia.

“Anh muốn làm gì? Anh tìm tôi làm cái gì?” Cô lớn tiếng chất vấn.

“Tôi muốn nói chuyện với em.....” Lạc Kinh Thiên nói.

“Tôi không hỏi anh!” Diệc Phương gào lên với anh ta.

Nhưng cô đột ngột phát hiện trong phòng lại xuất hiện một người xa lạ, mà một người xa lạ khác ma, lại trả lời vấn đề của cô.

“Tôi cũng muốn nói chuyện với cô.” Hắc cũng nói.

Diệc Phương nhìn người nửa ôm nửa giữ cô, rồi nhìn..... ma, xong lại quay đầu nhìn người cũ.

Bỗng nhiên, cô đã biết anh ta là ai. Cô lập tức cứng đờ.

Lúc này, cô cảm thấy anh ta so với con ma trong phòng kia còn có tính uy hiếp hơn.

“Anh là ai?” Lạc Kinh Thiên nhíu chặt đôi mày rậm.

Anh chất vấn với âm điệu trầm thấp, có loại khí thế không giận mà uy.

Con ma chẳng những không sợ hãi, còn trả cho anh một ánh mắt uy thế không kém.

“Tôi là Phương Diệc Ngôn, tôi đến tìm cô ấy.” Hắc chỉ về phía Diệc Phương.

“Anh là.....” Tên hắc và tên cô trùng hợp đảo lại! Diệc Phương mở miệng.

“Cô ấy là vị hôn thê của tôi.” Lực ôm ở tay Lạc Kinh Thiên có thêm hàm ý chiếm hữu.

“Gì chứ?!” Diệc Phương dùng sức đẩy anh ra, đi sang một bên.

“Diệc Phương, cậu đính hôn rồi à? Chúc mừng chúc mừng!” Trần Nghi nói.

“Trần Nghi, cầm cậu lên tiếng!”

Trần Nghi chu miệng bĩu môi.

Diệp Phương hướng về phía Lạc Kinh Thiên chống nạnh chất vấn: “Anh có ý gì mà lại nói tôi là vị hôn thê của anh?”

“Không thể nói chuyện của chúng ta trước được sao?” Ma hỏi cô.

Cô trợn mắt nhìn sang phía hắn. Không biết vì sao, đã quên sợ hãi.

“Tôi và anh thì có chuyện gì?”

“Tôi muốn biết vì sao cô lại mặc áo của tôi? Vì sao lại dẫn tôi tới nơi này? Vì sao lại.....”

“Chờ đã!” Diệp Phương bị hỏi đến choáng váng đầu, cô ngắt lời hắn, chuyển hướng sang Lạc Kinh Thiên lên tiếng đuổi khách. “Anh vui lòng rời khỏi cho.”

Mặt Lạc Kinh Thiên không chút thay đổi nhìn cô chăm chú, gần như anh định đứng nhìn cô cả đời vậy, thật lâu sau, anh không nói một câu, cất bước rời đi.

Không hiểu vì sao, Diệp Phương bỗng có cảm giác mãnh liệt: Anh ta sẽ chưa dừng ở đây.

Đột nhiên cô mệt mỏi vô cùng.

“Bây giờ cô có thể trả lời vấn đề của tôi chưa?” Ma hỏi.

“Rốt cuộc ai là ma chứ?” Trần Nghi im lặng hai phút, lại nhin không được mở miệng. “Chúng ta đang chơi trò bắt ma à? Nhưng sao bọn họ chạy mất hết rồi?”

“Ai chạy mất?” Ma hỏi.

Diệp Phương lớn tiếng rên rỉ. Cô đau đầu chết đi được.

Lạc Kinh Thiên làm thế nào cũng tìm được đến đây rồi?

Ài, cứ giải quyết con ma trước mắt này xong rồi tính tiếp vậy.

“Nghe đây,” Cô hít sâu một hơi, bình tĩnh nói, “Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì khiến cho oan hồn anh bất tán, nhưng tôi và anh không oán không thù, nên mong anh đừng ở nơi này nữa.”

Ma khó hiểu nhìn cô. “Tôi không hiểu cô đang nói gì cả, tôi tìm cô là vì áo của cô, ý tôi là, áo của tôi vì sao lại mặc trên người cô?”

Áo? Diệp Phương lúc này mới nhìn thấy trong tay hắn đang cầm chiếc áo trắng của mình.

Cô cởi nó ra để ở văn phòng của phòng triển lãm tranh, khi rời khỏi đó đã quên mang về.

Nhưng, sao lại bị ma lấy vậy?

“Còn nữa, cô là ai? Vì sao tôi lại giống như bị cô khống chế vậy?”

Buồn cười, hắn đến đây để chất vấn cô ư.

“Khống chế? Tại sao tôi phải khống chế anh? Áo trên tay anh là của tôi, xin anh trả lại cho tôi, sau đó mời anh rời khỏi đây.”

“Đây là áo của tôi, bên trên còn có bằng tên của tôi mà.” Ma lật áo lên, tìm được chứng cứ phân biệt nằm phía trên túi áo, “Cô xem, Phương Diệp Ngôn, đây là tên của tôi.”

“Phương tiên sinh, anh nhìn ngược rồi, là Ngôn Diệp Phương, đây là đồng phục của tôi.”

“Ngôn Diệp Phương?” Hắn không tin. “Sao lại có chuyện trùng hợp như thế?”

“Cô ấy đúng là Ngôn Diệp Phương.” Trần Nghi làm chứng. “Cô ấy là bác sĩ ngoại khoa.”

“Cám ơn cậu, Trần Nghi.” Diệp Phương gơ tay, “Có thể trả lại áo cho tôi rồi chứ?”

Phương Diệp Ngôn nhìn cô gái có chiều cao gần như tương đương với mình.

“Cô cũng là bác sĩ ngoại khoa?”

“Đúng, tôi cũng.....” Diệp Phương dừng một chút, “Anh cũng là?”

Hắn gật gật đầu. “Cô xác định cô không biết biến phép thuật ưm.....”

“Phương tiên sinh, tôi là một bác sĩ ngoại khoa đủ tư cách. Tôi rất xin lỗi hôm nay ở trên đường đã không đưa anh đến bệnh viện hay là.....” Diệc Phương lại dừng lại.

Cô đang nói cái gì vậy! Hắn là ma, điều đó chứng tỏ khi cô thấy hắn nằm trên mặt đất, hắn đã chết rồi.

Cô dè dặt hỏi: “Anh là nhảy lầu tự sát hay.....”

“Tự sát!” Trần Nghi kêu lên.

“Tự sát?!” Phương Diệc Ngôn cũng kêu to. “Tôi không phải tự sát, là vì tôi không cẩn thận bị ngã từ bệ cửa sổ ở thư phòng xuống. Vì sao tôi phải tự sát chứ?”

Âm thanh của câu nói cuối cùng lơ lửng trong không trung, khi hắn nói “Ngã từ bệ cửa sổ ở thư phòng xuống”, không biết vì sao, thân hình của hắn đột nhiên biến mất.

Mà áo trắng trong tay hắn thì rơi xuống đất.

Ít nhất hắn đã “đi” rồi.

Chiếc áo trắng dính vết máu kia, lúc này nhìn thấy hết sức ghê người, Diệc Phương nhìn nó, cũng không có dũng khí nhặt lên.

Có lẽ cô cũng không dám mặc nó nữa, cô sợ sệt nghĩ.

Trần Nghi cứng họng nhìn nơi Phương Diệc Ngôn biến mất.

Một lúc lâu sau, cô lẩm bẩm nói: “Thì ra ma là hắn. Hắn chính là ma.”

Nói xong, cô yếu ớt rên một tiếng, ngã xỉu trên sofa.

Thi Công và Kem bởi vì phát giác hai người bạn cùng phòng khác còn chưa chạy đi, liền mạo hiểm vòng trở về, hai người trốn ở cạnh cửa ló đầu vào nhìn.

“Ma đi rồi.” Diệc Phương nói.

Bọn họ lúc này mới yên tâm vào nhà.

“Ừa, sao Cá Hấp lại ngủ ở đây?”

“Vừa mới bị ma dọa ngất.”

“Oạch? Cách lâu như vậy mới hôn mê ư?” Thi Công vỗ vỗ mặt Trần Nghi. “Có cần giúp cô ấy tỉnh lại không?”

“Làm ơn đi, anh đừng phá cậu ấy nữa, để tôi yên tĩnh một lát đi.” Kem ngã vào ghế dựa oán giận. “Thật không dễ dàng gì con ma kia mới đi, tôi phải thở cái đã.”

“Diệc Phương, cô làm gì mà trêu phải một con ma vậy?”

“Các cậu chạy đi đâu thế?”

“Còn nói nữa! Bọn mình chạy thực mạng, quả thật giống chạy Marathon. Đột nhiên phát hiện cậu và Cá Hấp này vẫn chưa chạy ra, mình và Thi Công tưởng rằng các cậu nhất định là xong đời rồi chứ.”

“Bọn tôi trở về là để cứu hai người.”

“Nhưng là bất chấp nguy hiểm tính mạng nhá. À, đúng rồi, cậu làm thế nào mà đuổi được con ma đó vậy?”

Diệc Phương cười khổ. “Tự hắn bỗng nhiên không thấy tăm hơi nữa.”

“Có khi nào hắn trở lại nữa rồi hay không?” Kem khẩn trương nhìn bốn phía xung quanh.

“Hy vọng sẽ không.” Diệc Phương day day huyệt thái dương. “Nhưng một người khác thì rất khó nói.”

Thi Công và Kem cùng lúc nhảy dựng lên.

“Còn một người nữa?!”

“Mình nhớ ra rồi!” Kem kêu to. “Lúc mình chạy ra ngoài, quả thật còn có một người khác, không, ma khác, đứng ở đó. Ồi, mẹ ơi! Không phải mình đã xuyên qua thân thể hắn chứ?” Cô kinh hãi đến mặt mũi trắng bệch.

“Anh ta không phải ma, anh ta là người.” Diệc Phương chán nản thở dài một hơi. “Nhất định là ba mình đã nói địa chỉ nơi này cho anh ta biết.”

Hai người bên cạnh liếc nhìn nhau một cái.

“Ba cô kêu một người giả ma đến dọa cô à?” Thi Công hỏi.

“Anh muốn làm Cá Hấp thứ hai có phải hay không?” Kem lườm anh ta một cái. “Ba cậu ấy muốn cậu ấy coi mắt, cậu ấy trăm phương nghìn kế trốn, ông ấy liền bảo người đàn ông kia đến đây tìm cậu ấy thôi! Mình nói có đúng không?”

“Hắn là vậy.” Diệc Phương lại than thở một tiếng.

“Mình thật sự là càng ngày càng bội phục trí tuệ của mình.” Kem đắc ý xong lại thất vọng kêu lên: “Ai ya, mình còn chưa kịp nhìn rõ anh ta nữa.”

“Cô suýt chút nữa đã xuyên qua thân thể người ta rồi, không sai chứ!” Thi Công giễu cợt cô.

“Mặc kệ.” Diệc Phương nửa thì thào tự nói. “Mình muốn đi ngủ. Mình mệt chết rồi.”

“Cái gì? Cậu còn ngủ được à?”

Diệc Phương khoát tay, trước khi đến phòng ngủ đi ngang qua áo trắng của mình trên mặt đất, cô không khỏi rung mình một cái.

Nhưng kỳ lạ là cô không quá để ý đến việc con ma Phương Diệc Ngôn kia có quay lại nữa hay không, mà người cô lo lắng chính là Lạc Kinh Thiên.

“Lạc tiên sinh, điện thoại của ông nhà, anh muốn nhận không?” Thư ký dè dặt hỏi.

Làm việc cho người thừa kế trẻ tuổi nhất, thành tựu xuất sắc nhất đại diện cho thế hệ tiếp theo của giới xí nghiệp này đã bốn năm, nhưng thư ký chưa từng thấy Lạc Kinh Thiên giống như hôm nay thế này.

Giống một luồng khí áp thấp đang vận sức chờ phát động vậy.

Mà Lạc Kinh Thiên từ trước đến nay lại không bao giờ mang bất cứ cảm xúc cá nhân nào vào văn phòng.

“Không nhận.” Anh đáp đơn giản, vẫn đứng bên cửa sổ.

“Nhưng.....”

“Cám ơn cậu. Không còn việc gì nữa đâu.”

Thư ký không nói thêm nữa, mở cửa rời khỏi.

Cả đời này, dường như rất hiếm khi có chuyện gì hoặc người nào sẽ làm anh hỗn loạn, mất đi lý trí ở đầu trận tuyến.

Bạn bè xung quanh thường trêu đùa rằng khi anh sinh ra nhất định miệng đã ngậm một quyển từ điển, trên mặt thì chỉ có hai chữ: Bình tĩnh.

Thế mà anh lại vì một cô gái khiến thần hồn điên đảo, nhớ mãi không quên. Chính vào sau khi anh nhìn thấy ảnh chụp của cô.

Bức ảnh là vào ngày cô nhận được học vị thạc sĩ chụp cùng với Ngôn Trí Trung, hai cha con đứng cạnh nhau, cô ước chừng cao hơn cha cô gần một cái đầu.

“Một mét bảy mươi tám.” Khi Ngôn Trí Trung nói cho anh biết chiều cao của con gái ông, hình như còn kiêu hãnh, đắc ý vụn vặt kể về chuyện cô học ở Học Viện Y, về những thành tích học tập cùng thành tựu đã nhận được sự chú ý trong giới y học của cô.

Đó là lần đầu tiên Lạc Kinh Thiên đến nhà họ Ngôn. Anh còn nhớ rõ lúc ấy anh đã hết kiên nhẫn chỉ hy vọng chuyện nhanh nhanh kết thúc đến cỡ nào, cật lực khống chế mình không được nhìn đồng hồ làm anh cảm thấy mấy giây trôi qua như một năm đến cỡ nào.

Anh không tập trung tư tưởng nghe Ngôn Trí Trung nói, ở ngoài mặt vẫn giữ nguyên lễ phép cần có; cái này đối với anh không phải việc khó. Anh cũng không nhớ rõ mặt mình có nở nụ cười hay không; điều đó cũng không quan trọng.

Sau đó Ngôn Trí Trung đưa ảnh của cô cho anh xem, anh xã giao nhận lấy, dự định miễn cưỡng nói vài câu khen ngợi cho hợp lễ nghĩa rồi cáo từ khéo.

Cô còn muộn quá nửa tiếng, cũng không gọi điện về báo lý do gì! Mà anh nói cho cùng rất nhẫn nại nghe cha cô ca tụng sự nghiệp vĩ đại của cô, nghe hết ba mươi phút.

Anh đã từng bàn bạc ổn thỏa một vụ làm ăn chín con số trong hai mươi phút.

Thế nhưng bức ảnh kia đã đoạt được toàn bộ sự chú ý của anh.

Đối với người thấy nhiều biết rộng như Lạc Kinh Thiên mà nói, ở trong mắt anh, Ngôn Diệc Phương cũng không được tính là đẹp. Điểm hấp dẫn được ánh mắt anh, chính là đôi mắt cô.

Đến sau đó anh vẫn không quên được, vẻ lạnh lùng kiêu ngạo trong đôi đồng tử màu nâu sâu thẳm, cùng đôi môi hơi nhếch lên lộ vẻ không kiên nhẫn của cô khi cười, giống như đang thăm kêu lên với người chụp ảnh: Có thể kết thúc rồi chứ?

Thậm chí anh còn làm một việc mà chính anh cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Nhân lúc bác Ngôn không chú ý, anh đã lấy bức ảnh vẫn còn nguyên khung kia lén lút bỏ vào túi áo âu phục của mình.

Hiện giờ khung hình đang ở trong ngăn kéo văn phòng anh, còn bức ảnh thì ở trong ví da của anh.

Từ ngày trộm nó về đến nay anh vẫn luôn mang theo bên mình. Anh đem phần ảnh của cha cô cắt đi, chỉ giữ lại ảnh cô.

Giống như cô là bí mật bẩm sinh của anh, từng bị rơi mất hoặc quên đi, nay đã tìm về được, chỉ cần có thời gian rảnh anh liền lấy bức ảnh ra, nhìn cô ngàn vạn lần cũng không chán.

Sau đó anh phát hiện, vẻ mặt của cô trong bức ảnh, sự không kiên nhẫn được che dấu dưới nụ cười, cùng với một chút kiêu ngạo, một chút lạnh lùng cố ý lộ ra kia, gần như không khác biệt với anh là mấy.

Chỉ từ ảnh chụp đã có thể nhìn thấy nội tâm một người ư? Có hơi vô lý.

Chỉ nhìn thấy ảnh chụp, liền đã mong nhớ ngày đêm một phụ nữ, há lại là tác phong của anh ư?

Tóm lại, anh đã tranh luận với bản thân hai cái cuối tuần, rồi quyết định cho cô thêm một cơ hội nữa.

Được rồi, sự thật là anh cũng không cam tâm chuyện cô không để anh vào mắt cho lắm.

Thế mà cô lại từ chối cùng anh gặp mặt chứ!

Tuy rằng lúc ban đầu vì e ngại lệnh cha khó trái nên anh mới vô cùng miễn cưỡng đi đến buổi hẹn.

Được, anh thừa nhận, đây là lần đầu tiên, anh đúng là muốn gặp cô ngoài đời thật. Không vì sao cả, chỉ là không gặp mặt cô một lần thì không được.

Nhưng cô lại cho anh leo cây lần nữa. Thứ sáu tuần trước anh ở nhà họ Ngôn từ chiều đợi đến tận khi ăn xong bữa tối, cô vẫn không gọi điện về, người cũng không xuất hiện.

Ít nhất lần đầu tiên vào trước khi anh đến cô có gọi điện báo với người nhà rằng cô có bệnh nhân cần phẫu thuật nên phải tăng ca.

Nếu một lần, xét đến nghề nghiệp của cô, về tình có thể bỏ qua, nhưng cả hai lần đều như thế, anh không cho rằng đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Anh không nhìn được, đã hỏi thăm chỗ cô thuê phòng, tìm đến nơi ở của cô, không ngờ lại bị cô đuổi đi.

Một phòng cả nam lẫn nữ kia rốt cuộc là những ai? Điên điên khùng khùng, giống như uống thuốc lắc vậy. Trái lại người tự xưng là Phương Diệc Ngôn kia có vẻ tuần tú lịch sự, nhưng nghe ra quan hệ giữa hắn và Diệc Phương dường như không tầm thường.

Đến tận lúc này, dựa vào cá tính của anh, dựa theo tác phong làm việc của anh, thì từ khoảnh khắc anh bước ra khỏi nơi ở của cô vào ngày chủ nhật hôm đó, Ngôn Diệc Phương đã thành quá khứ rồi.

Nhưng ảnh của cô vẫn còn trong ví da của anh, đối với cô anh vẫn khó có thể quên, việc này làm tinh thần Kinh Thiên nóng nảy không ổn định, tâm tình tệ hại hết sức.

Bởi vì anh vẫn muốn gặp cô.

“Nhìn không ra anh lại khổ sở vì tình đấy.” Một giọng nữ yếu ớt vang lên.

Kinh Thiên bị dọa nhảy dựng, đứng lặng im bất động hồi lâu thân thể mới xoay chuyển trong không trung dần dần thành hình một hình thể đầy đủ của cô gái xinh đẹp.

“Lại là cô!”

Hiện ra ở trước mặt anh tuy là một âm hồn, nhưng lại xinh đẹp khiến người ta khiếp sợ.

“Lâu như vậy rồi còn chưa quen ư?”

“Quen với việc một hồn ma đi đến tự nhiên? Trừ phi tôi bị điên rồi.”

Cô khẽ cười. “Cứ tiếp tục tương tư đơn phương thế này, tôi thấy anh cách bị điên cũng không xa lắm đâu.”

Kinh Thiên kéo ghế dựa ngồi xuống. “Tôi phiền lòng vì công việc, cô nghĩ đi đâu vậy?”

“Đúng rồi, Phương Diệc Ngôn ở cùng với cô ấy là để tiện việc cô ấy chữa bệnh cho hắn ta.”

Anh không giả vờ nữa. “Cô biết Phương Diệc Ngôn?”

Cô cười lạnh. “Ha, tôi không chỉ có biết thôi đâu.”

“Nói cho tôi biết mọi thứ liên quan đến người đó đi!”

“Tôi rất sẵn lòng.” Nụ cười của cô trở nên thâm trầm. “Đầu tiên, hắn ta không phải là người.”

Kinh Thiên biến sắc. “Anh ta không phải là người?”

“Hắn là một tên vô lại: Sói háo sắc! Hắn.....”

3. Chương 3

Diệc Phương cảm thấy nếu đầu của cô còn tiếp tục phình ra nữa chắc sẽ nổ tung mất.

Gần đây cô thường xuyên đau đầu, nguyên nhân đều do cùng một người: Lạc Kinh Thiên.

Người này vừa không phải kẻ có ngoại hình cực kỳ xấu, cũng không phải có khuyết điểm mắt mặt nào đó như các bạn cùng phòng của cô đã đoán.

Mà trái ngược hoàn toàn, Lạc Kinh Thiên là người đại diện cho thể hệ kế tiếp trong giới xí nghiệp, tên được xếp đầu bảng công tử ăn chơi.

Lạc Kinh Thiên phong lưu phóng khoáng, chỉ cần là người đã từng đọc báo không ai không biết. Phàm là nữ ngôi sao điện ảnh truyền hình, thực nữ yếu điệu hay dân phụ, hầu như đều đã từng xuất hiện cùng tên anh ta trên các trang báo giải trí.

Trong đời Diệc Phương kinh thường nhất chính loại đàn ông tự cho là phóng khoáng, còn phong lưu không chịu gò bó giống như Lạc Kinh Thiên này. Cho dù anh ta có anh tuấn phóng khoáng rõ như ban ngày đi nữa.

Mà cũng bởi vì nhất cử nhất động của anh ta luôn là tiêu điểm săn soi mỗi ngày của mọi người nên trên các tờ báo, tạp chí vẫn thường có tin tức về chuyện phong lưu kèm theo ảnh chụp của anh ta, có điều anh ta cũng chưa từng đồng ý phỏng vấn riêng lần nào cả.

Nói cách khác, dù tình hình của Lạc Kinh Thiên dường như không ngừng bị phơi bày ngoài ánh sáng đã đạt đến đỉnh điểm, nhưng anh ta lại được xưng là ‘Người đại diện thể hệ kế tiếp thần bí nhất’.

Diệc Phương cũng chưa từng hứng thú đối với tiếng tăm hay sự thần bí của Lạc Kinh Thiên.

Nhưng cô trái lại bắt đầu tò mò, vì sao anh ta lại có hứng thú lớn với cô như vậy?

“Không phải chị đang suy nghĩ đến việc đi phẫu thuật thẩm mỹ đấy chứ?”

Giọng nói bất ngờ vang lên dọa Diệc Phương nhảy dựng.

“Hứa Ngọc Lan! Em làm gì mà lén la lén lút vậy?”

Hứa Ngọc Lan là bác sĩ thực tập, tôn thờ Diệc Phương như thần tượng.

Khi Diệc Phương ở tuổi cô ấy, cũng không có được sự thiết tha cùng lòng tin tràn trề đối với nghề thầy thuốc như cô ấy.

Ngọc Lan thích ở gần Diệc Phương, bởi vì Diệc Phương không bao giờ đặt mình ở vị trí cao, bất kể lúc nào Ngọc Lan gặp vấn đề về y học, chỉ cần Diệc Phương rảnh rỗi, sẽ luôn hỏi gì chỉ nấy, mà đã chỉ sẽ chỉ rất tận tình.

Diệc Phương thì lại thích sự cầu tiến, nghiêm túc, thẳng thắn của Ngọc Lan.

“Ai lén la lén lút chứ?” Hứa Ngọc Lan kêu lên: “Là chị ba hồn thiếu mất bảy vía, tư tưởng không tập trung thì có.”

Diệc Phương chìa tay xuống phía dưới vòi nước, tùy tiện chà rửa một chút.

“Vừa rồi chị nhìn gương mà ngẩn người gì thế?”

“Soi gương cũng gọi là ngẩn người sao?”

“Chị như vậy mà là soi gương ư? Vậy chẳng phải là chị soi gương cả buổi sáng rồi hay sao?”

Diệc Phương kéo một tờ khăn giấy ra lau tay. “Là ý gì vậy?”

“Ý là vẻ mặt này của chị em đã nhìn cả buổi sáng rồi.”

“Về mặt gì?”

“Chơi trò chơi đoán thử xem nhé? Được chứ, em rất thông minh đấy. Ba chị lại bảo chị cuối tuần này về nhà coi mắt, đúng không?”

“Ôi, không phải.”

“Không phải? Vậy chị hẳn nên vui mừng chứ, sao lại mặt ủ mày chau như thế, giống như rất chán nản vậy.”

Hai người cùng đi ra khỏi toilet.

“Có điều Diệc Phương à, cũng khó trách ba chị không vui, chị đã thả bỏ câu bác ấy hai lần rồi mà.”

“Nhưng mà có lần nào chị đồng ý đâu.”

“Bác ấy chỉ có mỗi một cô con gái cưng là chị thôi, mẹ chị mất sớm, có thể bác ấy lo lắng nếu bác ấy không làm chủ gả chị đi, ngộ nhờ chị tính ở bên bác ấy cả đời không lấy chồng, thì làm sao bây giờ?”

Diệc Phương lại thở dài. “Cuộc hôn nhân này, là lúc mẹ chị còn sống đã quyết định.”

“Hả? Không phải chứ?” Hứa Ngọc Lan mở to hai mắt. “Hình như chị từng nói lúc mẹ chị qua đời chị mới được ba hay bốn tuổi gì thôi mà, đúng không?”

“Ba tuổi.” Diệc Phương phì cười nói, “Nhưng chị và người kia cũng xem như là ‘Chỉ phúc vi hôn’”

“Xem như? Cái gì gọi là xem như?”

“Vì khi đó chị còn ở trong bụng mẹ, nhưng anh ta đã sinh ra rồi.” Đợi một chút, Diệc Phương bổ sung thêm: “Hình như anh ta lớn hơn chị ba tuổi.”

“Không phải chứ!” Hứa Ngọc Lan không tin mà kéo dài âm điệu. “Làm ơn đi, bây giờ là thời đại nào rồi!”

“Thật vô lý quá!” Một giọng đàn ông tham gia vào.

Hắn đang đứng trước mặt Diệc Phương. Là hồn ma kia.

Cô giật mình dừng bước.

Cùng lúc đó, loa phóng thanh vang lên: “Bác sĩ ngoại khoa Ngôn Diệc Phương, bác sĩ ngoại khoa Ngôn Diệc Phương, xin lập tức đến phòng cấp cứu.”

“Ai ya!” Hứa Ngọc Lan cũng kêu lên, “Em đến toilet tìm chị là muốn nói với chị phòng cấp cứu có người đang tìm. Mau mau mau! Anh ta bị thương ở đầu, vậy mà không chịu cho người khác khâu lại giúp, cứ nói nhất định phải là chị mới được.”

Hồn ma kia bỗng nhiên lại không thấy nữa.

“Em có nhìn thấy ” Diệc Phương một mặt cùng Hứa Ngọc Lan chạy về hướng phòng cấp cứu, một mặt quay đầu lại nhìn xung quanh, rồi hỏi.

“Có chứ, đương nhiên là nhìn thấy. Em nói trước với chị nha, nếu như chị không có hứng thú với anh ấy, làm ơn làm ơn, ngàn vạn lần hãy để anh ấy lại cho em.”

“Em muốn anh ta!” Diệc Phương hoảng sợ. “Em có vấn đề hả?”

“Nếu như chị ghét anh ấy thì chị mới có vấn đề đó.”

Đến phòng cấp cứu, Diệc Phương lại bị báo cho biết bệnh nhân đã được chuyển đến khoa ngoại, trong phòng khám bệnh của cô.

Hứa Ngọc Lan phải trực ban ở phòng cấp cứu, không thể cùng đi qua, nhưng không quên dặn dò lần nữa: “Này, chị nhớ nhé, em đăng ký trước với chị rồi đấy.”

Diệc Phương dở khóc dở cười. Có người yêu cầu cô khám bệnh, Hứa Ngọc Lan tìm được cô thì kết quả lại quên nói với cô, thế mà lại không hề quên yêu cầu muốn một hồn ma nam với cô.

Hồn ma nam này xuất quỷ nhập thần, lại không biết đi nơi nào rồi.

Y tá trong phòng khám bệnh đi ăn cơm trưa còn chưa trở về. Bởi vì vẫn chưa đến thời gian khám bệnh buổi chiều, Diệc Phương thật bức mình người đã làm chủ chuyển thẳng bệnh nhân ở phòng cấp cứu tới phòng khám bệnh của cô.

Bệnh nhân cũng đã tới rồi, lại chỉ đích danh tìm cô, mặc dù đang là thời gian nghỉ ngơi của mình nhưng cô cũng không thể không để ý tới.

Bên trong không thấy có người, nhưng mà cô nhìn thấy dưới tấm màn có một đôi chân đi giày da, đang buồn chán đi qua đi lại.

Cô tới bồn rửa để rửa tay trước. Đây là thói quen trước khi khám bệnh.

Cô giống như thuận miệng mà hỏi: “Anh vẫn ổn chứ?”

“Không ổn.” Một giọng nam rầu rĩ không vui trả lời cô.

Diệc Phương mỉm cười, duỗi tay xuống phía dưới máy hong khô. “Tôi lại cảm thấy anh xem ra cũng không tệ lắm. Quý danh của anh?”

“Danh của tôi không quý, nhưng người thì có vẻ đáng giá.”

Nụ cười của cô lan rộng. “Anh thật hài hước.”

“Tôi còn rất nhiều ưu điểm.”

“Có thể nói đùa được, chứng tỏ vết thương của anh hẳn là không quá nghiêm trọng.”

Cô đeo găng tay dùng để khám bệnh, đi đến bên cạnh bàn xem phòng cấp cứu có chuyển bệnh án của anh ta sang đây hay không.

“Giờ phải xem anh bị thương ở chỗ nào đã.”

Không thấy có hồ sơ bệnh án từ phòng cấp cứu chuyển đến.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu xem ” Cô kéo tấm màn ra, sững sờ tại chỗ. “Là anh!”

Diệp Phương xoay người bước đi.

Kính Thiên dễ dàng giữ cô lại.

“Bác sĩ Ngôn, em đối với bệnh nhân đều là loại thái độ này sao? Hay là chỉ đặc biệt thân thiết với anh?”

Sự khiển trách dịu dàng của anh làm cho cô đột nhiên vô cùng lúng túng.

“Xin anh buông ra, Lạc tiên sinh.” Cô cố hết sức tỏ ra nghiêm túc.

“Không thành vấn đề, nhưng phải đợi em chữa trị vết thương cho anh xong đã.”

“Anh căn bản là tới đây cố tình gây sự.”

“Rồi anh tự làm cho người ta đánh vỡ đầu mình sao? Tin anh đi, đầu của anh vô cùng quý giá.”

À, cô tin.

Cô quay nhìn anh. Trán anh quả thật có vết thương, qua bước đầu xử lý máu đã được cầm, nhưng vết thương đúng là có thật.

“Vì sao không nói sớm!”

Diệp Phương phỏng chừng ít nhất cũng phải khâu bốn, năm mũi, cảm thấy có chút bất an.

“Buông tay, tôi phải lấy dụng cụ.”

Anh không quá tự nguyện mà buông cô ra, sau đó oán giận nói: “Giọng điệu của em giống như em muốn lấy dụng cụ sửa xe vậy.”

Diệp Phương mím miệng, không hề cười.

“Nguyên nhân bị thương?”

“Chắc, không phải anh đã nói rồi sao?”

“Bị thủy tinh đập vào? Vì sao?”

“Biết rồi có thể ngừng đau đầu hay không.”

Cô cắn cắn môi. Người này dẻo miệng như thế, khó trách phụ nữ cứ đổ xô vào anh ta.

Nghĩ đến điểm ấy, cô không cần ngăn mình lại thì cũng không cười nổi.

“Em không hỏi anh chiều này có hữu hiệu hay không à?”

Cô mới không thèm để ý đến anh ta. Cô chỉ chuyên tâm khử trùng và khâu lại vết thương cho anh ta.

Nhưng, rất khó, bởi vì cô nhất định phải đứng giữa hai chân anh ta, mà anh ta thì lại thuận thể ôm eo của cô.

“Anh như vậy tôi không có cách nào làm việc được.” Hô hấp của cô bỗng nhiên không thông thuận lắm.

“Sẽ không đâu!” Anh vui vẻ nói, “Kỹ thuật của em vào hàng bậc nhất, anh đã nghe nói từ lâu rồi.”

Nếu anh ta cho rằng sức hấp dẫn của mình khôn cùng, thì hoàn toàn sai rồi! Diệp Phương quyết định tuyệt đối không bị anh ảnh hưởng.

‘Mày làm được mà’. Cô tự nhủ. Không được tỏ ra yếu thế trước anh ta.

Cô cắn răng làm việc.

“Eo của em thật thon nhỉ, Diệc Phương.”

Anh ta gọi tên cô bằng giọng nỉ non, khiến cô suýt chút nữa cầm đã cầm kim không vững.

“Ai ya! Đau đấy!” Anh kêu lên, giọng nói lại như đang cười.

Tay anh vòng sau eo cô lại thừa cơ ôm chặt hơn.

“Đáng đời.” Cô hít một hơi, vừa tức giận, lại vừa có một cảm giác khó hiểu không phải là không vui.

“Diệc Phương, sao em lại ghét anh?”

“Sao tôi phải ghét anh?”

“Chính vì anh không rõ nên mới muốn chính miệng em nói cho anh biết.”

“Tôi đã nói với anh rồi.”

Thật hy vọng vết thương của anh rộng hơn chút, để cô có thể kéo dài thời khắc này. Nhưng đồng thời cô cũng vui mừng vì anh bị thương không nghiêm trọng.

Dù sao anh cũng không có dự định buông cô ra, hơn nữa thấy cô đã xong, liền dứt khoát kéo cô lại gần hơn chút nữa, ôm lấy cô.

“Em không thích anh, vì thế cũng không cần thiết ghét anh?”

“Chúc mừng anh, đầu của anh rất minh mẫn, có thể đi rồi.” Cô đẩy anh.

Anh ôm chặt cô, như ánh mặt trời lấp lánh. Còn cô lại dùng ánh mắt lạnh nhạt đón chào.

“Vì sao? Anh muốn biết.”

“Tôi thích hay ghét anh quan trọng như vậy ư?”

“Cứ cho là anh tự đại cũng được.”

“Tự đại cũng không phải độc quyền của anh đúng không?”

Anh hơi nhướng mày. “Nói như vậy, chúng ta đã tìm được một điểm chung rồi, tốt quá, đây là một khởi đầu tốt.”

Diệc Phương vừa bực mình vừa buồn cười. “Anh chẳng những tự đại, mà còn rất biết tự bào chữa.”

“Không, anh rất lạc quan. Còn em? Diệc Phương, em không phải là người theo chủ nghĩa bi quan đó chứ?”

Cô thừa nhận hoặc phủ nhận đều không được, chỉ có thể trừng mắt anh.

“Thật tốt quá, lại thêm một điểm chung nữa. Anh tin nếu có thêm thời gian, chúng ta sẽ phát hiện chúng ta .”

“Lạc tiên sinh, tôi không có khả năng biến thành ‘Chúng ta’ với anh.”

“Hửm? Sao em có thể dám chắc như thế?”

Thái độ cùng với giọng điệu chậm chạp của anh chọc tức cô.

“Bởi vì không có ‘Chúng ta’. Đài Bắc có nhiều bệnh viện như vậy, anh lại lựa chọn nơi này, nhiều như vậy bác sĩ, anh lại cứ phải tìm tôi thì mới chịu, đã vậy còn chọn vào thời gian nghỉ trưa, cũng chỉ vì một lý do.”

“Hửm, vậy sao? Là lý do gì?”

“Lý do rất đơn giản, thuần túy chỉ bởi vì anh không cam lòng, bởi vì anh luôn quen với việc các cô gái yêu thương nhưng nhớ mình, mà kẻ vô danh tiểu tốt như tôi đây từ lúc còn trong bụng mẹ đã bị ‘chỉ định’ thuộc về anh, thế mà lại năm lần bảy lượt không để ý tới anh, không xem anh ra gì, không chịu gả cho anh.”

Tôi tin anh cũng chưa hẳn bằng lòng với sự sắp xếp này của cha mẹ, với thân phận, địa vị, danh vọng của anh, dù anh muốn bất kỳ cô gái nào cũng đều dễ như trở bàn tay, anh chính là không chịu nổi một cô gái bình thường không có gì đặc biệt giữ khoảng cách với mình, vì thế anh mới hạ quyết tâm muốn đòi lại mặt mũi.” Cô đem những suy nghĩ trong lòng từ lâu nói hết ra.

“Ừm.” Kinh Thiên nhìn cô chăm chú, nghĩ rằng cần phải thành thực với cô một chút. “Phân tích của em rất có lý, còn gì nữa không?”

Hít sâu một hơi, Diệc Phương bình tĩnh nhìn anh nói: “Nếu sự cự tuyệt của tôi đã kích tự tôn của anh, tôi cũng không thể vì thế mà nói xin lỗi anh được. Tôi cũng có quyền lựa chọn, mà điều tôi lựa ”

“Em lựa chọn không cần anh.”

Cô không định nói thẳng thừng đến vậy, nhưng mà khi anh nói ra, cô lại có chút buồn bã khó diễn tả bằng lời.

Cô buồn vì chính mình. Mặc kệ cô thừa nhận hay phủ nhận, giờ phút này cô phát hiện, cô không phải thật sự không cần anh. Không phải như lời anh nói.

Kinh Thiên hơi gật đầu. “Em nói đúng, tự tôn của anh quả thực có bị tổn thương.” Anh quyết định thẳng thắn thành khẩn là thượng sách. “Chỉ có điều, anh có thể đính chính lại mấy câu em vừa nói không?”

Cô nhìn anh, chờ đợi.

“Đầu tiên, em không phải là một cô gái bình thường không có gì đặc biệt, lại càng không phải là vô danh tiểu tốt. Thứ hai, anh nói lời này, không phải đang nịnh nọt, để lấy lòng em.”

“Dù là nịnh nọt thật thì cũng không hẳn có hiệu quả.” Diệc Phương cảnh cáo.

“Anh đã nói không phải rồi mà. Chắc, đừng ngắt lời anh, lúc em lớn tiếng anh cũng không hề nói xen vào đấy thôi.”

Cô vốn có chút tức giận, có chút buồn bã, bây giờ lại bị anh làm thành muốn cười. Cô mím môi, để anh tiếp tục.

“Thứ ba, vào lần đầu tiên anh đến tìm em, quả thật có một nửa là xuất phát từ không cam lòng. À.....” Anh dừng lại, suy nghĩ tìm từ chính xác, “Không đúng, phải nói là không rõ ý nghĩ của mình. Sau này em sẽ biết anh là một người luôn phân rõ phải trái. Được không?” [NV: anh này nói chuyện thâm thúy quá, đang vấn đề này lại nhảy sang vấn đề khác

~]

Diệc Phương bị hỏi đến chẳng hiểu gì cả.

“Được không cái gì?”

“Sau này ấy!”

Cô không cần phải cho anh ta bất cứ hứa hẹn gì cả, nên cũng không đáp lại.

“Có được không? Nếu em không đáp ứng, anh sẽ không nói tiếp nữa đâu.”

Uy hiếp cô ư. Cô cảm thấy buồn cười.

“Không nói thì thôi.” Cô nói.

Kinh Thiên thở dài một hơi, “Em thật khó ứng phó, vả lại còn không có lòng cảm thông nữa.”

“Anh rất thường oán giận nhĩ. Tôi thế nào mà không có lòng cảm thông?”

“Anh rõ ràng bị thương, thế mà em cứ nói như thể anh cố ý lừa bịp mà đi tới nơi này tìm em làm phiền vậy.” Anh – mặt vô tội.

“Anh có thể tìm bác sĩ khác ở phòng cấp cứu.” Cô nói rõ ra.

Anh nhìn lại cô. “Anh muốn gặp em.”

Nếu không phải hai tay anh đang ôm lấy cô, cô nghĩ, không biết mình có thể vì hoảng sợ quá độ mà té xỉu không nữa.

“Tôi hẳn nên thụ sủng nhược kinh* sao?” Cô vẫn giữ bình tĩnh như cũ, hỏi.

*thụ sủng nhược kinh: được yêu chiều mà vừa mừng vừa lo.

“Đương nhiên rồi. Em nói xem, bao nhiêu phụ nữ yêu thương nhưng nhớ anh, vậy mà anh lại chỉ muốn gặp một mình em.”

Cô lập tức biến sắc, tiếp đó đẩy mạnh anh ra, đi đến bên bồn rửa tay cởi găng tay.

Kính Thiên thầm mắng chính mình.

Nhưng mà nhờ vậy đã chứng minh, nếu cô không cho phép anh ôm cô thì cô đã sớm tự mình thoát thân rồi. Trong lòng anh lại dấy lên một tia hy vọng.

Kính Thiên đi đến phía sau cô.

“Xin lỗi, đó là câu nói đùa không thông minh.” Anh thành khẩn xin lỗi.

Tầm lưng phía trước anh vẫn cứng đờ.

“Anh có thể về rồi, Lạc tiên sinh. Khỏi cần quay lại cắt chỉ, vết thương tránh bị nhiễm nước, tôi sẽ kê một số thuốc kháng sinh cho anh ”

“Diệp Phương,” Anh nắm vai cô xoay người cô lại nhìn anh. “Anh muốn gặp lại em.”

Lòng cô bối vì ánh mắt cùng yêu cầu của anh mà rung động.

Nhưng vẻ mặt, giọng nói của cô vẫn ổn định. “Có cần thiết sao?”

“Chúng ta có thể làm bạn không?”

Cô không nói lời nào.

“Em không cần thích anh, nhưng anh hy vọng chúng ta ít nhất cũng có thể làm bạn.”

“Anh sẽ làm bạn với người anh không thích sao?”

Kính Thiên yên lặng nhìn cô hồi lâu, tay ở trên vai cô cũng buông xuống.

“Sẽ không.” Anh cười, chẳng qua lần này là cười khổ. “Xem ra điểm chung của chúng ta không ít đâu.”

Diệp Phương đi tới sau bàn ngồi xuống kê một đơn thuốc xong, đưa cho anh.

Anh nhận lấy bỏ vào túi áo, vươn tay về phía cô, cô chần chờ trong chốc lát cũng đứng lên, nhẹ nhàng bắt tay với anh, rồi lập tức rút tay về.

“À, ít nhất chúng ta cũng đã nói rõ, phải không?”

Diệp Phương thản nhiên mỉm cười.

“Như vậy.....” Không thể tưởng được Lạc Kính Thiên anh cũng có lúc không cặn từ ngữ. “Cám ơn em.”

“Không cần khách sáo, đây là việc tôi phải làm.”

“Tạm.....”

“Ở bệnh viện tốt nhất đừng nói tạm biệt.” Cô nói.

Mãi đến khi cánh cửa phía sau anh khép lại, ngồi về ghế dựa rồi Diệp Phương mới biết được cô đã tốn bao nhiêu sức lực để khiến mình không mất kiểm soát trước mặt anh.

Cô một tay chống đầu tựa lên trên bàn, còn chưa kịp ổn định nhịp thở thì lại hoảng sợ đến suýt nữa bật từ ghế dựa lên.

“Người kia rất thích cô.” Ma đã quay lại.

“Á!” Diệc Phương kêu một tiếng sợ hãi, trừng lớn mắt.

“Tại sao cô không thích anh ta?”

“Anh.....” Diệc Phương dùng sức nuốt ngụm nước miếng. “Sao anh lại đã quay lại rồi?”

“Quay lại? Quay lại cái gì?” Phương Diệc Ngôn đi tới đi lui, nhìn đông nhìn tây trong phòng khám bệnh.

“Tại sao cô không thích anh ta?”

Diệc Phương ngồi im trên ghế dựa, động cũng không dám động.

“Ai?”

“Chắc, Lạc Kinh Thiên đó.”

“Liên quan gì đến anh? Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi vốn muốn về nhà, nhưng mà.....”

“Nhà anh ở đâu? Tôi đưa anh về.” Cô nói rất nhanh.

Cô đưa hắn về đâu đây!

Diệc Phương vội vàng sửa lại: “Ý tôi là, tôi sẽ tìm người siêu độ cho anh.”

“Nhà của tôi à, ước chừng rất xa, hơn nữa tôi nghĩ cái nhà kia hơn phân nửa đã không còn rồi; Nếu tôi đã tới nơi này..... Siêu độ?”

“Anh đã.....” Diệc Phương lại nuốt một ngụm nước miếng, “Không còn trên nhân thế, anh không biết sao?”

“À, việc này hử, tôi hiểu. Đúng rồi, ngày đó cô và những người bạn của cô hét to ma ma, thật đúng là rất không có lễ phép, rất sỉ nhục người khác, khỏi phải nói đến còn rất dọa người nữa.”

Dọa người? Câu này để hắn nói sao? Nhưng sỉ nhục người khác..... “Nói về việc này, tôi nghĩ các người hẳn nên nói lời xin lỗi với tôi.”

“Xin lỗi?”

“Cô đại diện nói cũng được.”

Hắn nghiêm trang chờ, lại khiến Diệc Phương dở khóc dở cười.

“Anh làm bọn tôi sợ tới mức hồn bay phách lạc, lại còn muốn tôi xin lỗi anh?”

“Tôi mới bị các người dọa tới mức hồn vía lên mây đấy!”

Hắn vẫn còn chấn động đây.

“Cho nên anh không phải đã đi rồi, mà chỉ là.....” Tay Diệc Phương ra hiệu ở không trung, “Tạm thời không nhìn thấy?”

Hắn nhún nhún vai. “Nói như vậy cũng đúng. Mà cô làm gì phải sợ tôi chứ? Cô là bác sĩ, trong bệnh viện, người giống như tôi hẳn là thường xuyên gặp phải mà.”

‘Người’ giống như hắn? Nếu không phải đang khẩn trương bắt an, cô có thể đã bật cười lên rồi.

“Anh là cái đầu tiên tôi gặp được trong đời này. Cảm ơn trời đất.” Diệc Phương vạch một chữ thập trước ngực.

“Cô lại sỉ nhục tôi!” Hắn kháng nghị.

“Đừng miễn cảm như vậy được không? Trước khi anh biến thành..... ừm, cũng từng là người mà, nhìn thấy ma đối với anh mà nói chẳng lẽ là chuyện thường ngày?”

“Không phải chuyện thường ngày, nhưng nhìn quen rồi là được.”

Diệc Phương cứng lưỡi. “Cái gì?”

“Đổi đề tài khác được không? Tôi vẫn chưa quen với sự thật tôi đã chết cho lắm.” Hắn hậm hực nói.

“Tôi lại càng không thích việc tôi đang cùng anh nói cái sự thật ấy, nhưng tôi muốn biết, rốt cuộc vì sao anh đi theo tôi?”

“Cô cho rằng tôi muốn à, tôi vui lắm sao? Nhưng tôi không thể không đi theo cô.”

“Vì sao?” Cô rên rỉ, tiếp đó nghĩ đến “Là vì anh ngã trên mặt đất, chỉ có mình tôi nhìn thấy anh sao?”

“Ban đầu tôi cũng không rõ tại sao những người khác đều không nhìn thấy tôi, nhưng bây giờ tôi biết rồi.”

“Vậy anh nói cho tôi biết đi, biết đâu có thể nghĩ cách giúp anh..... ừm.....”

“Giúp tôi cái gì? Là giúp cô thoát khỏi tôi đúng chứ?” Hấn rầu rĩ không vui nói.

Cô không khỏi có chút băn khoăn.

“Đừng nói khó nghe như vậy, nếu có thể giúp anh, đưa anh đến nơi anh nên đến, dù sao so với việc anh cô.....” Cô vội ho một tiếng, uyển chuyển nói: “Dù sao so với việc anh bay tới bay lui không có mục đích vẫn tốt hơn mà.”

“Cám ơn cô.”

“Cám ơn tôi cái gì?”

“Cám ơn cô không nói ‘Cô hồn dã quỷ’.”

Loa phóng thanh lúc này lại vang lên: “Bác sĩ ngoại khoa Ngôn Diệc Phương, bác sĩ ngoại khoa Ngôn Diệc Phương, xin lập tức đến phòng cấp cứu.”

Diệc Phương đứng dậy đi ra ngoài.

“Anh đừng đi theo tôi được không?” Thấy hấn đi theo phía sau, cô năn nỉ.

“Nói không chừng tôi có thể giúp gì đó.”

“Anh? Anh giúp cái gì?” Dọa người sao? Cô vốn muốn nói vậy.

“Ồ, tôi cũng là một bác sĩ mà!” Hấn kháng nghị.

“Anh đừng đi theo tôi chính là giúp một việc lớn rồi.”

“Không theo thì không theo.” Hấn vô cùng mất hứng lắm lắm. “Tôi cứ ở đây chờ cô là được rồi chứ gì?”

“Chỉ cần anh không đi theo tôi là tốt rồi.” Ngẫm lại, cô khẩn trương hỏi: “Anh xác định ngoại trừ tôi, những người khác đều không nhìn thấy anh chứ?”

“Cho đến mấy ngày trước thì là như thế.”

“Cái gì? Anh.....”

“Được rồi, nếu có người đến, tôi sẽ lánh đi, được rồi chứ?” Hấn lại lộ vẻ mặt tổn thương nghiêm trọng.

“Tôi chỉ là không hy vọng nơi này cũng biến thành phòng cấp cứu thôi.” Còn phải an ủi hấn, thật đúng là.

“Tôi hiểu rồi, cô mau đi đi, đừng chậm trễ bệnh nhân.”

Diệc Phương mở cửa ra, vừa lúc Hứa Ngọc Lan đang giơ tay định gõ cửa.

“Mỹ nam đi rồi sao chị?”

“Anh ta đang chờ em đấy.” Diệc Phương nhìn ra phía sau bĩu môi, vội vàng đi ra.

Hứa Ngọc Lan thò đầu nhìn xung quanh. “Làm gì có ai! Lại trêu em.”

Phương Diệc Ngôn nhìn đầu cô xuyên qua thân thể hấn, nói thầm: “Còn nói mình dọa người, không biết là ai dọa ai nữa. Xuyên qua thân thể người ta như vậy: Cô ta làm gì mà một chút cảm giác cũng không có thể?”

Hứa Ngọc Lan mới vừa đi không lâu, Lạc Kinh Thiên đã vòng trở lại.

Liếc mắt một cái nhìn thấy Phương Diệc Ngôn, vẻ mặt anh hơi biến đổi.

Bất quá, anh vẫn lễ phép gật đầu. “Xin lỗi, Diệc Phương.....”

“Cô ấy đang bận, chút nữa anh lại đến đi.”

Lạc Kinh Thiên do dự một lát, sau đó cảm thấy không cần nhiều lời với hắn.

“Xin chuyển lời lại cho cô ấy, mong cô ấy gọi điện thoại cho tôi. Đây là danh thiếp của tôi.”

Mặc dù cho rằng Diệc Phương ắt hẳn biết làm cách nào để liên lạc với mình, nhưng Lạc Kinh Thiên vẫn để lại danh thiếp của anh ở trên bàn.

“Đúng rồi, lần sau anh có gặp cô ấy, đừng nói anh đã từng thấy tôi ở trong này nhé.” Vào trước khi Lạc Kinh Thiên đi, Phương Diệc Ngôn còn nói với anh, “Cô ấy không thích người ta nhìn thấy tôi ở trong này.”

Lạc Kinh Thiên hoài nghi liếc nhìn hắn.

Qua một lúc lâu sau, Phương Diệc Ngôn mới giật mình “Ồ, hắn thấy được mình!”

※※※

“Cô đề ra ý kiến hay quá nhỉ! Đập vỡ đầu của tôi, nói cái gì phải đi tìm cô ấy, rồi viện cớ tiếp cận cô ấy. Bây giờ thì hay rồi, hại tôi phá tướng, mà cô ấy thì vẫn lạnh nhạt với tôi.”

“Anh đã tìm được cô ấy, cũng có cơ hội tiếp cận cô ấy rồi còn gì.”

“Thế thì sao? Trong mắt cô ấy hoàn toàn không có tôi.” Kinh Thiên ảo não đến cực điểm. “Hơn nữa Phương Diệc Ngôn cũng ở đó, Diệc Phương đối với hắn hiển nhiên khách sáo hơn so với tôi.”

“Anh chưa nói với cô ấy tên họ Phương kia là loại người nào ư?”

“Tôi quên mất, lúc tôi nhớ ra vòng trở lại thì chỉ còn Phương Diệc Ngôn ở bên trong. Hừ, ra vẻ thần bí, giống như hắn là tình nhân bí mật của Diệc Phương vậy. quan hệ giữa Diệc Phương và hắn nhất định không phải là hời hợt. Suy từ đó ra, cho dù tôi có nói với cô ấy, tôi cũng không chắc rằng cô ấy sẽ tin tưởng tôi.”

“Ừm, đừng lo, chúng ta sẽ nghĩ ra cách khác giúp anh gặp riêng cô ấy lần nữa.”

Lạc Kinh Thiên hoài nghi nhìn cô. “Làm gì mà cô nhiệt tình với chuyện này như thế?”

“Tôi là anh, anh là tôi. Tôi không giúp anh, chẳng lẽ đi giúp Phương Diệc Ngôn?”

“Ngay từ đầu cô đã nói cô là kiếp trước của tôi.....”

“Đến bây giờ anh vẫn còn hoài nghi ư?”

“Không phải hoài nghi, mà là..... bỏ đi.” Kinh Thiên phát tay, “Cô vẫn luôn không nói cho tôi biết, tên cô là gì?”

Cô do dự rất lâu.

“Nếu như kiếp trước của tôi là cô thì tại sao không thể nói cho tôi biết kiếp trước tôi là ai? Cô đến tìm tôi, hoặc nói đúng hơn là tìm chính cô, dù sao cũng phải có nguyên nhân chứ?”

Cô quay lưng lại nhìn về phía anh.

Cô thật sự là một cô gái xinh đẹp, cũng bởi vậy, khi cô xuất hiện lần đầu tiên, anh chỉ có kinh ngạc, chưa từng sợ hãi.

Kinh Thiên nhìn thân hình tao nhã, mảnh khảnh của cô, nghĩ thầm, giả dụ cô không phải một âm hồn, giả dụ không có Diệc Phương, anh vô cùng có khả năng sẽ yêu cô.

Sau một lúc lâu trầm mặc, rốt cục cô cũng yếu ớt mở miệng.

“Tôi là tự sát mà chết.”

Điều này so với việc biết cô là ma còn làm Kinh Thiên khiếp sợ hơn.

“Vì lý do gì?” Anh nhỏ nhẹ hỏi.

“Một người đàn ông.” Cô chợt nhìn anh, mà ý thù hận của cô đã làm biến đổi khuôn mặt xinh đẹp đến không còn chút máu.

“Đã xảy ra chuyện gì? Mà nếu cô không muốn nói, cũng không cần phải trả lời.”

Kính Thiên cho rằng cô sẽ giống như lúc trước, khi anh hỏi những vấn đề liên quan đến bản thân cô thì cô luôn tránh né hoặc biến mất, nhưng lần này cô lại không vậy.

“Hắn không chịu cưới tôi, lại mất đi. Cha tôi cho rằng là lỗi của tôi, bởi vì tôi mà làm cha mẹ hổ thẹn, khiến gia tộc chịu nhục, sau khi dùng gia pháp xử phạt tôi, lại đem tôi giam lỏng. Chuyện này truyền khắp hàng xóm láng giềng, lời ra tiếng vào, có bao nhiêu chịu không thấu, một lời khó nói hết.”

Cô khe khẽ nghẹn ngào.

“Vì vậy cô đã chọn hy sinh tính mạng.” Kính Thiên than thở, “Vì một người đàn ông không có trách nhiệm, đáng giá không?”

“Lúc đó tôi chỉ cảm thấy không thể đối mặt với song thân, không thể gặp người khác, sống không bằng chết, nên không còn chọn lựa nào khác hơn.”

Cô bắt đầu cúi đầu nức nở. Nhưng Kính Thiên lại không có cách nào chạm vào cô, cho cô bất cứ an ủi gì, cũng chỉ có thể tới gần cô, dịu dàng nói nhỏ với cô.

“Đừng khóc nữa, chuyện cũ đã qua. Việc ngốc nghếch cô cũng làm rồi, dù hối tiếc cũng không còn kịp nữa.”

“Không, tôi không cam tâm.”

“Ài, cô không cam tâm thì làm được gì?”

“Tôi phải biết được, tôi nhất định phải biết được, hắn là vì lý do gì mà không cần tôi!”

Kính Thiên không nói gì.

Anh cũng muốn biết, Diệc Phương là vì lý do gì mà không cần anh?

Vừa nghĩ như thế, anh đột nhiên sáng tỏ.

“Vì vậy nên cô muốn giúp tôi và Diệc Phương?”

“Tôi giúp anh, cũng như giúp chính mình.” Cô nói.

“Cô vẫn chưa nói cho tôi biết, tên cô là gì?”

“Tôi họ Lục, Lục Uyển Như. Nhưng mà anh tuyệt đối đừng nhắc đến tôi trước mặt Ngôn Diệc Phương nhé, đặc biệt là lúc có Phương Diệc Ngôn ở đó.”

“Có nguyên nhân gì đặc biệt sao?”

“Sau này anh sẽ rõ.”

Kỳ thật anh cũng không thể nhắc đến cô trước mặt Diệc Phương, Kính Thiên nghĩ.

Nói với Diệc Phương bên cạnh anh có một ma nữ, vả lại còn là kiếp trước của anh?

Vậy thì, đừng nói kiếp này, cho dù kiếp sau anh cũng đừng mong cô sẽ để ý đến anh. Cô chắc hẳn sẽ xem anh như một tên điên mất.

4. Chương 4

Anh ta chắc chắn sẽ cho rằng cô có vấn đề.

Hơn nữa cô phải hỏi thế nào đây?

“Lạc tiên sinh, anh thật sự nhìn thấy hồn ma nam trong phòng khám bệnh của tôi?”

Thôi đi! Cô cười nhạo chính mình. Rõ ràng chỉ là viện cớ để được gặp anh.

Phương Diệc Ngôn không cần phải lừa cô.

Lạc Kinh Thiên nhìn thấy một hồn ma nam trong phòng khám bệnh của cô, lại còn cùng ma nói chuyện, thì như thế nào?

Nhưng mà, anh đi rồi còn quay lại để làm gì?

Còn kêu cô gọi điện thoại cho anh nữa.

Cô không gọi đâu.

Tại sao anh không gọi cho cô đi?

Diệc Phương tâm phiền ý loạn ném cọ vẽ sang một bên.

Dù sao hôm nay cô cũng không có tâm trạng, vẽ cái gì cũng không đâu vào đâu, hỏng bét.

Cô cởi áo mặc khi vẽ tranh ra.

Trong phòng khách, Ngưu Tổ Minh, người bạn cùng phòng thứ tư của cô, đang nằm nghiêng trên sofa đọc sách, nhưng vẫn mở ti vi.

“Chào, Ngưu ca.”

“Chào, Diệc Phương. Đi ra ngoài à?” Anh ta đang đưa quyển sách trả lời cô, đầu cũng không ngẩng.

“Ừm.”

“Bên ngoài có người tìm cô đó.”

Diệc Phương dừng lại. “Ai?”

Anh ta nhún vai. “Không biết. Nói là đứng bên ngoài chờ cô là được rồi, không chịu vào.” Mất anh ta từ đầu đến cuối cũng không rời khỏi quyển sách.

“Vậy sao anh không gọi tôi?”

“Cô đang vẽ tranh mà.”

Diệc Phương đảo mắt nhìn chỗ khác. Có đôi khi cô cảm thấy Ngưu Tổ Minh và Trần Nghi quả thực là một đôi trời sinh. Thế nhưng hai nam ba nữ trong phòng này của bọn họ, tất cả đều không chạm điện với nhau.

Sẽ là ai nhỉ? Đã đến rồi lại thà chờ cô đi ra ngoài chứ không vào nhà.

Tám phần mười là Lạc Kinh Thiên.

Tim Diệc Phương đập nhanh hơn, lúc này, tâm trạng có chút giống như vừa chờ mong lại vừa sợ sệt.

Sau khi cân nhắc, cô quyết định bây giờ không nên gặp anh.

Mặc dù thật sự cô rất muốn gặp anh nhưng cô vẫn phải giữ vững nguyên tắc.

Tên công tử ăn chơi này đột nhiên có hứng thú nhiều với cô như thế, động cơ của anh ta thật sự rất đáng ngờ.

“Ngưu ca, anh có thể giúp tôi một việc không?”

“Đương nhiên có thể rồi. Việc gì?”

Người chờ ở ngoài phòng, quả thật là Lạc Kinh Thiên.

Anh đang nhìn đồng hồ lần nữa, cân nhắc xem có nên lại đi ấn chuông cửa không, hay là rời đi, vừa ngại đầu, người đàn ông lúc này mở cửa đã đang đi về phía anh.

Anh đứng thẳng người từ cột đang dựa vào.

“Này.” Ngưu Tổ Minh vẫy tay, “Diệp Phương bảo tôi nói với anh, cô ấy không có nhà, cô ấy sắp đi ra ngoài. Đã hiểu chưa?” [NV: Ặc, anh ấy nói gì thế này]

Hiểu mới là lạ. Người này chuyển lời kiểu gì vậy?

Nhưng Kinh Thiên vẫn gật đầu. “Được, cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo. Có muốn vào nhà uống ly bia không?”

“Không, cảm ơn.”

“Không cần khách sáo. Tạm biệt.”

Nhìn Ngưu Tổ Minh quay vào phòng, Kinh Thiên một bụng buồn bực.

Người này lần trước anh đến chưa gặp qua, anh ta thoát nhìn tương đối hiền lành, nhưng cũng không bình thường hơn mấy người điên điên khùng khùng, giống như uống thuốc lắc kia là bao.

Diệp Phương rốt cuộc là ở cùng bao nhiêu người?

Vài phút sau, Diệp Phương đi ra.

Kinh Thiên trốn ở một góc khuất, chăm chú nhìn cô thận trọng hết nhìn đông tới nhìn tây.

Nghĩ đến có thể cô không muốn gặp anh, hoặc không muốn cho anh gặp cô, ngực anh không khỏi dâng lên từng đợt khó chịu.

Khi anh nhìn thấy cô đi đến đẩy chiếc xe máy phân khối lớn dựng sát bên tường kia, anh kinh ngạc đến suýt chút nữa đã bật cười.

Trời ạ! Cô gái này làm cho anh bất ngờ quá rồi, hay nói ngắn gọn là một kinh ngạc to lớn!

Anh chờ cô chạy xe ra đường cái, sau đó nhanh chóng nhảy lên chiếc Ferrari của mình.

Như vậy rất ấu trĩ, rất nhàn chán, anh hiểu rõ. Nhưng anh không khống chế được, anh không thể không theo dõi cô, xem cô đi đâu, hoặc đi gặp ai. Cho dù cô có mặc áo sơmi trắng, quần bò cùng giày thể thao rất đơn giản đi nữa.

Nửa giờ sau, Diệp Phương đã tới hiện trường nơi Phương Diệp Ngôn ngã lều.

Cô cũng không xác định cô muốn tìm cái gì, hoặc nghĩ rằng có thể tìm được cái gì.

Có lẽ là một thứ gì đó có thể chứng minh thân phận hắn.

Tên họ hắn lại là tên cô đảo ngược, trùng hợp đến hoang đường.

Càng hoang đường hơn là ngày đó nhiều người vây xem như vậy, lại chỉ có mình cô nhìn thấy hắn, kéo hắn từ mặt đất lên.

Đúng rồi, có lẽ bởi vậy mà hắn đuổi kịp cô.

Thật xui xẻo.

Bỗng nhiên, có một vật khiến cho Diệp Phương chú ý.

Là một cặp kính mắt, cô từ ven đường nhặt lên, kinh ngạc phát hiện nó thế mà lại hoàn toàn không bị hư hay gãy gì cả.

Bất quá cũng có thể là có người vừa mới đánh rơi.

“A, cô tìm được kính mắt của tôi rồi.”

Diệp Phương giật mình xoay người, vừa lúc cùng Phương Diệp Ngôn mặt đối mặt.

“Anh nhất định phải không một tiếng động xuất hiện như vậy sao?”

“Cô đừng mỗi lần nhìn thấy tôi đều như thấy ma vậy.” Hắn không vui nói.

“Nói nghe dễ dàng nhỉ! Anh vốn chính là.....”

“Ma. Ài, được rồi, tôi nói thay cô, thoải mái một chút chưa?”

Cô đưa kính mắt cho hắn. “Thật là của anh sao?”

“Đúng mà, tôi tìm cả buổi, thế mà cô lại tìm được.” Hắn đeo kính mắt.

Trên người hắn vẫn là quần áo tây trang được cắt may kiểu cổ điển, có điều lúc trước là màu lam thẫm, bây giờ lại là một bộ có màu nhạt hơn.

Diệp Phương lần đầu tiên tường tận tỉ mỉ nhìn hắn, phát hiện trên mũi có thêm một cặp kính mắt tròn mỏng màu đen khiến hắn rất có phong độ của người trí thức, tóc chải toàn bộ về phía sau, lộ ra khuôn mặt vô cùng tuấn tú, hơn nữa hắn rõ ràng khá chú trọng đến ăn mặc.

Diệp Phương càng nhìn càng cảm thấy hồn ma này khí chất bất phàm mà không mấy may phát hiện bên đường cái đối diện có một đôi mắt tràn ngập ghen tị đang nhìn bọn họ.

“Anh đi đâu thay quần áo vậy?”

“Đương nhiên là chỗ thay quần áo rồi.” Hắn nói quanh co, sau đó chuyển đề tài. “Sao cô lại đến nơi này?”

Diệp Phương liếc mắt hắn một cái. “Vấn đề của anh rất nhiều, thế nhưng khi tôi hỏi thì anh lại một mực không đáp.”

“Cô hỏi cái gì?”

“Anh cứ việc giả bộ, tôi đi đây.”

“Tôi không giả bộ mà. Cô biết rõ tôi là..... Tôi và cô không giống nhau, còn hỏi tôi thay quần áo ở đâu, câu hỏi này quá thừa rồi.”

Diệp Phương dừng bước, xoay người nhìn mặt hắn. “Tôi còn từng hỏi anh rất nhiều vấn đề.”

“Vậy sao? Tôi bất quá cũng chỉ mới phát hiện mình đã chết, cô hỏi nhiều như vậy, bảo tôi trả lời từ đâu đây?”

Cô nhất thời á khẩu không trả lời được.

“Xem như anh có lý.” Cô nhut chí nói, “Vì sao báo chí, thời sự đối với chuyện anh nhảy lầu ngày đó đều không đưa tin gì thế? Vấn đề này anh sẽ không phải không trả lời được chứ? Có người nhảy lầu cũng được coi là một tin tức không nhỏ mà!”

“À, việc này, vừa khéo, tôi xác thực có thể trả lời cô.” Hắn bày ra một bộ dáng người phát ngôn thời sự. “Cô không thấy tin tức về chuyện này vào cùng ngày hoặc ngày hôm sau, là vì..... khoan đã, tôi nói rồi tôi không phải nhảy lầu!”

“Được được được.” Sợ rằng đề tài của hắn một khi đã chuyển sẽ lại không trả lời mình nên cô lập tức đồng ý sửa lại, “Anh là không cẩn thận ngã lầu. Vì sao?”

“Vì sao không cẩn thận ngã lầu hả?”

Cô trừng hai mắt.

“Ài, thật chẳng có tính hài hước gì cả.” Hắn lăm bắm. “Bởi vì tôi ngã lầu là chuyện của năm 1920.”

Con người Diệp Phương suýt chút nữa đã rơi ra khỏi tròng. Cô ghen hòng nửa ngày, vất vả lắm mới tìm lại được giọng mình.

“Năm..... một chín hai..... hai..... hai..... mười?!”

“Thế nào? Cô không nhìn ra cách ăn mặc của tôi không giống với bọn họ sao?” Tay hắn chỉ những người đàn ông khác trên đường.

Những người đó nếu không phải làm những nghề tự do thì cũng là những người không nghề nghiệp, đương nhiên là khác với hắn.

“Cái anh mặc chính là tây trang kiểu cổ điển thời thượng nhất, thịnh hành nhất hiện nay!” Cô cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hắn thì lại không biết nên khóc hay cười. “Vậy ư? Có chuyện này nữa à?”

“Ôi, trời ơi!” Hắn lại đến từ bảy mươi mấy năm về trước. Cô rên rỉ.

“Ôi, trời ơi!” Hắn kêu to. “Tôi phải đi rồi.”

Cô ấy cảm thấy buồn cười. “Anh muốn đi hẹn hò sao?”

“Cũng gần như vậy.”

Hắn dùng cách chạy mà rời đi. Diệc Phương trừng lớn hai mắt nhìn hắn đi qua đường vừa lúc đèn xanh dành cho người đi bộ bật lên.

Lúc này cô ấy đã nhìn thấy Lạc Kinh Thiên.

Anh từ đường đối diện bước về phía cô.

Bởi vì đã không còn kịp trốn, cô liền chờ anh.

Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy có người nào giống anh, vượt trội, nổi bật trong đám đông như vậy, chẳng trách tuy anh là thế hệ trẻ mà đã vượt lên dẫn đầu trong giới xí nghiệp. Khoảng cách giữa anh và cô mỗi thu hẹp một ít, thì dường như trong lồng ngực cô cũng giống như liền giảm bớt một ít, đến nỗi khi anh tới trước mặt mình, cô đã gần kề khó thở.

Sức ảnh hưởng của anh lên cô mãnh liệt như vậy, làm cô không khỏi ảo não vạn phần.

“Chào, lại gặp nhau.” Kinh Thiên nói.

Tương tự như cô, anh cũng ảo não vạn phần.

Vào mới nãy, anh có trăm ngàn lời nói muốn tuôn ra thật nhanh, có vô số vấn đề muốn có được giải đáp từ cô, nhưng đến cuối cùng lại giống như bị chướng ngại ngôn ngữ.

Đồng thời vẻ mặt lạnh lùng của cô khiến anh vô cùng ử rữ, hai chân giống như đi trên băng vậy.

“Anh theo dõi tôi.” Câu nói đầu tiên của cô lại là trách cứ.

“Anh...”

“Không cần phủ nhận, tôi đi ra trước, là anh ở bên ngoài nhà tôi, đúng không?”

“Anh chưa từng định không thừa nhận.” Kinh Thiên bình tĩnh ôn hòa, “Anh theo dõi em là.....”

Diệc Phương xoay người bước đi, đồng thời lại cắt ngang lời anh lần nữa.

“Rốt cuộc anh muốn tôi phải thế nào?”

“Anh có thể nói chuyện hay không?”

Cô đứng lại, nhưng mắt nhìn về phía trước, không nhìn anh.

“Tôi không cho rằng tôi và anh có gì để nói.”

“Em thậm chí còn chưa biết về anh, đã lập tức phán anh tử hình, em cho là công bằng sao?”

“Công bằng?” Diệc Phương bỗng chốc quay lại đối mặt với anh. “Tôi nói cho anh biết cái gì gọi là công bằng. Từ lúc tôi chưa sinh ra, anh đã biết sự tồn tại của tôi. Đến bây giờ đã hai mươi tám năm, anh từng gặp qua tôi bao nhiêu lần?”

“Diệc Phương.....”

“Không. Lạc tiên sinh, không lần. Anh hoàn toàn không nhớ được là có một nhân vật như tôi phải không? Mà cái gọi là “Hôn ước” giữa tôi và anh lại càng không cần nói đến. Là điều gì giúp anh đột nhiên hồi phục trí nhớ, nhớ lại anh có một vị hôn thê đã đính ước hai mươi tám năm vậy?”

“Anh.....”

“Bây giờ anh còn trách ngược lại tôi chưa biết về anh.” Diệc Phương không phân biệt rõ bản thân là đang cười nhạt, hay là cười khổ, “Đáng tiếc, Lạc tiên sinh ‘tôi’ biết ‘anh’, tôi vô cùng rõ ràng mọi thứ về anh. Là ‘anh’ không biết ‘tôi.’”

Anh từ bỏ thử mở lời.

Cô rõ ràng không tính cho anh cơ hội biện bạch, một nguyên nhân khác là, lần đầu tiên trong đời anh phát hiện một cô gái khi tức giận lại đẹp đến như vậy. Hai tròng mắt cô bốc lửa sáng ngời làm mắt anh như mờ đi.

Thở gấp một hơi, Diệc Phương tiếp tục trút ra tức giận không ngừng được.

“Tôi không biết sự cố nào khiến lòng từ bi của anh trỗi dậy, bỗng nhiên nhớ tới cần phải đến đem con dâu của nhà họ Lạc cười hỏi dằng hoàng. Là Lạc đại thiếu gia anh chơi đủ rồi, chơi chán rồi, nên quyết định muốn lập gia đình, hỏi tâm ư? Hay là giống như đại đa số đàn ông, hoa đại thì diêm dúa thơm ngát, nhưng hoa nhà thì phải tìm một đóa ngoan ngoãn để bảo?”

Cô không dùng hai từ “Nguyên nhân”, mà lại dùng “Sự cố”, cùng với sức tưởng tượng, miêu tả của cô, đều làm anh không nhịn được cười.

Dáng vẻ như cười như không của anh, càng làm Diệc Phương nổi trận lôi đình.

“Thật mừng vì anh cảm thấy thú vị, Lạc tiên sinh. Tôi lại chẳng thấy thú vị chút nào với chuyện này cả. Rất vui được gặp. Bất quá tôi không hy vọng lại “Không cẩn thận” gặp phải anh nữa.”

Kinh Thiên không ngăn cản cô, chăm chú nhìn cô lái xe máy phân khối lớn đi nhanh như tên bắn, khoe môi anh tràn ra nụ cười.

A, cô sẽ không “Không cẩn thận” gặp phải anh nữa, nhưng cô tuyệt đối sẽ thường xuyên nhìn thấy anh.

Anh chỉ hối hận không sớm hơn một chút..... ừm, giống như cô nói, nhớ lại cô, cùng với quen biết cô.

Chưa muộn, bây giờ bắt đầu vẫn chưa muộn.

Anh hy vọng chưa muộn.

Vừa không muốn về phòng trọ, lại còn mấy tiếng nữa mới tới giờ làm, Diệc Phương vô thức đi tới phòng triển lãm tranh.

Chủ nhân phòng triển lãm tranh bây giờ không có ở đây, cô lại nhìn thấy Quan Quan ở bên ngoài.

“Diệc Phương,” Quan Quan thân thiết kéo cô, “Mình tưởng là cậu tức giận, không bao giờ để ý đến mình nữa.”

Bạn bè nhiều năm, cũng đã hiểu rõ lẫn nhau từ lâu rồi.

Diệc Phương liếc cô ấy một cái. “Muốn không để ý tới cậu có dễ dàng như vậy sao?”

“Oa, sắc sảo mùi thuốc súng, còn chưa hết giận ư?” Quan Quan cười hì hì.

“Không phải.” Diệc Phương lắc đầu, áy náy cười cười, “Xin lỗi, chuyện không liên quan đến cậu.”

“Không phải còn đang giận mình là tốt rồi. Nói với cậu cái này, mình đã nói chuyện với người mua bức tranh không bán của cậu rồi,” Quan Quan dè dặt nói, “Anh ta không chịu trả lại, anh ta nói tiền bạc đã thanh toán, mua rồi không hoàn lại.”

“Cái gì? Đó là lời thoại của người bán mới đúng chứ.”

“Mình biết, mình biết, nhưng mà dù thế nào anh ta cũng không đồng ý. Thậm chí mình đưa ra giá gấp đôi để mua lại của anh ta, định tự bỏ tiền túi của mình ra chuộc tội với cậu, vậy mà nói gì anh ta cũng không thỏa hiệp, mình tức chết đi được, cậu biết không? Gặp phải người ngoan cố như vậy, một chút biện pháp cũng không có.”

“Ài, bỏ đi, bỏ đi.”

“Bỏ gì? Thật đấy! Mình không lừa cậu đâu, thật sự thiếu chút nữa mình đã bỏ mạng già này để tìm cách mang tranh của cậu về mà, làm ba tác lược của mình cũng sắp biến thành tám mươi lăm rồi đấy.”

“Được rồi, mình đã nói bỏ đi rồi mà.”

Đem so với Lạc Kinh Thiên thì tất cả mọi thứ khác đều bé nhỏ không đáng kể.

“Thật à? Thật nhé? Sau này cậu không được lật lại chuyện này nữa đấy!”

“Cậu nói nhiều quá. Mình đã nói bỏ thì sẽ bỏ, không nhắc lại nữa. Người bận rộn như cậu hôm nay sao lại có thời gian đến đây thế?”

“Chắc, vì cậu đó, mình có bận rộn đi nữa cũng phải sắp xếp mọi việc thôi. Cậu thành công phát tài, mình cũng được nhờ lây một ít rảnh rỗi!”

“Nghe cậu nói vớ vẩn kia.”

“Hi hi!” Quan Quan cười, đắc ý dào dạt nói: “Mình nói cho cậu biết, cậu luôn không hiểu mình, không biết được mình đã tốn bao nhiêu công sức vì cậu. Để cậu có được cái này.”

Diệp Phương liếc nhìn Quan Quan lấy từ trong túi ra một tấm chi phiếu đưa cho cô, mắt cô liền mở vừa to vừa tròn.

“Xem đi, mình đã nói cậu không hiểu mình mà, mình cũng không phải tùy tiện bán tranh của cậu đi đâu.”

“Loại giá này..... cướp của người ta à!”

“Chắc, cậu thật không phải trong nghề gì cả. Mình đã nói với cậu, vật quý ở chỗ nó đắt. Cậu cho rằng người mua tranh đều hiểu ý người vẽ tranh sao? Mười người thì đã có tám người là học làm sang. Cậu không cho bọn họ tốn một số tiền lớn để mua, là khinh thường bọn họ đấy.”

Diệp Phương chán nản. “Mình cũng không dựa vào nghề bán tranh mà sống. Mình thà rằng không bán một bức nào, chứ cầm loại tiền thẹn với lương tâm này thì mình có khác gì kẻ lừa đảo?”

Cô nhét chi phiếu trả lại Quan Quan.

“Sao cậu có thể nói vậy chứ!” Quan Quan vô cùng uất ức. “Người ta yêu thích tranh của cậu, mới bằng lòng trả loại giá này mà.”

“Cậu.....” Diệp Phương không biết làm sao với cô ấy, “Nói năng lung tung. Dù sao tấm phiếu này mình không nhận.”

“Cậu không nhận? Định ỉn sao?”

“Cậu giữ cũng được.”

“Mình mới không dám muốn đâu: Cầm lấy, đây là của cậu mà.”

“Mình không cần, cậu giữ lấy giải quyết đi, quyền góp cho tổ chức từ thiện cũng được.”

“Diệp Phương, cậu.....”

“Mình xem một chút rồi đi ngay. Cậu đừng quan tâm đến mình.”

Quan Quan hiểu rõ tính tình cô ấy. Khi cô ấy đã nói như vậy, tốt nhất đừng để ý đến cô ấy.

Diệp Phương không phải người sẽ nổi giận, phát cáu vô cớ, Quan Quan biết chuyện này nhất định có nguyên nhân. Nhưng lúc này không phải thời điểm để hỏi, cô thức thời tùy ý Diệp Phương bỏ đi.

Tuy rằng không phải ngày nghỉ, nhưng người đến xem tranh vẫn khá nhiều. Diệp Phương kinh ngạc phát hiện chỉ ngắn ngủi mấy giây thế mà đã bán được ít nhất một phần ba số tranh.

Vượt ngoài mong đợi, cô tất nhiên vui mừng, nhưng vẫn không xóa đi hình bóng Lạc Kinh Thiên trong lòng mình.

Cô nói không muốn gặp lại anh, là lời nói thật, cũng là lời nói trái với lương tâm.

Nhưng cô cho rằng cự tuyệt anh là đúng đắn.

Khi cô nhìn thấy Quan Quan cùng một người đeo máy chụp hình trên cổ đang chỉ trở về phía mình, cô lập tức nhân cơ hội rời khỏi phòng triển lãm tranh.

Vẽ tranh là hứng thú của cô, trở thành họa sĩ là tâm nguyện và giấc mộng của cô. Nhưng cô cũng không muốn trở thành nhân vật của công chúng.

Nhìn thấy tranh của cô được thấu hiểu, được thừa nhận, đã đủ rồi.

Nhưng mà, những người lưu luyến trước bức tranh của cô, những người mua chúng, thật sự hiểu được tình cảm biểu đạt trong bức tranh sao?

Thật ra cô không phải vì một bức tranh không bán được bán với giá gần như trên trời mà tức giận, điều cô không tiếp nhận được là bức tranh kia lại đáng giá nhiều như thế, bởi vậy mới có cảm giác đã lừa gạt người ta. Nhưng mà thế gian có bao nhiêu sự vật có thể lấy tiền tài đo đếm?

Lạc Kinh Thiên là một thiếu gia nhiều tiền, nhưng phẩm đức của anh ta dưới cái nhìn của cô lại không đáng một đồng.

Thế mà cô lại không có cách nào làm anh ta không quanh quẩn trong lòng mình nữa.

Cô buồn bực, cũng chính vì điểm này.

Quan Quan có câu cửa miệng: “Cậu luôn không hiểu mình.”

Được hiểu thật sự rất quan trọng sao?

Nếu không quan trọng, việc Lạc Kinh Thiên không rõ anh đã làm tổn thương cô, vì sao lại khiến cô khó có thể tiêu tan như vậy?

Thời gian còn sớm, nhưng lại không có chỗ để đi, nên cô về bệnh viện.

Bình thường dù đến sớm, Diệc Phương vẫn mặc áo trắng vào, đi đến phòng bệnh thăm bệnh nhân, hỏi thăm, an ủi, quan tâm, động viên những bệnh nhân tinh thần sa sút.

Nhưng hôm nay cô vừa vào phòng làm việc, lập tức bị các màu sắc rực rỡ vây quanh.

Diệc Phương chấn động, chạy ra ngoài.

“Có ai biết hoa trong phòng làm việc của tôi là chuyện gì không?” Cô hỏi những y tá trực ban ở trạm hộ lý.

Hai y tá nhìn nhau cười gian trá.

“A ” Một người trong số đó kéo dài âm tiết chỉ vào cô nói, “Bác sĩ Ngôn có người ái mộ nhé!”

“Nói vậy.” Diệc Phương lúng túng.

Không phải chưa từng có ai tặng hoa cho cô, nhưng đều không kinh người giống lần này, cô gần như không đi vào trong được.

“Bác sĩ Ngôn, có thấy hoa trong phòng làm việc của cô chưa?” Một y tá trực ban khác đi đến.

“Nhiều như vậy, không thấy mới là lạ! Cô biết ai đưa đến không?”

“Là cửa hàng bán hoa.” Giống như cô hỏi rất kỳ quái.

“Bác sĩ Ngôn, ở đây có một tấm thiệp này.”

Bì thư dán kín. Sáu con mắt tò mò đều tập trung lại, Diệc Phương mở bì thư, rút tấm thiệp ra, trước tiên xem chỗ kí tên.

Sau khi nhìn, cô lập tức hồi hận đã mở nó ra trước mặt mọi người.

“Lạc Kinh Thiên!” Một tiếng kêu sợ hãi.

Tiếp đó lại một tiếng: “Lạc Kinh Thiên!”

“Là Lạc Kinh Thiên nha!”

“Bác sĩ Ngôn, là Lạc Kinh Thiên rất nổi tiếng kia sao?”

Diệp Phương không đáp, một người khác hét lên.

“Tôi nhớ ra rồi! Hai ngày trước nghe nói Lạc Kinh Thiên có đến bệnh viện.”

“Đúng đúng đúng, hình như là bị thương, trên đầu bị rách một mảng thật lớn nha, ai anh ta cũng không chịu, chỉ định phải là bác sĩ Ngôn.”

“Đúng rồi, đúng rồi, cô nói vậy, tôi cũng nhớ ra. Anh ta còn yêu cầu đi đến phòng khám bệnh của bác sĩ Ngôn để cô ấy chữa trị riêng, không cho “người không phận sự” đi vào nữa.”

“Tôi biết! Tôi biết! Là chủ nhiệm đưa anh ta đi, tự mình dẫn đường cho anh ta nha! Tôi nhìn thấy bọn họ, trong lòng còn nghĩ, oa, người đàn ông quá đẹp trai. Nhìn bộ dáng nịnh bợ của chủ nhiệm, tôi đã đoán được tám mươi phần trăm không phải là nhân vật bình thường rồi, vốn còn tưởng là ngôi sao điện ảnh HongKong hay là nơi nào đến nữa ấy chứ?”

Các cô ấy mồm năm miệng mười, hăng hái vô cớ, còn Diệp Phương thì lại ảo não không thôi.

“Bác sĩ Ngôn, đại tình thánh đối với cô vừa gặp đã yêu nha.”

“Ôi, giống tình tiết trong tiểu thuyết quá. Tôi cũng muốn.”

“Cô hả, kiếp sau đi.”

“Bác sĩ Ngôn, anh ta viết trên tấm thiệp: ‘Từ bây giờ hãy để anh bắt đầu tìm hiểu em’, nghĩa là gì vậy?”

“Còn có một câu, còn có một câu. ‘Xin em biết về anh một lần nữa’. Nghĩa câu này rất sâu xa nhé.”

“Vừa giống tên bài hát, lại vừa giống thơ. Rốt cuộc là gì nhỉ, bác sĩ Ngôn?”

“Các cô hỏi làm người rồi.” Diệp Phương lưu loát đem tấm thiệp xé thành hai nửa, “Hơn nữa anh ta không phải đối với tôi vừa gặp đã yêu.”

Các cô gái trợn mắt há mồm mà nhìn tấm thiệp bị ném vào thùng rác.

“Nhưng mà những hoa này.....”

“Tôi nghĩ đó chỉ là phương thức Lạc tiên sinh bày tỏ lòng biết ơn thôi.” Diệp Phương lạnh lùng nói.

“Hả? Tặng nhiều hoa như vậy chỉ để bày tỏ lòng biết ơn?”

“Anh ta có tiền, nên quen phô bày giàu sang, có gì ngạc nhiên đâu. Nếu các cô thích, cứ việc lấy, tốt nhất là lấy hết toàn bộ, có dư thì tặng cho bệnh nhân.” Diệp Phương đi về phía phòng bệnh. “Tôi bị dị ứng với hoa.”

“Từ trước đến giờ chưa từng thấy cô ấy dị ứng với hoa.”

“Đúng vậy, trước kia cũng có người tặng hoa cho cô ấy mà.”

“Tôi thấy cô ấy là dị ứng với đàn ông mới đúng?”

“Phải đó, tôi từng thấy qua mấy người, có khi là bác sĩ trong bệnh viện chúng ta, có khi là người bên ngoài, bác sĩ Ngôn đều đối xử bình đẳng như nhau.”

“Cái gì mà đối xử bình đẳng, là thờ ơ.”

Các cô ấy thì thâm to nhỏ, nhưng Diệp Phương đều nghe rõ mồn một.

Loại tán gẫu dùng cô để giúp tiêu hóa sau khi ăn no, cô mới là thờ ơ đấy.

Lạc Kinh Thiên, nếu anh ta cho rằng chỉ như thế đã có thể cảm động được cô, thì anh ta đã tính sai rồi.

Ngôn Diệp Phương cô không phải những oanh oanh yến yến mà anh ta vẫn hay qua lại đâu!

Vào hai, ba tiếng đồng hồ kế tiếp, Diệc Phương bận tới mảy tới mảy, nỗi lòng bị Lạc Kinh Thiên khuấy đảo lộn xộn cuối cùng cũng bình ổn một chút.

Kinh Thiên luôn luôn không thích bệnh viện, đối với anh mà nói, nó là một nơi tràn ngập bi thảm, thương đau, tuyệt vọng.

Anh tuyệt đối không thể tưởng được, có một ngày anh lại mang theo tâm tư hy vọng cùng kỳ vọng đi vào nơi này.

Khi đi qua trạm hộ lý, một y tá trộn mắt há mồm lắp bắp chỉ dẫn anh, Kinh Thiên đã tìm được hy vọng cùng kỳ vọng của mình ở phía sau phòng khám bệnh.

Cô đang ở bên giường bệnh, một bé trai ngồi trước mặt cô, ở ấn đường có một vết thương to bằng ngón cái vừa đỏ vừa sưng.

Cậu bé đầy mặt nước mắt, sợ hãi run rẩy, nhưng lại không dám khóc thành tiếng. Một phụ nữ ở bên cạnh đang mắng không ngớt hiển nhiên là mẹ của cậu bé “Không phải sợ.” Diệc Phương cầm một cây bông gòn đã tẩm thuốc, dỗ dành: “Cô cam đoan, chỉ đau chút xíu thôi.”

Cậu bé nhìn nhìn mẹ, lại nhìn nhìn bác sĩ, cắn môi dưới.

“Nhìn! Mày còn nhìn! Cho mày thối rửa luôn! Đau chết mày luôn! Bảo bác sĩ băng ày thật mạnh, chích ày thật đau, xem về sau mày còn dám không nghe lời nữa không!”

Từ sau khi mẹ cậu bé vào đây vẫn luôn ác độc mà tức giận mắng chửi, đe dọa. Diệc Phương nhin cả buổi, lúc này cũng không nhin được nữa.

Nhưng cô mới mở miệng, liền có người nói thay cô.

“Chị này, chị mang bác sĩ ra dọa cậu bé như vậy, bảo bác sĩ làm sao chữa trị giúp cậu bé được?”

Nghe thấy giọng nói, lại quay đầu nhìn thấy chủ nhân của giọng nói, Diệc Phương suýt chút nữa đã cầm không vững cây bông gòn.

Anh lại đi đến trước mặt mẹ cậu bé, cúi người thì thầm gì đó với bà ấy. Chỉ thấy hai gò má người phụ nữ ửng đỏ, lộ ra nụ cười thẹn thùng, gật đầu lia lịa, vô cùng vui vẻ đi ra ngoài.

Diệc Phương hết sức ngạc nhiên, anh nháy mắt với cô, khom nửa người về phía cậu bé.

“Cậu bé đẹp trai, cháu có thấy cái này chưa?” Anh chỉ vào nơi bị khâu trên trán mình.

Cậu bé sợ hãi gật gật đầu.

“Có đáng sợ lắm không?”

Cậu bé lắc đầu.

“Con có biết Bao Công không?”

Cậu bé gật đầu, mặc dù vẫn nước mắt lưng tròng như cũ, nhưng không sợ hãi như trước nữa.

“Con thấy nửa mặt trắng trên trán Bao Công có phải rất oai phong không? Là cô bác sĩ xinh đẹp này làm giúp chú đấy. Con muốn có một cái không?”

“Của Bao Công lớn hơn, với lại của chú ở bên cạnh.” Cậu bé so sánh với ấn đường, vết thương của anh chỉ là ở gần đó, “Của chú nhỏ hơn, không giống.”

“Nói vậy!” Kinh Thiên như thấy chuyện lạ mà nhìn về phía Diệc Phương, “Bác sĩ, cô thấy thế nào?”

“Ừm,” Diệc Phương đằng hắng cổ họng, cũng như thấy chuyện lạ mà tỉ mỉ nhìn anh, “Của anh quả thực không giống.”

Anh thừa cơ hội dùng mắt đưa sóng thu với cô, trong lòng Diệc Phương như nai con đang chạy, vội vàng chuyển tâm mắt về phía cậu bé.

Lại đằng hắng cổ họng, cô nói: “Tôi cảm thấy cậu bé đẹp trai này nhìn giống hơn.”

“Vậy sao?” Kinh Thiên nghiêm trang ngắm nhìn cậu bé, “Cũng có lý! Nhưng mà,” Anh bày ra bộ dáng không phục, “Nhưng mà vị trí thì giống, còn hình dạng thì không giống được. Có phải vì cô còn chưa giúp nó thoa thuốc hay không, bác sĩ?”

“Đúng, chờ tôi thoa thuốc xong, lại nhẹ nhàng khâu mấy mũi, sẽ cực kỳ giống Bao Công rồi.”

“Oa, vậy sẽ rất oai! Bác sĩ, hay cô cũng giúp tôi thoa thuốc, rồi lại nhẹ nhàng khâu mấy mũi được không? Cậu bé lập tức kháng nghị: “Nhưng con tới trước mà.”

“Đúng, đúng, là cậu bé tới trước.” Diệc Phương cũng nghiêm trang.

“Ồ.....” Kinh Thiên ra vẻ thất vọng, năn nỉ: “Vậy, bác sĩ, khi nào cô giúp cậu bé biến thành Bao Công rồi, cũng phải giúp tôi biến nha.”

“Có thể không?” Diệc Phương hỏi cậu bé.

Không ngờ bác sĩ đáng sợ, tàn nhẫn mà mẹ nói, chẳng những xinh đẹp ân cần, mà còn hỏi, tôn trọng ý kiến mình, đồng thời còn có một chú vừa cao vừa đẹp trai thế mà lại muốn giống mình, cậu bé giật thót, hơi ngượng ngừng gật gật đầu.

Thế là vì muốn có cái trán oai giống như Bao Công, cậu bé cắn răng, dũng cảm để Diệc Phương xử lý giúp mình vết thương vì nguyên nhân bị toạc mũi khâu mà có chút thối rửa, từ đầu đến cuối cũng chưa từng kêu đau, một tiếng hừ cũng không có.

Khi Diệc Phương khâu cho cậu bé, Kinh Thiên cầm tay cậu, tiếp sức cho cậu.

Lúc xong xuôi, Kinh Thiên cực kỳ tán thưởng cái trán oai phong của cậu bé. Vết mặt hâm mộ của anh làm cậu bé vừa thỏa mãn vừa đắc ý, khi rời khỏi phòng khám bệnh đi ra ngoài tìm mẹ mình liền nâng cao cằm.

“Vừa rồi anh nói gì với mẹ cậu bé vậy?” Diệc Phương tò mò.

“Anh nói giọng chị ta rất dễ nghe, giọng cao giống nữ nghệ sĩ hát kịch.”

Cô không tin. “Vì vậy chị ấy liền đi ra ngoài?”

“Đương nhiên không phải.”

Liếc xéo anh một cái, Diệc Phương đi đến bên bồn rửa để rửa tay.

“Anh còn nói với chị ta,” Kinh Thiên đứng bên cạnh bồn rửa nhìn cô. “Anh là người đi tìm ngôi sao, rất hứng thú với giọng của chị ta, có điều anh cần thương lượng riêng với bà xã bác sĩ của anh một chút.”

Diệc Phương trừng anh. “Ai là bà xã của anh?”

Anh vô tội nhún nhún vai. “Anh không có chỉ tên nói họ nha.”

Mặt cô bỗng chốc đỏ lên, bỏ đi thu dọn dụng cụ.

Anh nhắm mắt theo đuôi. “Nhưng em sớm muộn cũng sẽ gả cho anh.”

“Hừ!” Cô đáp lại như thế.

“Em nhìn thấy hoa chưa?” Giọng điệu Kinh Thiên bình thản giống như cái anh tặng cô chỉ là một ly nước lọc.

“Hoa gì.” Cô đáp lại giống như không hề có việc ấy.

“Em rất tức giận à.”

Thật giống như trong dự liệu của anh.

“Nhóm y tá và bệnh nhân ở phòng bệnh đều cực kỳ hài lòng, bọn họ còn nhờ tôi chuyển đạt lòng biết ơn đây.”

Tiếng cười của anh rung động khắp phòng, cũng rung động trái tim cô.

“Còn tắm thiệp? Em cho ai?”

“Obasan* thu dọn rác.”

*Obasan: tiếng Nhật, chỉ các cô bác lớn tuổi.

Tiếng cười lần này của anh, Diệc Phương đoán, toàn bộ phòng bệnh ngoại khoa đều nghe được.

“Tôi cũng không cảm kích.” Cô nói với anh.

“Anh biết.” Âm điệu dịu dàng cùng ánh mắt của anh mơn trớn toàn thân cô.

Còn tiếp tục như vậy, cô có thể đầu hàng hay không? Cô nghĩ.

“Hy vọng anh đừng làm loại chuyện tự cho là sẽ khắc sâu hơn ấn tượng của tôi về anh này nữa, vô dụng thôi.”

“Khắc sâu hơn,” Anh mang hàm ý sâu xa lặp lại, “Không phải là thay đổi. Ừm, anh thích cách nói của em, Diệc Phương.”

Mặt cô lại đỏ lên.

“Anh thích xuyên tạc lời của tôi nhỉ.” Diệc Phương cảm thấy bản thân dường như sắp chống đỡ không được nữa.

“Chỉ có điều,” Xem nhẹ phản bác của cô, anh lại nói: “Anh làm như vậy không phải để khắc sâu hơn ấn tượng của em về anh.”

Cô nghi vấn nhìn anh.

5. Chương 5

“Đó là một kiểm nghiệm.”

“Kiểm nghiệm? Đối với ai?”

“Anh, và em. Chúng ta.”

Ấn ý trong giọng nói của anh, làm ứng đỏ trên mặt cô càng đậm hơn.

“Có ý gì?”

“Nếu anh nói cách em xử lý hoa và tắm thiệp hoàn toàn nằm trong dự liệu của anh, em có tin không?”

Cô không đáp lại, anh liền nói tiếp: “Em không chỉ tức giận, mà còn rất tức giận. Em cho rằng anh xem em như những oanh oanh yến yến kia, nghĩ rằng tặng em một phòng hoa thì sẽ có thể làm cảm động ý chí sắt đá của em.” Điều đúng cả. Cô cắn cắn môi, không nói một tiếng.

“Không cần dùng im lặng để ngầm thừa nhận như vậy, anh mới bắt đầu cho rằng em không giống những người khác đấy.”

“Đối với ý nghĩ của anh, tôi không có hứng thú.”

“Em cũng không phải kiểu phụ nữ dùng tâm cơ(lòng mưu tính), nghĩ một đằng nói một nẻo.”

“Lạc tiên sinh, anh không hề hiểu tôi như anh tưởng tượng vậy đâu.”

“Diệc Phương, anh đang cố gắng cải thiện.”

“Không cần uống phí tâm cơ.”

“Diệc Phương, cái anh dùng với em là tâm, không phải tâm cơ. Lại đây một chút.” Anh nhìn cô vẫy vẫy tay.

Trong mắt cô dâng lên cảnh giác. “Làm gì?”

“Lại đây đi, anh muốn nói với em một bí mật.”

Anh ta đang âm mưu gì vậy? Diệc Phương hoài nghi, không nhúc nhích.

“Thính lực của tôi rất tốt, nơi này cũng không có ai khác, anh có gì cứ việc nói.”

Kính Thiên nhìn cô chăm chú hồi lâu.

“Em xác định?” Anh hỏi rất nhẹ nhàng, môi đồng thời hất hất ra phía cửa.

Trừ phi vì thuận theo yêu cầu của bệnh nhân, còn không thì cửa phòng bệnh luôn mở ra, mà ngoài cửa cũng không thấy có người.

Diệc Phương đi tới cửa ló đầu ra bên ngoài nhìn.

Ngoài hành lang, ở bên cạnh cửa, có một đám người đang nghe lén.

Thấy Diệc Phương, bọn họ ngượng ngùng cười rồi lập tức giải tán.

Diệc Phương xấu hổ đến không biết phải nói gì.

Kính Thiên lại mặt mày hớn hớ đắc ý cười.

“Nếu anh không còn chuyện gì khác, giờ khám bệnh của chúng tôi sắp đến rồi.” Cô ra lệnh đuổi khách.

“Cùng xuống lầu được chứ?”

Diệc Phương do dự.

“Anh sẽ không gây trở ngại công việc của em đâu.” Anh cam đoan.

“Vừa rồi.....”

“Vừa rồi anh cũng được xem là đã giúp chút việc đúng không?”

Không phải xem là, mà anh ta quả thật đã giúp được một việc lớn.

“Người lời lẽ đáng sợ.” Cô nói.

“Diệc Phương, anh chỉ là muốn đáp thang máy xuống lầu cùng em thôi.”

“Anh không phải người bình thường.”

“Anh có nhiều mắt hơn, hay là thiếu mắt mũi? Hoặc là bộ dạng quái dị?”

“Nếu như vậy thì dễ xử lý rồi.” Cô lẩm bẩm.

Kính Thiên mỉm cười. “Anh nghĩ, bây giờ em mới tránh để bị nghi ngờ e rằng hơi trễ rồi. Đúng không?”

Cô nhìn anh. “Đó là mục đích anh biến phòng khám bệnh của tôi thành cửa hàng bán hoa? Để mọi người đều tin rằng quan hệ giữa anh và tôi không phải là hời hợt?”

“Về trước, anh vừa mới giải thích rõ rồi. Còn về sau, chúng ta vốn đã là quan hệ mật thiết. Em có thể không thừa nhận sao?”

“Vì sao tôi không thể chứ?” Cô trả lời rất nhẹ nhàng, giọng nói vừa lạnh nhạt lại vừa rành mạch. “Vả lại chuyện này chúng ta đã từng bàn qua, tôi không muốn bàn lại nữa.”

Cô xoay người bước đi.

Kính Thiên theo sát bên cạnh cô.

“Em đã từng nói lên cảm nhận của em,” Anh nói, “Nhưng em lại không hề cho anh cơ hội nói của anh.....” Cô đang đi về phía thang máy đột nhiên chuyển hướng đi sang một đầu khác.

“Anh muốn nói? Được thôi, đến phòng làm việc của tôi rồi nói.”

Bốn phía đều có tai mắt tò mò rất nhiều, Diệc Phương cho rằng anh cố ý chọn lúc này và tại đây, để khiến cô không có đường lui.

Cô cũng không phải dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Vào văn phòng, Diệc Phương đóng cửa lại, khoanh hai tay trước ngực đối mặt với anh.

“Anh muốn nói gì? Nói đi.”

“Anh chưa bao giờ tặng hoa cho oanh oanh yến yến.”

Diệc Phương nhất thời có chút không hiểu ý. “Cái gì?”

“Ngoại trừ nguyên nhân bắt buộc để qua lại làm ăn, hoặc công ty, cửa hàng của bạn bè khai trương, thì anh chưa từng tặng hoa cho người nào. Vả lại những dịp ấy, công việc tặng hoa đều là của thư ký anh.”

Diệc Phương cắn cắn môi dưới. “Anh không cần phải giải thích với tôi.”

“Cần.” Anh đến gần cô. “Còn nữa, anh hy vọng em đừng có bộ dáng như anh là kẻ địch này nữa.” Anh kéo hai tay cô đang khoanh trước ngực ra.

Diệc Phương nhất thời cảm thấy giống như mất đi tấm chắn hộ thân, có chút hoảng hốt, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: “Tôi cũng không sợ gì anh.”

“Rất tốt, em không có lý do gì để sợ anh cả. Anh hy vọng em vĩnh viễn cũng không cảm thấy cần thiết phải giữ khoảng cách an toàn với anh.”

“Việc này, lại là cần thiết.” Cô không cần nghĩ ngợi nói.

Anh mỉm cười. “À, Diệc Phương.”

Cô nâng tay lên, lại buông xuống, hai tay bỗng nhiên không biết để chỗ nào.

Anh nhìn cô. “Diệc Phương, ở trước anh em khẩn trương vậy sao?”

Không phải khẩn trương, mà vì anh ta vô cùng dè dặt cùng với cách anh ta gọi cô, luôn làm cô bối rối. Cô đương nhiên sẽ không nói điều này với anh ta.

Kết quả câu trả lời của cô càng tệ hơn.

“Tôi không quen ở một mình một phòng với đàn ông mà thôi.” Cô nói.

Anh lộ ra nụ cười mê người đến cực điểm. “Nghe được câu nói này, anh cảm thấy vui sướng nói không nên lời.”

Còn cô thì lại buồn rầu muốn chết.

“Anh có chỗ nào không ổn à?”

“Cám ơn em.”

Diệc Phương hoang mang nhìn anh. “Tự nhiên lại cảm ơn cái gì?”

“Em đối với người khác cũng không hung dữ như với anh, chứng tỏ em đối với anh thật đặc biệt, anh thật sự xúc động, hẳn là nên cảm ơn em.”

“Anh không phải miệng lưỡi dẻo quẹo, mà là siêu cấp mặt dày.”

Kính Thiên suy nghĩ một chút.

“Anh cũng thấy cái thứ hai hay hơn.”

Trời ạ, người này!

“Theo tôi thấy, cả hai cái anh đều có.”

“Thì ra em đánh giá anh cao như vậy!” Anh lộ ra bộ dáng cực kỳ vui mừng. “Như vậy, ngày mai có thể cùng nhau dùng bữa trưa không?”

Tuy rằng anh gần như sắp làm cô rung động, nhưng Diệc Phương lắc đầu. “Không thể.”

“Được rồi, quên đi vậy.”

“Quên đi?” Cô buột miệng thốt ra.

“Anh nên miễn cưỡng em sao?” Mắt Kinh Thiên tràn đầy ý cười.

Diệp Phương xấu hổ đến hai gò má hiện đầy mây đỏ. “Anh đến chỉ là để mời tôi dùng bữa trưa ngày mai?”

“Trên thực tế anh muốn cùng em chung sống cả đời, nhưng anh lại sợ nóng vội sẽ làm em sợ, vì thế muốn lấy việc dùng bữa trưa để khởi đầu. Nếu em bằng lòng, thì bữa tối luôn cũng được. Bữa sáng nữa thì lại càng tốt.”

“Đây là lời thoai trước giờ của anh sao?”

“Anh hẳn nên tức giận. Anh rất muốn tức giận. Nhưng mà em vốn có hiểu lầm với anh, bởi vậy lần này anh tha thứ chuyện em sỉ nhục anh, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Diệp Phương hơi mím môi. “Tôi có hiểu lầm gì với anh?”

“Em muốn anh giải thích cái nào trước?”

Diệp Phương nhìn đồng hồ. “Giờ khám bệnh của tôi đã đến.”

Kinh Thiên thở dài. “Được rồi, lần sau nếu muốn tìm em, anh sẽ hẹn trước.”

“Anh có thể đừng phiền tôi nữa hay không?”

“Em có thể đừng ngăn không cho người ta tới gần như vậy nữa hay không?”

“Anh luôn luôn có được những gì anh muốn không phải sao?”

“Phải nói thế này, anh luôn luôn nỗ lực để có được những thứ anh muốn, tuyệt đối không dễ dàng bỏ cuộc.”

Hai người bốn mắt đấu nhau, sức lực ngang nhau.

“Xin lỗi không tiếp chuyện được, tôi không thể để bệnh nhân chờ mình.” Cuối cùng, Diệp Phương lên tiếng trước, sau đó nhanh chóng mở cửa.

“Anh sẵn lòng chờ em, Diệp Phương.”

Cô cảm thấy cô nghe được âm thanh hỗn độn gì đó, hóa ra là tiếng đập của tim cô.

Lời của anh gần giống như thề thốt, làm chân cô không thể cử động, kiên quyết của cô đang từng chút một yếu dần.

“Mong anh đừng như vậy nữa.” Đưa lưng về phía anh, cô nói nhỏ.

“Anh không phải cái loại công tử bột như em nghĩ, Diệp Phương.”

“Đó là chuyện của tôi.”

“Từ giờ trở đi, Diệp Phương, toàn bộ chuyện của anh đều có liên quan đến em, chuyện của em, cũng liên quan đến anh. Hiểu không?” Anh vẫn dịu dàng, dịu dàng mà chuyên chế.

“Lạc tiên sinh.....” Cô muốn phản bác.

“Còn nữa, em không cảm thấy gọi vị hôn phu của mình là “Lạc tiên sinh” không hợp cho lắm sao?”

“Anh..... Tôi không thừa nhận hôn ước của chúng ta có hiệu lực.”

“Anh không biết em nghĩ thế nào, nhưng anh thì khá tôn trọng mẹ vợ tương lai đã qua đời, cùng với người mẹ vẫn còn sống của anh. Dù sao, đây là ước định cùng hứa hẹn của họ.”

Nhắc tới người mẹ qua đời vì bệnh nặng từ khi cô còn nhỏ, trong lòng Diệp Phương dâng lên buồn bã.

“Hiện giờ anh mới nghĩ đến phải tôn trọng họ, không sợ đã quá muộn sao?” Cô cố gắng kiềm chế, những vẫn có chút ghen ngào như cũ.

Lạc Kinh Thiên im lặng một lúc lâu.

“Cho anh cơ hội, Diệp Phương, cho chúng ta một ít thời gian.”

“Không.....”

“Không được nói không, cũng không được nói muộn. Chúng ta vẫn chưa già tới bảy mươi tám mươi, đúng không?”

Khi cô im lặng không nói, Kinh Thiên liền đẩy lên hy vọng vô hạn.

Sau đó cô nhẹ nhàng nói: “Tôi phải làm việc rồi.”

“Chờ một chút, Diệc Phương.” Anh mềm mại gọi, “Tối nay anh có thể gặp em không?”

“Không thể.” Cô lập tức cự tuyệt, lại cảm thấy giọng điệu quá kịch liệt, liền bổ sung: “Đêm nay có thể tôi phải tăng ca.”

“Anh chờ em tan tầm.”

“Không nên.” Diệc Phương thở dài một hơi, “Đừng gấp gấp theo sát người khác như vậy, tôi cần suy nghĩ một chút.”

“Được, mấy tiếng?”

Cô trừng mắt nhìn anh.

“Xin lỗi, anh sửa lại. Mấy phút?”

“Xin mời anh chuyển đến một địa cầu chỉ sử dụng đồng hồ đi.” Cô trả lời.

Trên hành lang, cô còn quay đầu nói: “Đừng đến bệnh viện tìm tôi, cũng đừng gây ra bất cứ rối loạn nào như tặng hoa nữa.”

“Nếu anh đều làm được, ngày mai em sẽ gọi điện cho anh chứ?”

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Sau đó cô chạy nhanh vào thang máy.

Thoáng chốc, Kinh Thiên cảm thấy nhảy nhót thỏa mãn.

Khi tiếng chuông cửa đánh thức Diệc Phương, cô mới phát hiện mình đã nằm nghiêng trên sofa ngủ, ngủ đến nỗi cổ vừa đau vừa nhức.

“Ai vậy?” Kem mang đôi mắt lim dim buồn ngủ từ phòng đi ra. “Ồ, Diệc Phương, sao cậu không ra mở cửa?”

Thật ra Diệc Phương đã chuẩn bị đứng lên, nhưng thấy cô ấy, lại ngồi trở lại.

“Cậu làm gì mà giờ này còn ngủ vậy?” Diệc Phương hỏi.

“Tối qua mình trực đêm.” Kem ngã xuống sofa đối diện cô.

“Ừa, mình tưởng cậu định mở cửa chứ.”

“Cái gì? Mình lại tưởng cậu định đi.”

Chuông cửa lại vang lên hai tiếng.

Diệc Phương buộc lòng phải đẩy người mình dậy.

“Đến ngay, đến ngay.” Trân Nghi cùng phòng với Kem cũng dụi đôi mắt mở không lên lắc lư đi vào phòng khách. “Ồ, các cậu đều ở đây sao.” Cô ấy ngã sang Kem ở bên cạnh một cái, cũng ngã người vào sofa.

“Ôi, thật là.” Diệc Phương lẩm bẩm.

Cô đang định đứng dậy lần nữa thì Thi Công cũng từ trong phòng mang mắt buồn ngủ mông lung đi ra.

“Nhiều người như vậy, sao không ai ra mở cửa thế, ồn chết đi được.” Anh ta phàn nàn.

Diệc Phương nghĩ rằng anh ta sẽ đi mở cửa, lại ngồi trở lại.

Thật không ngờ anh ta quay người, vòng đi vào phòng bếp.

Chuông cửa lại ầm hai tiếng lần nữa.

Diệp Phương đảo đảo mắt, đứng lên.

Kem cũng đứng lên, vừa hô: “Đừng ần nữa! Là ai vậy?”

“Ai làm ơn đi mở cửa một cái được không?” Giọng nói khàn khàn gần như gào thét phát ra từ phòng ngủ của Diệp Phương.

“Ồ, ai ở trong phòng mình vậy?” Diệp Phương khó hiểu thì thào, đi vào phòng ngủ.

Sẽ không phải là con ma Phương Diệp Ngôn kia chứ?

Hắn quả nhiên ở trong này, nhưng trên giường cô còn có một người đàn ông khác nửa thân trần, chỉ mặc vền vện một cái quần lót. Diệp Phương gỡ gối đầu lên, lộ ra Tổ Minh đang nằm úp sấp thống khổ rên rỉ.

“Tổ Minh! Anh làm gì trên giường tôi vậy?” Diệp Phương lớn tiếng hỏi.

“Tôi còn tưởng tên Lạc Kinh Thiên kia chứ.” Phương Diệp Ngôn nói.

“Anh im miệng! Anh làm gì ở trong này vậy?” Diệp Phương cũng chất vấn hẩn tương tự.

“Ôi, làm ơn nhỏ tiếng chút được không?” Tổ Minh lật người lại, hai tay ôm đầu. “Đầu của tôi sắp nổ tung rồi.”

“Đáng đời.” Diệp Phương khịt khịt mũi, kêu to: “Ngươi Tổ Minh, anh uống rượu!” Cô cầm gối đầu trên tay đánh anh ta. “Uống đến mùi hôi ngút trời còn dám lên giường tôi ngủ. Dậy ngay!”

“A, a, trời ạ, cứu tôi với. Đầu tôi đau chết mất.” Tổ Minh dậy không nổi, lảo bầm.

Khi Kinh Thiên đến cạnh cửa, cái anh nhìn thấy chính là quang cảnh này.

Một người đàn ông nửa thân trần cuộn người nằm trên giường, Diệp Phương thì thở hổn hển muốn kéo hắn ta dậy.

Phương Diệp Ngôn cũng ở đây, khoanh hai tay lại xem náo nhiệt.

Kem không nhìn thấy con ma Phương Diệp Ngôn kia, cô ấy chớp chớp mắt nhìn về phía giường bên kia.

“Wow, làm gì vậy? Diệp Phương, người này nói muốn tìm cậu đấy.”

Diệp Phương quay đầu, cùng ánh mắt Kinh Thiên đối nhau.

“Xin lỗi.” Anh nói, “Hình như anh tới không đúng lúc.”

Diệp Phương không nói lời nào, bởi vì không biết nên nói cái gì.

Trên giường cô có một người đàn ông gần như trần trụi, lại uống đến mùi rượu ngút trời, cô có thể nói gì?

Kinh Thiên liền nhìn cô gật đầu một cái.

“Em muốn anh rời khỏi trước không?” Anh hỏi, giọng điệu rất ôn hòa, lại không giấu được một chút cứng ngắc.

Diệp Phương hiểu hàm ý trong câu hỏi của anh.

Có lẽ đây là yếu tố quyết định bọn họ có thể gặp lại nữa hay không.

“Tôi có mời anh tới sao?” Cô lạnh lùng nói.

Về mặt Kinh Thiên khẽ thay đổi.

“Quá rầy rồi.” Trước khi đi, anh vẫn cực kỳ có phong độ gật đầu.

Ở trong này, Tổ Minh ngã ngồi xuống.

“Anh ta là ai vậy? Hình như đã từng gặp ở đâu đó.” Anh ta thì thào.

“Việc này cô không công bằng rồi.” Phương Diệp Ngôn nói.

“Anh im miệng!” Diệp Phương tức giận.

“Được thôi.” Tổ Minh nói thẳm. “Nhưng cũng không phải tôi cố ý. Lúc tôi về, cô đang ngủ ở phòng khách, tôi đành vào đây ngủ thôi. Cô ngủ ở chỗ của tôi trước mà.”

Diệp Phương giậm chân một cái.

“Anh đừng đi ra dọa người đấy.” Cảnh cáo Phương Diệp Ngôn, cô xoay người đi ra ngoài.

Tổ Minh nhìn lại mình, thì thào tự nói: “Trông mình rất dọa người sao?” Anh ta cong cong cánh tay, rất là hài lòng với ba múi cơ bắp của mình. “Mình cảm thấy rất không tồi mà.” Sau đó lại ôm đầu rên rĩ.

Phương Diệp Ngôn lắc đầu. “Không, cô ấy không có khả năng là mình. Mình không ngu ngốc và kém khéo léo như vậy, bạn cùng phòng trước kia của mình ở Anh quốc cũng không giống như bạn cùng phòng của cô ấy.....” Hắn không cho là đúng phát tay, “Đần độn.”

Tổ Minh bỗng nhiên đảo mắt nhìn bốn phía. “Ai vừa nói chuyện?”

Phương Diệp Ngôn lập tức áp sát đến trước mặt anh ta. “Tôi. Anh nhìn thấy tôi không?”

Tổ Minh lắc đầu. “Mình say thật rồi.” Đầu vừa lắc một cái, anh ta lập tức lên tiếng rên rĩ.

Phương Diệp Ngôn cũng lắc đầu.

“Mình phải đi tìm hiểu rõ lần nữa.” Trước khi biến mất, hắn đã thì thào.

Trong phòng khách, đầu Diệp Phương cũng bắt đầu đau.

“Anh ta là ai vậy, Diệp Phương? Cậu làm gì mà hung dữ với anh ta thế?” Kem hỏi.

“Đúng rồi, anh ta là ai vậy?” Trần Nghi hứng thú tràn trề.

“Ai là ai?” Thi Công từ phòng bếp đi lên phòng khách.

“Đừng hỏi nữa được không?” Diệp Phương thở dài.

Kem tóm tắt lại sự việc nhỏ vừa rồi.

“Anh ta đã đến bệnh viện tìm Diệp Phương.” Cô ấy bổ sung, “Có điều hôm đó anh ta bị thương.”

“Bệnh nhân tìm cô ấy mà còn tìm đến tận chỗ ở luôn à?” Thi Công lú lờ.

“Oa, Diệp Phương thật đỏ!” Trần Nghi hô.

Diệp Phương lại thở dài một tiếng, đành phải nói với bọn họ, “Anh ta chính là người mà ba mình muốn mình về gặp mặt.”

Bọn họ kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau.

“Cậu cũng thật biết nói giảm!” Kem hét lớn.

“Mình nhớ ra rồi!” Trần Nghi vỗ tay một cái. “Anh ta không phải Lạc Kinh Thiên sao?”

“Lạc Kinh Thiên!” Thi Công kinh ngạc hỏi. “Người cô không muốn lấy chính là anh ta?”

“Đúng vậy chứ?” Kem bưng tỉnh đại ngộ. “Thảo nào mình cảm thấy như đã từng quen biết anh ta, còn tưởng rằng mình và anh ta có duyên phận từ kiếp trước gì nữa.” Cô ấy vô cùng tiếc nuối thở dài.

“Anh ta đi rồi à?” Thi Công nhìn xung quanh.

“Bị Diệp Phương đuổi đi rồi.” Trần Nghi nói.

“Mình nào có đuổi anh ta?” Diệp Phương không thừa nhận.

“Bây giờ mình đã hiểu vì sao cậu không chịu lấy anh ta rồi.” Kem nói.

“Vì sao?” Trần Nghi hỏi.

“Ài, anh ta là công tử ăn chơi, mọi người đều biết.”

“Mình cảm thấy anh ta không giống.” Tay Trần Nghi chống má, nhìn xa xăm. “Anh ta thoát nhìn chừng chạc, chín chắn, phong độ có thừa, diện mạo bất phàm, anh tuần phóng khoáng.....”

“Đã đủ chưa?” Kem trợn mắt liếc cô ấy một cái. “Có điều, Diệc Phương, Cá Hấp hiếm khi nói được vài lời mình miễn, rõ ràng như vậy.”

“Chắc, sao các cô không nghe suy nghĩ của Diệc Phương một chút nhỉ?” Thi Công nói, “Diệc Phương, cái gọi là scandal mà báo hay tạp chí đăng cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.”

“Đúng rồi!” Trần Nghi gật mạnh đầu, “Dao ngôn chỉ vu trí giả*.”

*Dao ngôn chỉ vu trí giả: lời đồn làm mờ mắt kẻ thông minh.

“Oa, Cá Hấp hôm nay tỉnh táo thế!” Kem khen.

“Sao các cậu đều ở nhà hết vậy?” Diệc Phương cố ý thay đổi đề tài.

Thi Công nghe vậy nhảy dựng lên. “Trời ơi, tôi bị muộn rồi.”

“Mình trực ca đêm.” Trần Nghi nói.

“Diệc Phương, cậu có muốn giải thích với anh ta một chút hay không?” Kem hỏi.

“Diệc Phương không biết ca đêm là gì sao?” Trần Nghi hỏi.

“Trần Nghi!” Kem quát.

“Mình đi ngủ.” Trần Nghi lăm bắm đứng lên trở về phòng.

“Tôi đi đây!” Thi Công thay quần áo xong chạy ra hét, rồi lao một mạch ra cửa.

“Các người cứ phải hét lên thế à?” Tổ Minh lắc lư đi vào phòng khách.

“Đáng ghét, đi mặc quần áo vào ngay, đồ cuồng tình dục!” Kem rống anh ta.

Diệc Phương thở dài. “Trời ạ, trước đây mình cũng không biết là khi chúng ta đều có mặt lại náo nhiệt như vậy đây.”

“Bởi vì chúng ta rất ít có mặt đầy đủ cùng lúc mà.” Kem mỉm cười. “Nói thật, xin lỗi nha.”

“Cậu xin lỗi gì chứ?”

“Vừa rồi mình không biết Tổ Minh ở trên giường cậu, hơn nữa còn thế kia, nếu không mình đã bảo anh ta chờ cậu ngoài phòng khách rồi. Có điều anh ta vừa nghe thấy tiếng của cậu thì đã lập tức đi tìm cậu, mình.....”

“Không phải lỗi của cậu, cũng không phải lỗi của Tổ Minh.” Diệc Phương tâm phiền ý loạn. “Anh ta không nên chẳng nói tiếng nào mà đã đến đây.”

“Diệc Phương, cậu rất để ý anh ta đúng không?”

“Làm sao vậy được?” Diệc Phương cảm thấy giọng mình chợt dạ.

“Giọng điệu cậu nói chuyện với anh ta ấy, cho tới bây giờ mình cũng chưa từng thấy cậu như vậy với ai cả.”

“Mình làm gì với anh ta?”

“Đối với bất kỳ người ngoài nào cậu cũng đều nho nhã lễ độ, ôn hòa thân mật, không nâng cao giọng, cũng không nổi giận.”

“Vừa rồi mình cũng không ôn hòa thân mật chút nào với Tổ Minh.” Cô chỉ ra, “Mình rống rất lớn tiếng, cũng nổi giận.”

“Ôi, cái đó không giống, nếu như anh ta mang cái bộ dáng quỷ quái kia ngủ trên giường mình, mình không đá anh ta xuống đất mới là lạ! Làm sao chỉ rống anh ta mà thôi.”

“Hết nước lợc rồi.” Tổ Minh cầm cái ly không đi vào, oán trách: “Ai uống hết nước rồi cũng không chịu đun lại vậy?”

Kem trừng anh ta. “Anh còn uống nước? Chuyện cả đời của Diệc Phương bị anh làm hỏng rồi đấy.”

“Đừng nói bậy.” Diệc Phương đứng lên. “Mình muốn ra ngoài hít thở không khí.”

Diệc Phương lái xe không mục đích một lúc lâu, sau đó phát hiện mình đã lái lên núi.

Cô thậm chí không quá xác định vị trí cô đang đứng là ở nơi nào. Cảm giác mất đi phương hướng, đối với cô mà nói, quả thực là chuyện không có khả năng.

Nhưng cô không quan tâm. Cái cô quan tâm lúc này chính là chuyện xảy ra cách đây không lâu kia, Kinh Thiên nghĩ như thế nào?

Bất luận cô muốn phủ nhận cỡ nào thì cô vẫn là để ý anh.

Nhưng mà, cái cô để ý là anh, hay là vì đã qua nhiều năm như vậy mà anh vẫn hoàn toàn coi thường sự tồn tại của cô? Hay nói là hoàn toàn coi thường chuyện anh và cô có hôn ước?

Diệc Phương vốn tưởng rằng cách rất nhiều năm như vậy, anh đột nhiên đến thăm Ngôn gia, mục đích là muốn hủy bỏ hôn ước.

Năm đó khi đính ước, cô chưa sinh ra, mà nay giải ước, cô lại càng không cần phải ở đó. Bởi thế cô đã từ chối về nhà.

Giả dụ thật sự là như thế, cô sẽ không cần ở đây nghĩ xem có để ý đến anh hay không, cùng với vì buồn bực anh nghĩ thế nào mà tâm phiền ý loạn.

Có lẽ cô sẽ vì vô duyên vô cớ bị “bỏ” mà tức giận, khó chịu, nhưng chuyện ấy sẽ rất nhanh bị vứt ra sau đầu.

Mà nay anh không chỉ lộ mặt, muốn thực hiện cái hôn ước hai mươi tám năm nay anh chưa từng có bất cứ biểu hiện gì, mà còn nghiêm nhiên tự mình là vị hôn phu, bày ra dáng vẻ giống như ước gì mọi người đều biết.

Nếu anh chỉ là nhất thời cao hứng, mang việc này ra để tiêu khiển, thì cô nên giải quyết như thế nào?

Nhưng mà, dường như anh lại không phải là người như thế.

Cô nên đi tìm hiểu anh, biết rõ về anh sao?

Dừng xe máy ở bên đường núi, Diệc Phương cởi nón bảo hiểm, bung ra mái tóc ngắn xinh đẹp gọn gàng của cô, nhắm mắt lại, ngửa đầu để cho ánh mặt trời cùng gió núi phát đi phiền não, buồn bực của mình.

Sau đó cô xuống xe, treo nón lại trên xe, quyết định đi bộ.

Ở bên đường núi có mấy tòa nhà so le xây men theo sườn đồi, nhà cùng với không khí bốn phía như nhau, yên ắng, không bị chút xíu tiếng ồn nào.

Đây là cuộc sống cô vốn hướng tới. Nhà trúc sơn dã, không liên quan với trần thế. Nhưng việc này nói dễ hơn làm?

Gặp một đường mòn hẹp, Diệc Phương vòng vo đi vào. Hai bên có cỏ dại cùng cây cối mọc sức sinh trưởng. Sau khi đi được một đoạn đường ngắn, cô phát hiện ở giữa lùm cây thấp có một cánh cửa hàng rào gỗ.

Cô tò mò đưa tay đẩy vào, cánh cửa hàng rào theo tay mà mở ra, lúc cô bước vào trong, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Phía sau cánh cửa hàng rào nho nhỏ không cao bằng người, lại là sắc màu rực rỡ, làm cho người ta hoa mắt hỗn loạn.

Xem ra cô đã xông vào một vườn hoa tư nhân.

Nhưng mà vườn hoa xinh đẹp như thế, vì sao chỉ cần một cánh cửa hàng rào gỗ đơn sơ trông coi thôi?

Đủ loại hoa lá như một rừng mưa nhiệt đới nhỏ, dường như thấp thoáng có bóng người di chuyển.

Diệc Phương do dự xem có nên ở lại ngắm cảnh không, hay là rời đi, để tránh thất lễ, người ở bên trong lại như cảm nhận được có người ngoài đi vào, nên từ trong góc đứng thẳng dậy.

“Xin mời tự nhiên, không cần câu nệ.” Anh ta thân mật nói, không hề quay đầu lại.

Nghe thấy giọng nói, Diệc Phương vừa sợ vừa nghi. Lạc Kinh Thiên?

Lúc này, anh chậm rãi xoay người, “Muốn uống chén trà hay không?” Anh thân mật hỏi, cũng lúc đã đi tới.

Lúc này rời đi đã không còn kịp rồi, huống chi, cô vì quá hoảng hốt, hai chân giống như đã bị đóng chặt trên mặt đất không thể động đậy.

6. Chương 6

Kinh Thiên cũng kinh ngạc không kém gì cô.

“Diệc Phương?” Anh lướt qua con đường lát bằng đá vụn đi về phía cô. “Làm sao em biết anh ở đây?”

Anh tưởng rằng cô tới để tìm anh.

“Tôi không biết.” Cô ngạc nhiên nhìn anh, nhất thời không có cách nào đặt hình ảnh Lạc Kinh Thiên âu phục phẳng phiu, cùng người mặc T-shirt, quần jean trước mắt này lại với nhau.

“À.” Anh hơi ngừng lại, cười cười, “Rất tốt, ngoài ý muốn càng thêm kinh ngạc vui mừng.”

Diệc Phương không biết nói gì để chống đỡ, cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

“Vào đi.” Kinh Thiên vươn một tay đầy đất cát, cổ vụn mời cô, tay kia thì đang cầm một bó cỏ to.

Cô đành phải theo anh đi qua một lối đi.

“Mời ngồi.” Anh chỉ vào cái ghế trúc bên cạnh hàng rào tre. “Anh đi rửa tay xong sẽ quay lại.”

“Anh làm việc của anh đi, không cần phiền toái tiếp đón tôi, tôi lập tức đi ngay.” Cô vội vàng nói.

“Nói gì vậy! Ký lai chi tắc an chi*. Cũng thường xuyên có người lên núi đi ngang qua tạt vào, không phiền toái gì cả.” Đi vài bước rồi, anh quay đầu lại dặn dò: “Không được đi nha.”

*Ký lai chi tắc an chi: đến nơi mới rồi thì hãy yên lòng mà ở lại hoặc còn có nghĩa là chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu với nó.

Nhìn chằm chằm anh đi vào cửa một gian phòng nối liền, Diệc Phương hơi đắn đo một chút, nghĩ rằng nếu bỏ đi thế này, so với cô không mời mà tới lại còn đường đột hơn.

Vì vậy cô dứt khoát theo lời anh nói, ký lai chi tắc an chi, nhìn chung quanh nơi thế ngoại đào nguyên này.

Giữa vườn hoa và hàng rào đặt một bếp lò giống ngày xưa hình chữ nhật trên nền gạch đỏ, mỗi bên có một miệng lò, một bên hiển nhiên thiết kế dùng để nướng thịt, còn một bên để một nồi gốm lớn.

Bên kia bếp nướng thịt, từng luống rõ rệt, là một vườn rau.

Ở một góc bên trong hàng rào tre, có một cái vồng được mắc giữa hai cây, trên vồng có một quyển sách.

“Sau khi dọn dẹp vườn rau xong, anh vốn định đọc sách một chút.” Giọng anh nhẹ nhàng vang lên ở phía sau nói với cô, “Kết quả không thể chuyên tâm được, cho nên liền đứng lên làm chút chuyện cực nhọc.”

“Chuyện cực nhọc?”

“Chính là chuyện lúc em vào nhìn thấy anh đang làm đó.”

Diệc Phương không dám quay đầu, sợ cùng anh mặt đối mặt.

Cho dù ở trong giấc mộng cuồng dã nhất, cô cũng không thể nào đem anh cùng với một anh chàng trồng hoa, trồng rau liên tưởng lại với nhau.

“Nơi này của anh bất cứ ai cũng có thể tùy ý đi vào sao?” Nhớ tới thắc mắc vừa rồi của mình, cô không nhận được hỏi.

“Người có duyên thì sẽ đi vào.”

Xấu hổ của cô lại không tự chủ được mà hiện lên trên mặt.

Vì thế anh mỉm cười bổ sung thêm một câu: “Cánh cửa hàng rào gỗ nếu không để ý sẽ bỏ qua, mà nó lại không nổi bật.”

Chính xác.

Nhưng mà “Ngộ nhờ người qua đường đi vào hái hoa hoặc rau anh trồng thì sao?”

“Anh trồng, không có nghĩa chúng thuộc về anh. Chúng được thiên nhiên sinh ra và nuôi dưỡng, người có duyên nhìn thấy chúng, thích thì có thể tùy ý hái.”

“Vậy cần gì phải làm cánh cửa thần bí lại không có tác dụng phòng vệ?”

“Dụng ý của cánh cửa hàng rào vốn không phải để phòng vệ, là vì nó ở giữa mấy bụi cây, cho nên có vẻ thần bí, vả lại không cần phải vì muốn làm cánh cửa hàng rào mà đốn cây vô ích. Cánh cửa hàng rào gỗ kia, xem như là một bộ phận nhỏ trong giấc mộng đi.”

Một cánh cửa, không tính cao thấp dày mỏng, mà lại hình dung thành một bộ phận, trái lại thật thú vị.

“Anh muốn tạo một không gian tự do riêng tư, lại không muốn quá riêng tư. Anh mong muốn chia sẻ, lại không muốn nó biến thành nơi công cộng như vườn bách thú gì đó. Vì thế lúc trước phát hiện có thể lợi dụng khe hở thiên nhiên giữa bụi cây, cũng coi như không phải toàn tâm toàn ý chọn chia sẻ, cảm thấy như vậy lại hết sức lý tưởng rồi. Em còn muốn biết gì không? Cứ việc đặt câu hỏi, anh biết thì sẽ nói.”

Anh có tấm lòng như thế, nếu cô còn hỏi nhiều, ngược lại có vẻ cô keo kiệt cùng đa nghi rồi.

Diệp Phương lắc đầu không nói.

“Có muốn đi xem vườn rau của anh không?” Trong khi hỏi, anh cũng đã đi về phía vườn rau.

Diệp Phương tự nhiên đi theo.

“Hôm nay em tới không khéo, đúng lúc anh đào đất lại từ đầu, chuẩn bị gieo trồng rau mới, cho nên không nhìn thấy gì, ngoại trừ lá khoai lang.” Anh bưng bình nhảy mất mấy cái, lại làm cô động lòng biết bao. “Bên dưới lá khoai lang này không có khoai lang, cũng không mọc ra khoai lang.”

“Loại lá khoai lang mọc ra khoai lang không thể ăn trực tiếp mà phải qua chọn lựa.” Cô tiếp lời, “Loại lá khoai lang không có khoai lang ăn khá ngon.”

“Đúng.” Kinh Thiên quay đầu lại nhìn cô. “Anh không nói nhiều quá chứ?”

“Không.” Diệp Phương vẫn lảng tránh đối diện với đôi mắt anh. “Kỳ thật anh vừa vặn nói đến một số cái duy nhất tôi thoáng biết.”

“Em là khách khí hay khiêm tốn?”

“Đều không đúng.”

“Muốn anh tiếp tục làm người dẫn đường không?”

“Muốn.”

Anh trồng khá nhiều chủng loại. Từ cây sào nhỏ anh cắm ở ruộng, cô nhìn thấy có cây cải dầu, cải bẹ xanh, cải làn, củ cải trắng, rau thơm, cùng với tỏi, hành, gừng.

Ven theo hàng rào tre bên cạnh vồng thì lại là một hàng sắn dây, tía tô đan xen chính tề. Trên hàng rào được bao phủ bởi dây su su, su su nho nhỏ mới lớn dễ thương giống như những hạt đậu phộng màu xanh biếc.

Diệp Phương nhìn đến mắt không rảnh rồi, mở to ngây ngốc.

“Vào bên trong ngồi, uống trà, hay em muốn ngồi ở bên ngoài?”

Cô chưa trả lời.

Anh lại đề nghị: “Bây giờ bên ngoài nóng lắm, xế chiều rồi đi ra, lên đài ngắm cảnh ngồi, xem mặt trời chiều, thích hợp hơn. Thế nào?”

“Tôi..... nên đi rồi.”

Kính Thiên chìa tay đến, cô tưởng rằng anh muốn kéo tay cô, nói những lời thân mật, nhưng mà anh chỉ là xem đồng hồ của cô.

“Em đến giờ làm?”

Diệp Phương do dự, không thể quyết định có nên nói cho anh biết cô trực đêm hay không.

“Em nghĩ rất lâu, chứng tỏ em không cần đi gấp.”

Cô không lên tiếng.

“Diệp Phương, nếu em nhất định phải đi, anh cũng không cố giữ. Có điều, anh vô cùng hy vọng em ở lại.”

Anh ở nơi này, cùng anh ở dưới chân núi, hoàn toàn khác hẳn.

Cả hai đều có đủ sức hấp dẫn trí mạng với cô.

“Tôi không uống trà.” Cuối cùng, Diệp Phương nói.

Khi Kính Thiên lộ ra nụ cười vui sướng, cô phát giác thì ra anh cũng khấn trương như cô.

“Trà Ngưu Bàng, được chứ?”

Cô gật gật đầu.

“Chờ một chút, trong nhà rất bừa bãi, cho anh một phút đồng hồ.”

Quả nhiên rất nhanh anh đã đi ra.

“Mời vào.”

Vào nhà phải cởi giày, nên Kính Thiên cầm dép lê đến cho cô. Nhưng thật ra thì không cần, cả phòng đều trải tatami(loại chiếu của Nhật).

Anh mở một bản hoà tấu violon, lúc này ở bên ngoài không nghe thấy. Bất quá có thể là vì quá chú tâm vào anh.

Vào đây rồi cũng như vậy. Ánh mắt cô vẫn dõi theo hành động của anh.

Anh lấy ấm thêm nước, đặt ấm lên bếp than đang cháy. Từ khay trà gỗ mang tới hai tách trà bằng gốm, mở tủ lạnh, lấy ra khăn lạnh và một số trái cây tươi, bưng tới đặt trước mặt cô.

Diệp Phương không thể tưởng tượng Lạc Kính Thiên lại tao nhã như thế.

Vừa làm việc, lấy này lấy kia, anh vừa nói chuyện với cô.

“Ban đầu anh vốn muốn ở nơi có cây cối cách xa những bê tông cốt thép kia, tạo nên một ít thời gian cùng không gian, trải qua một loại cuộc sống đơn giản có cảm giác nguyên thủy, kết quả lại vẫn không tách rời được một số nhu cầu. Âm nhạc, tủ lạnh là những sản phẩm không thuộc về nguyên thủy, bộ đồ trà thì lại là tác phẩm của nghệ nhân nổi tiếng.”

Cuối cùng, anh khoanh chân xếp bằng ngồi xuống bên cạnh cô.

“Nhu cầu cùng ham muốn, vẫn là không thoát khỏi được thói quen.” Anh tự giễu.

Đây cũng là điều cô không tưởng tượng được! Anh quá nghiêm khắc với bản thân mình.

“Ngôi nhà này là.....”

“Tự anh dựng, rất đơn sơ nhĩ.”

Diệp Phương chấn động.

Nước đã sôi, anh đem ấm nước ra, rót vào ấm gốm nhỏ trên bàn.

Ấm dùng đun nước là ấm sắt, nhưng cầm trên tay anh, lại dường như vô cùng nhẹ nhàng. Động tác pha trà, tay, cùng vẻ mặt của anh, thật giống một người tu hành, có loại thần nhiên, vững vàng bình tĩnh.

Ngón tay anh cực kỳ thon dài, hai bàn tay ở thương trường hô phong hoán vũ, sắt trá phong vân[1], lại ở trong núi rừng trồng rau, làm cỏ, dựng nhà.

[1]Sắt trá phong vân: gầm thét khiến gió mây nổi lên; oai phong một cõi.

Diệp Phương nhìn đến độ vừa say sưa lại vừa mê hoặc.

Nếu không phải trong lúc vô tình cô đi vào đây, nói không chừng cô sẽ cho rằng anh đang cố ý tạo ra biểu hiện giả dối.

“Nước nơi này đều là nước suối thiên nhiên, em có thể yên tâm uống.” Thấy cô ngần ngại bất động, Kinh Thiên nói.

Diệp Phương nâng tách lên uống, chỉ cảm thấy vào miệng thì thơm ngát, đến cổ họng thì ngọt lành.

Chính anh lại không uống, cầm dao lên gọt lê.

“Bạn bè ở Lê Sơn chính tay trồng.” Anh nhìn cô. “Em đi qua Lê Sơn chưa?”

“Chưa.” Diệp Phương đang cầm tách.

Không khí yên tĩnh, anh dịu dàng, ôn hòa, nhưng trong lòng cô lại đang nổi sóng mãnh liệt.

Một lát sau, Kinh Thiên nói: “Tình cảm giữa em và bạn cùng phòng của mình rất tốt.”

Anh không phải đang hỏi. Giọng điệu của anh giống như thoải mái mà nói chuyện phiếm, kỳ thực không phải thế.

“Vì sao anh không hỏi thẳng Tổ Minh ở trên giường tôi làm cái gì?”

“Anh ta tên là Tổ Minh?”

“Ngươi Tổ Minh.”

“Được rồi, xin hỏi anh Ngươi Tổ Minh lỏa thể ở trên giường em làm cái gì?” Anh dùng lễ độ lên tiếng hỏi.

“Anh ta nào có lỏa thể?”

“Theo anh thấy thì anh ta không có mặc quần áo. Nếu như anh ta để lộ mông, cách hỏi của anh sẽ khác.”

“Hả?”

“Đúng, vả lại sẽ có hai vấn đề.”

Bởi vì nét mặt của anh, Diệp Phương đã đang nhếch khóe miệng lên cười.

“Anh sẽ hỏi: ‘Diệp Phương, cái tên trần truồng ở trên giường em có phải mắc chứng cuồng khoái thân hay không? Loại bệnh này chắc hẳn thuộc về khoa thần kinh à?’ Sau đó mới là: ‘Anh ta ở trên giường em làm cái gì?’”

“Đó là ba vấn đề.”

“À, ừm, em nói đúng. Trên thực tế là bốn. Em ở cùng với mấy người vậy?”

“Bốn người. Tổ Minh là một trong số đó.”

“Bốn người? Hình như các em chỉ có ba căn phòng, phân chia thế nào?”

“Tôi một mình một phòng. Trần Nghi và Long Băng Kỳ một phòng. Thi Công, à, anh ta tên là Thi Triển Tín, anh ta một phòng. Tổ Minh đến cuối cùng, phòng của Thi Công nhỏ nhất, hai người đàn ông ở cùng sẽ rất chật, nên Tổ Minh liền ngủ ở phòng khách.”

Còn Phương Diệp Ngôn? Kinh Thiên nghĩ, hẳn ta đã ở trong phòng cô. Bất quá anh quyết định nếu cô không đề cập tới thì anh cũng tạm thời không hỏi.

Anh đưa miếng lê đã gọt xong cho cô.

Cắn một miếng lê, Diệc Phương tiếp tục nói với anh, “Tất cả mọi người trong nhà Tổ Minh đều bị chết trong một trận hoả hoạn, chỉ còn mình anh ta, không nhà để về, chúng tôi đã cho anh ta ở tạm, kết quả,” Cô nhún nhún vai, “Ồ gần một năm, mọi người cũng quen, anh ta không tích cực tìm phòng ở, chúng tôi cũng không cảm thấy anh ta cần thiết phải dọn đi.”

“Các em thật náo nhiệt.” Kinh Thiên nói có ẩn ý.

Nhớ đến cảnh tượng anh nhìn thấy trong lần đầu tiên đến, Diệc Phương bật cười.

“Ban đầu chỉ có một mình tôi, Kem, chính là Long Băng Kỳ, vì không tìm được chỗ ở thích hợp gấp đến độ muốn chết, dù sao tôi cũng còn dư phòng trống, đã bảo cô ấy đến ở.”

Anh lại gật gật đầu.

“Trân Nghi và cô ấy vốn là bạn cùng phòng, chủ cho thuê muốn lấy lại phòng ở, hai người đồng thời bị đuổi..... Vì vậy hai người đều chuyển đến.”

“Trân Nghi nhất gan, không dám ngủ một mình, nên ở cùng một phòng với Kem.”

Cô ngừng một lúc lâu.

Kinh Thiên đếm đếm ngón tay, “Ba người. Còn một Thi Công nữa.”

“Thi Công.....” Diệc Phương nhìn miếng lê đã ăn một nửa, “Ly dị với vợ, rơi vào hai bàn tay trắng, nghèo rớt mồng tơi, cùng chúng tôi chia tiền thuê, gánh nặng của anh ta sẽ nhẹ một chút.”

“Nghe ra, chỗ em giống như nơi tạm trú vậy.” Anh nhẹ nhàng nói.

“Trên thực tế, có bọn họ, căn phòng kia mới tăng thêm sức sống.”

Âm nhạc ngừng, Kinh Thiên đứng lên đổi một CD khác. “The Afternoon of a Faun” của Debussy[2] nhẹ nhàng vang lên.

[2] Debussy: tên đầy đủ là Achille-Claude Debussy, một nhạc sĩ nổi tiếng người Pháp.

Trở lại bên cạnh cô, anh rót đầy tách trà của hai người.

“Diệc Phương, anh không hề hoài nghi nhân cách và đức hạnh của em, tuy nhiên vẫn cảm ơn em đã nói cho anh biết. Ừm, phải nói là chia sẻ. Cảm ơn em đã chia sẻ cùng anh về những người và những việc liên quan đến cuộc sống của em.”

Cô uống trà, không rõ vì sao mình lại giải thích nhiều như vậy, nhưng sau khi nói ra quả thật thoải mái hơn.

“Anh hy vọng em cũng có thể tín nhiệm anh giống như vậy, được không?”

Cô thắc mắc nhìn anh.

“Em từng chỉ trích đời sống cá nhân của anh quá nhiều màu sắc.....”

“Tôi có tư cách gì chỉ trích anh?” Diệc Phương thản nhiên cắt ngang anh.

Cô thật hy vọng anh không nói đến chuyện này, vì nó phá hủy tâm trạng tốt của cô.

“Được, anh sửa lại. Em là châm chọc. Nhưng bất luận châm chọc hay chỉ trích, em cũng đã tin vào những lời đồn em đọc được trên báo và tạp chí, dùng chúng để phủ định phẩm cách cùng đối nhân xử thế của anh. Anh không định biện bạch, chỉ hy vọng em tạm thời vứt bỏ thành kiến, một lần nữa tìm hiểu về anh. Được không?” –Diệc Phương không nói.

“Diệc Phương,” Anh lướt tay qua mặt bàn, chuyển cái tách sang một bên, cầm tay cô, “Đồng ý với anh, cho chúng ta một cơ hội.”

Tay cô khẽ run trong bàn tay anh.

“Anh đã đồng ý cho tôi thời gian suy nghĩ.” Hít một hơi, cô nói.

“Anh đồng ý đem thời gian cả đời của anh cho em hết, Diệc Phương, anh chỉ yêu cầu em trong khi suy nghĩ, đừng cự tuyệt gặp mặt anh.”

“Anh ‘suy nghĩ’ hai mươi tám năm mới đến gặp mặt tôi, tôi có phải cũng cần hai mươi tám năm không nhỉ.”

Cô muốn rút tay về, nhưng anh cầm quá chặt.

“Em muốn trả thù? Muốn bắt anh nếm thử mùi vị chờ đợi? Anh đã nếm được rồi, Diệc Phương, từ vài tuần trước đến nay, anh đã hiểu sâu sắc cái gì gọi là sống một ngày bằng một năm.”

“Không liên quan đến trả thù, tôi không trẻ con như thế.”

“Vậy là,” Kinh Thiên thoáng suy nghĩ liền hiểu được, “Là em không thể tin anh có thật lòng hay không.”

“Tôi nghĩ tôi có chút quyền lợi ấy.”

“Em có.” Anh đồng ý. “Nhưng anh muốn nói rõ một việc, anh không phải ‘suy nghĩ’ hai mươi tám năm mới nghĩ đến muốn gặp em như em nói. Mà mãi đến một tháng trước khi anh hẹn bác Ngôn đến thăm nhà em, anh mới biết được anh có một vị hôn thê chỉ phúc vi hôn.”

Diệc Phương ngậy ngấn cả người.

“Là thật, Diệc Phương.” Trong nét mặt nghiêm túc của anh chất chứa vô hạn tiếc nuối. “Từ xưa đến giờ chưa ai từng nói cho anh biết chuyện này.”

Cô ghen lời.

“Hình như trước lúc mẹ em qua đời không lâu, giữa ba em và ba anh đã từng xảy ra một việc, tạo thành hiểu lầm nghiêm trọng, đến nỗi hai bên từ bạn tri kỷ mà trở mặt, không qua lại với nhau tròn hai mươi mấy năm. Ba em chưa từng đề cập qua ư?”

Diệc Phương kinh ngạc lắc đầu.

Kinh Thiên lại gật gật đầu.

“Có lẽ đây là một cách bác Ngôn làm em hận anh.”

“Người trở mặt với ông là ba anh, vì sao ông lại muốn tôi hận anh?”

“Bởi vì anh họ Lạc, bởi vì anh là con của ba anh.”

Nghĩ một lát, Diệc Phương lắc đầu phủ định.

“Ba tôi rất coi trọng lời hứa, giả dụ như ông làm cho tôi vì hận anh mà không muốn gả cho anh, thì người thất tín chính là ông. Huống chi ông rất hiểu tôi, tôi sẽ không phải là người chẳng phân biệt thị phi trắng đen mà oán trách người khác lung tung.”

“Vậy việc em tin vào những lời đồn lưu truyền là phân biệt rõ thị phi trắng đen?”

Hai gò má cô ửng đỏ lên. “Không có lửa làm sao có khói. Vả lại, nếu không phải sự thật, tại sao có ảnh chụp?”

“Nói hay lắm. Diệc Phương, em đã nghe qua ghép ảnh chưa?”

Cô lại ngậy ngấn cả người.

“Đương nhiên, anh cũng không nói mỗi một bức đều là ghép. Ừm, kể một câu chuyện nhỏ cho em nghe. Có một người, mặc dù không phải thuộc loại bình thường, nhưng cũng không phải không ai bằng, mỗi khi có một nhân vật quan trọng chắc chắn sẽ xuất hiện ở một nơi đặc biệt nào đó, thì dù anh ta không được mời, cũng nhất định phải trăm phương nghìn kế khiến mình trở thành thượng khách.”

Kinh Thiên ngừng uống trà.

“Chú ý nhé, cái gọi là ‘Nhân vật quan trọng’ ở đây, ý muốn chỉ ‘Làm cho’ giới truyền thông phát hiện người kia cùng anh ta có một chút quan hệ, vậy thì thân phận địa vị cũng lập tức có khả năng được nâng lên theo, cho nên nói không chừng từ đó ở trong giới xã giao cũng sẽ có chút trọng lượng hô mưa gọi gió.”

“Có người lợi dụng tiếng tăm của anh, ở nơi đặc biệt cùng anh chụp ảnh chung, sau đó công khai, sẽ chứng tỏ mối quan hệ của người đó với anh không phải tầm thường.”

Diệp Phương trầm ngâm nói.

“Cũng không hẳn “cùng” anh chụp ảnh chung, có thể chỉ là “vừa vặn” đứng bên cạnh hoặc gần chỗ anh đứng, làm một cái chào hỏi nhiệt liệt với anh.....”

“Anh dĩ nhiên cũng phải đáp lại, vì vậy người kia trước đó đã tìm đến phóng viên chụp ảnh mà thừa cơ chụp được cảnh quan trọng, trở thành nhìn giống như ảnh chụp thân mật với anh.”

Kính Thiên mỉm cười. “Em đã hiểu.”

“Tôi không hiểu. Nếu thật sự như thế, vì sao anh không phản bác, không ra mặt giải thích rõ ràng?”

“Đổi lại là em, em sẽ làm thế nào?”

Giống như anh, ngoảnh mặt làm ngơ.

Giải thích hoặc làm bất cứ thanh minh nào, chỉ khiến cho người nhiều chuyện hoặc bụng dạ khó lường càng có thêm cơ hội để mượn đề tài phát triển ra thêm.

“Nhưng mà,” Diệp Phương vẫn còn nghi ngờ, “Sao trùng hợp như vậy, người tìm tới anh đều là phụ nữ?”

“Anh cho em xem một thứ.”

Kính Thiên lấy bức ảnh trong bóp da ra đưa đến trước mặt cô.

Nhìn thấy anh để ảnh của cô ở trong bóp da luôn mang theo bên mình, trong lòng Diệp Phương kích động lẫn kinh ngạc một hồi.

“Làm thế nào anh lại có ảnh của tôi?”

“Lát nữa sẽ nói với em sau, bây giờ em nói cho anh biết, người vốn đứng bên cạnh em là ai?”

“Ba tôi, ông.....”

“Em lại nói cho anh biết, phải chăng nếu cắt bỏ người ban đầu chụp cùng em, rồi đem ảnh của em, cùng một ảnh khác của anh đặt vào cùng nhau, dùng một chút kỹ xảo, sẽ liền biến thành ảnh thân mật của em và anh cùng chụp?”

Diệp Phương mở to mắt.

“Hiểu chưa?”

“Những người đó thật sự làm như vậy?”

“Anh khẳng định anh không có làm.” Về mặt anh khô khan.

Cô cười không nổi.

“Như vậy..... thật ti tiện.” Diệp Phương thì thào.

Kính Thiên cất bức ảnh đi, đồng thời nói với cô: “Đây là anh đã trộm ở nhà em, em không được nói với ba em nha.”

Cô xấu hổ đỏ hết cả mặt. “Anh trộm ảnh của tôi làm gì?”

“Em không chịu cho anh gặp mặt em mà.”

Diệp Phương không lên tiếng.

Anh lại cầm tay cô.

“Diệp Phương,” Gọi cô, chờ cô nhìn anh, anh mới nói: “Anh thừa nhận, khi anh biết được chuyện chỉ phúc vì hôn này, quả thật đã cho rằng hết sức hoang đường. Anh gọi điện cho ba em, đến nhà thăm, mục đích chính là muốn giải trừ cái ước định hoang đường này.”

“Anh.....”

“Hãy nghe anh nói hết.” Anh nhẹ nhàng ngắt lời cô, “Anh hẳn cũng không cần phải đi, dù sao chuyện đã cách nhiều năm như vậy, vả lại năm đó chẳng qua chỉ là mẹ em và mẹ anh hứa hẹn ngoài miệng, không có bằng chứng bắt anh không thể không đồng ý, hay không tuân theo. Anh liên lạc với ba em, đơn thuần chỉ dựa trên lễ phép, anh nghĩ, muốn giải ước cũng nên giáp mặt nói rõ ràng.”

Anh thẳng thắn như thế, cô quả là không còn lời nào để nói.

“Gặp ba em, tuy rằng cảm động vì ông vẫn tuân thủ hứa hẹn năm xưa như trước, luôn xem anh là con rể tương lai của nhà họ Ngôn, dù vậy anh vẫn chưa thay đổi ý định ban đầu. Thế nhưng khi nhìn thấy ảnh chụp của em, Diệc Phương, có lẽ em không tin, anh liền cảm thấy người mà anh vẫn chờ cả đời này chính là em.”

Lời thổ lộ chân tình như vậy, lập tức khiến cô rơi lệ ướt át.

Làm sao cô không tin cho được? Khi bọn họ vẫn chưa gặp nhau, chỉ xem tin tức về anh trên báo và tạp chí thôi mà trái tim cô không biết từ lúc nào đã vẩn vương anh rồi.

“Khi anh cuối cùng cũng gặp được em, mới biết cái gì gọi là hận vì gặp nhau quá muộn.” Anh tiếp tục nói hết, “Nếu có thể làm tiêu tan hờn giận trong lòng em, Diệc Phương, anh nguyện chờ em thêm một lần hai mươi tám năm nữa.”

“Em không có ý đó, cũng không hờn giận nhiều như vậy.” Diệc Phương khẽ nói.

“Vậy em tha thứ cho anh rồi?”

“Đây vốn không phải lỗi của anh. Chuyện này không phải lỗi của bất cứ ai.” Cô thở dài một tiếng. “Anh nói rất đúng, anh không có nghĩa vụ nhất định phải tuân theo.”

“Diệc Phương, hiện giờ đã không còn là hứa hẹn giữa mẹ em và mẹ anh nữa, mà là em và anh, chuyện của hai chúng ta.”

Cô nhìn bàn tay bị anh nắm chặt.

Một lát sau, cô nói nhỏ: “Em cần suy nghĩ một chút.”

Ngực Kinh Thiên thắt chặt một trận, cảm giác ấy giống như anh sắp mất đi cô.

Anh không khỏi tự hỏi: Anh chưa từng để ý một cô gái như thế? Anh cảm nhận được sự không xác định cùng bất an của cô, nhưng anh không biết làm sao để bảo đảm ình.

Buồn cười là, cô nhất định cho rằng anh rất giỏi ứng phó với phụ nữ.

Mặc dù không muốn cho cô thời gian, nhưng để tránh cô bỗng nhiên biến mất khỏi cuộc đời mình, Kinh Thiên vẫn điềm đạm gặt đầu.

“Nhưng phải đáp ứng anh một việc.”

Cô nhìn anh chăm chú.

“Tin tưởng anh.”

Nghe qua một phen thổ lộ thẳng thắn thành khẩn của anh, mọi nghi ngờ trong lòng Diệc Phương đã tiêu tan hết, thay vào đó chính là áy náy, vì cô từng hiểu lầm anh.

“Kinh Thiên, em.....”

“Đủ rồi.” Anh mỉm cười, “Em gọi tên anh, anh cảm thấy đã đủ rồi.” Sau đó anh cường điệu bổ sung, “Tạm thời thôi.”

Diệc Phương then thùng xấu hổ mà cụp mí mắt xuống.

Kinh Thiên nâng má giai nhân lên, in một nụ hôn lên trán cô.

Bỗng nhiên truyền đến tiếng gọi to.

“Lạc tiên sinh! Lạc tiên sinh!” Một người đàn ông ngăm đen mặc trang phục nông dân, nói Đài ngữ, kéo cao giọng lên, liên tục gọi to ngoài cửa nhà.

“Là anh Lý hàng xóm.” Kinh Thiên nói với Diệc Phương.

Anh Lý khoanh hai tay, mắt nhìn vào bên trong cửa lưới.

“A, ngại quá, em không biết anh có khách.”

“Không sao, anh Lý. Đây là cô Ngôn, vị hôn thê của tôi. Diệc Phương, nhà anh Lý ở đằng trước.”

Anh giới thiệu làm Diệc Phương không biết đáp lại thế nào, nhưng nếu phủ định hình như cũng không thích hợp, nên cô đành phải thẹn thùng cười gọi một tiếng anh Lý. “Vị hôn thê nha! Anh đính hôn rồi à? Tôi lại không biết. Chúc mừng chúc mừng, bao giờ kết hôn vậy?”

Kinh Thiên cười nhìn Diệc Phương. Mặt cô lại như rặng mây đỏ.

“Phải xem ý cô ấy đã.” Anh nói: “Anh Lý, vào nhà ngồi, uống chén trà đi.”

“Không cần không cần, tôi còn có việc.” Nhưng anh ta cũng không bỏ đi.

Kinh Thiên đứng lên: “Anh ra ngoài một chút, xem anh ấy có chuyện gì.”

Diệc Phương gật đầu.

Tiếng hai người đàn ông dần dần nhỏ hơn, rõ ràng đã đi đến nơi cô nhìn không thấy cũng nghe không được để nói chuyện.

Duyên phận nào đã dẫn dắt cô đi đến nơi này? Cô chưa từng tới Bắc Đầu bao giờ, thế mà lại bất tri bất giác từ nội thành lái xe đến bên này, còn đi lên núi, lại quyết định đi vào trong ngay lúc anh ở vườn rau gần đó.

Diệc Phương nghĩ ngợi, rồi nâng tách trà lên, vừa đưa đến bên miệng.

Bỗng dưng, Phương Diệc Ngôn từ đâu hiện ra.

Cú giật nảy mình này làm tách trà trên tay cô rơi xuống.

May mà là tatami nên cái tách không bị bể.

“Anh ” Hô to một tiếng, cô lập tức hạ giọng, “Anh đến nơi này làm cái gì?”

Diệc Phương tìm không thấy khăn lau, đành phải kéo áo sơ mi lau nước trà đổ trên tatami.

“Làm sao tôi biết được?” Hấn vô tội kêu lên.

“Nhỏ giọng chút!”

“Yên tâm, người khác không nghe thấy đâu. Tôi giống như nghe được cô nói chuyện, tiếp đó tôi đã ở nơi này.”

Tay Diệc Phương đang lau bỗng cứng đờ.

“Anh nghe được tôi nói chuyện?”

“Không phải cô sao? Nói thầm cái gì duyên phận, vườn rau.”

Một cỗ rùng mình quét qua sống lưng Diệc Phương.

“Rất cuộc anh là ai? Tại sao cứ bám theo tôi vậy?”

“Chắc, đừng nói khó nghe như vậy được không? Ài, nói ra nhất định cô không tin. Ngay cả tôi cũng chưa thể tin được.”

“Anh không cần đánh đổ nữa, cố làm ra vẻ huyền bí!”

“Đừng nóng nảy vậy, tôi cũng mới phát hiện thôi. Cô biết không? Hắc, cũng huyền bí đấy. Mất thời gian lâu như vậy, thì ra tôi là cô, cô là tôi, chúng ta là một thể hai mặt.”

Diệp Phương không hiểu ra sao. “Anh nói cái gì? Anh là nam, tôi là nữ, cái gì mà anh và tôi là một thể hai mặt?”

“Tôi là kiếp trước của cô. Kiếp trước của cô là tôi.”

“Trước..... anh là..... của tôi.....” Sau khi mê muội, đột nhiên lĩnh ngộ, Diệp Phương ngạc nhiên nhìn chăm chăm anh.

“Đã hiểu rồi chứ? Cô tên là Ngôn Diệp Phương, còn tôi là Phương Diệp Ngôn.”

Cô ghen lời.

“Tôi là bác sĩ ngoại khoa, cô cũng vậy. Tôi thích vẽ tranh, cô cũng thế. Càng kì diệu là cô đã du học ở nước Anh, chúng ta học cùng một trường, chọn cùng một ngành học, chỉ là tôi còn chưa hoàn thành việc học đã.....” Hắn thở dài một hơi. “Tuổi còn trẻ đã mất sớm.”

“Tôi nhất định đang nằm mơ.” Diệp Phương thì thào.

Hắn là kiếp trước của cô? Kiếp trước của cô là một người đàn ông?

Diệp Phương lắc mạnh đầu, không thể tin.

“Ài, thật đúng là xui xẻo..... đã bị chết vô cùng oan uổng..... lại còn biến thành phụ nữ..... báo ứng.....”

Phương Diệp Ngôn thì thầm, Diệp Phương thì một câu cũng không nghe thấy.

Chẳng lẽ thực sự có chuyện lạ kiếp trước kiếp này sao?

※※※

Khi Kinh Thiên quay lại trong phòng, Diệp Phương đã ngã vào đệm ở bên cạnh ngủ.

Anh chăm chú nhìn quanh thăm quanh mắt cô, trong lòng dâng lên một tình cảm dịu dàng khó có thể nói rõ.

“Tâm lý đàn ông trưởng thành.” Đột nhiên vang lên tiếng bình luận.

Kinh Thiên nhú mày nhìn phía Lục Uyển Như đang từ từ hiện thân.

“Anh cảm thấy có loại xúc động muốn dùng cả đời của mình để bảo hộ cho cô ấy, đúng không?” Cô châm chọc hỏi.

Kinh Thiên nhìn Diệp Phương ngủ say, đứng lên, lấy động tác tay ý bảo Lục Uyển Như ra bên ngoài nói chuyện.

Đi đến bên cạnh hàng rào tre, anh mới mở miệng.

“Sao cô lại tới đây?”

“Ôi, tôi bất cứ lúc nào hay nơi đâu đều ở gần anh mà, anh cũng biết rõ.”

“Không hẳn. Có khi cô không ở.”

Lục Uyển Như nhìn anh với ánh mắt hơi kinh ngạc.

“Không cần hỏi tôi làm sao biết được, tôi chính là biết thôi.”

Cô gật đầu một cái, tỏ vẻ cũng nghĩ như vậy.

“Có điều phần lớn thời gian tôi đều ở.”

“Ở cạnh tôi để nhớ lại ngày xưa sao?” Kinh Thiên trào phúng nói.

Anh bây giờ đã hiểu rõ ràng, Lục Uyển Như không chỉ là một linh hồn bình thường, lấy thập kỷ cô chết đi mà nói thì tư tưởng và cách nói năng của cô tương đối có chiều sâu, dễ nhận thấy khi cô còn sống, cũng không phải là cô gái vô tri chỉ ở trong khuê phòng.

Đối với đùa cợt của Kinh Thiên, cô không thèm để ý tới.

“Anh cũng không cần nói chuyện với tôi ở bên ngoài, người trong lòng của anh không nghe được tôi nói chuyện.”

“Nhưng cô ấy sẽ nghe được tiếng của tôi, mà tôi không muốn đánh thức cô ấy.”[NV: anh í dễ thương quá đi]

“Ồ, thật chu đáo.”

“Sao vậy? Tôi tưởng là cô vô cùng hy vọng tôi và cô ấy nên duyên Tần Tần* chứ.”

*Nên duyên Tần Tần: hai nước Tần Tần thời Xuân Thu đã tăng cường mối quan hệ bằng việc kết hôn.

“Vì bài thổ lộ chân tình dài dằng dặc của anh, quả thật từng câu từng chữ làm rung động lòng người, êm tai dễ nghe, ngay cả tôi cũng bị cảm động, quả nhiên không hổ là đại tướng trăm trận trăm thắng trên thương trường.” — “Quá khen. Nhưng cô không phải nói năng có chút lộn xộn rồi ư?”

“Tôi chỉ là không rõ, vì sao đàn ông ở vào lúc phụ nữ nhìn có vẻ yếu đuối lại đặc biệt dễ dàng động tâm, động tình như vậy? Là tâm lý chủ nghĩa đàn ông ảnh hưởng, hay là, tôi quá cực đoan?”

Kinh Thiên không biết nên khóc hay cười. “Hôm nay tâm tình cô không tốt à?”

“Anh thuận lợi suôn sẻ thì tôi có lý do gì mà tâm tình lại không tốt? Nhưng mà anh đừng vui mừng quá sớm, vẫn chưa đến lúc vạn sự như ý đâu.”

Kinh Thiên nhìn cô chăm chú. “Lời này có ý gì?”

Hoảng hốt mở to mắt, Diệc Phương ngồi dậy, nhìn bốn phía chung quanh, trong phòng vẫn chỉ có một mình cô.

Ồ, thì ra mới vừa rồi là một giấc mộng.

Mơ hồ nghe được tiếng của Kinh Thiên, như vậy anh Lý vẫn còn cùng anh nói chuyện.

Diệc Phương đứng dậy chỉnh lại quần áo, lấy ngón tay chải lại đầu tóc, để tránh lúc anh vào lại nhìn thấy bộ dáng mới tỉnh ngủ của cô.

Thật xấu hổ, cô thế mà lại ngủ mất!

Diệc Phương nhìn đồng hồ, lấy làm kinh hãi, không ngờ đã qua giữa trưa!

Điện thoại trong túi cô lúc này phát ra âm thanh. Biết được số của Diệc Phương, không phải bác sĩ thì cũng là y tá trong bệnh viện, bởi vậy không cần nhìn cũng biết, bệnh viện có bệnh nhân đang cần cô.

Diệc Phương đang định kéo mở cửa lưới ra, thì thoáng thấy thân hình Kinh Thiên, nhưng người đứng cùng anh không phải anh Lý, mà là một tuyệt sắc giai nhân.

Hai người đứng ở bên chiếc võng, vẻ mặt người nữ lạnh lùng, nghiêm túc, Kinh Thiên thì vô cùng tập trung lắng nghe, nét mặt giống như đang lo lắng, không rõ ràng lắm, có vẻ bọn họ đang nói những chuyện bí mật không muốn để người ngoài biết.

Ít nhất, là bí mật giữa bọn họ.

Thoáng chốc, Diệc Phương không biết nên cảm thấy may mắn khi thức dậy đúng lúc thấy một màn như vậy, hay là hy vọng cô không phát hiện.

Nhưng thật ra cũng có một chút vui mừng đó là: Cô còn chưa cho anh bất cứ đồng ý hay hứa hẹn gì.

7. Chương 7

Ba cô im lặng một lúc lâu, Diệc Phương vẫn kiên nhẫn chờ.

Không phải cô không tin Kinh Thiên nói, cô tìm ba nói chuyện chủ yếu là muốn hỏi để hiểu rõ ông cùng ba Kinh Thiên năm đó đã xảy ra chuyện gì mà làm cho hai nhà ngăn cách.

“Kinh Thiên đã nói gì?” Ngôn Trí Trung hỏi.

“Chính là chuyện con nói với ba đây.”

“Vậy con còn muốn biết cái gì?”

“Ba, dường như ba hoàn toàn không hề trả lời vấn đề của con.”

Với sự hiểu biết của cô về ba mình, ông lảng tránh như thế, tỏ rõ trong đó có nhiều bí ẩn.

“Con hỏi vấn đề này căn bản là dư thừa.” Ông bắt đầu không kiên nhẫn. “Cái gì mà hỏi ba vì sao muốn con gả cho Lạc Kinh Thiên? Con là vị hôn thê đã đính ước từ lâu của nó, không gả cho nó thì con muốn gả cho ai?”

“Cách lâu như vậy, ba đột nhiên lại sốt ruột đối với chuyện này, trở nên nhiệt tình như thế nên con mới cảm thấy khó hiểu.”

“Có gì mà khó hiểu? Cũng không phải ba chưa từng nói với con là có chuyện này.”

“Đó là vì ba biết con ở nước Anh có bạn trai, ba kiên trì muốn con với anh ấy cắt đứt quan hệ, vì muốn con nghe theo lời của ba, nên ba mới nói ra.”

“Chắc, con vẫn là ranh con làm sao hiểu được.”

“Hiểu được cùng hiểu rõ chuyện nặng nhẹ là có chênh lệch.” Diệc Phương đổ người về phía trước: “Ba, nếu như ba của Lạc Kinh Thiên có lỗi với ba, ba sẽ không muốn con gả cho anh ấy. Còn nếu ngược lại, thì ba cũng sẽ vẫn không muốn con gả cho anh ấy. Nếu là giả thiết đầu tiên thì vì bị làm tức giận, còn nếu là giả thiết thứ hai thì vì muốn tranh chấp một chút. Cách nói, ý nghĩa khác nhau, nhưng kết quả cơ bản vẫn giống nhau.”

Ba cô liền phẫn nộ với cô. “Con cho rằng con rất hiểu ba sao?”

Lúc này, Diệc Phương suýt nữa đã nhảy dựng từ sofa lên.

Phương Diệc Ngôn lại lần nữa đột ngột hiện thân, hơn nữa lại còn gần như là mũi kề mũi, khom người đứng trước mặt ba cô, nhìn ông tỉ mỉ tường tận.

Diệc Phương cố hết sức giữ bình tĩnh.

“Ba.....”

“Ông ta không phải cha cô.” Phương Diệc Ngôn đứng thẳng dậy, chỉ vào Ngôn Trí Trung hô, sau đó lắc lắc đầu, “Không đúng, ý tôi là ông ta không phải cha tôi.”

“Anh đừng náo loạn nữa được không?” Diệc Phương buột miệng thốt ra.

Lông mày bạc của Ngôn Trí Trung nhướng lên thật cao. “Con nói cái gì? Con lặp lại lần nữa xem!”

“Ài, ba, con không phải nói ba.”

“Ồ, bộ dáng tức giận của ông ấy lại có chút giống đây.” Phương Diệc Ngôn lại đánh giá Ngôn Trí Trung lần nữa.

Diệc Phương lấy tay che mặt rên rỉ.

“Ba, xin lỗi, con sẽ quay lại ngay.”

Cô đứng dậy, đồng thời dùng ánh mắt cảnh cáo kiềm ra hiệu cho Phương Diệc Ngôn cùng cô đi.

Hắn đi theo ra ngoài phòng, nhìn thấy là toilet, liền đứng lại.

“Cô muốn tôi cùng vào đây với cô? Làm cái gì? Cô không sợ ma nữa à.”

“Đúng vậy, cho nên muốn hồn ma như anh cùng tôi làm bạn đây.” Cô tức giận nói.

Diệp Phương vươn tay bắt lấy hân, nhưng tay lại xuyên qua cánh tay hân ta, sắc mặt cô trắng bệch, phải cần môi mới không thét chói tai.

Phương Diệp Ngôn đi vào trong.

“Tôi nói cho cô, người bên ngoài kia không phải cha chúng ta. Ông ta là ai vậy?”

“Ông ấy là ba tôi. Dù anh có thật sự là kiếp trước của tôi, thì người cha kiếp trước cũng không nhất định sẽ cùng là cha của cả người con trai và gái. Anh âm hồn không tiêu tan như vậy, nói đến là đến, tôi sớm muộn cũng bị anh hù chết!”

Phương Diệp Ngôn suy nghĩ một chút.

“Tôi cũng không phải giống cô nói “Nói đến là đến”, tôi là cảm ứng được tín hiệu cô phát ra mới..... cùng cô hội họp.”

Diệp Phương khó hiểu. “Tín hiệu tôi phát ra? Tôi không phải nhà ngoại cảm, cũng không có làm phép thuật triệu hồi anh.”

“Cô và lão tiên sinh bên ngoài âm ỉ chuyện gì thế?”

“Tôi và ba tôi đang nói chuyện, nếu anh rời khỏi, đừng quấy rầy nữa thì tôi sẽ vô cùng cảm kích.”

“Nhưng mà tôi cảm thấy chuyện các người nói cùng tôi có liên quan.” Giọng nói của hân tràn ngập hoang mang, ảm ức, “Tôi còn chưa tìm thấy mục tiêu của mình, nếu cô đã là tôi của kiếp này, cô hẳn nên giúp tôi, như vậy có lẽ tôi sẽ không phải âm hồn không tiêu tan nữa.”

Trời mới biết, cô phải giúp một hồn ma như thế nào?

“Chúng ta có thể đổi một địa điểm cùng một thời gian khác để thảo luận chuyện này được không? Hiện giờ tôi thật sự có chuyện quan trọng hơn muốn nói với ba tôi.”

“À, ừm, được rồi.”

“Cám ơn anh.” Diệp Phương thả lỏng một chút.

Cô trở lại phòng khách, ba đang chấp hai tay sau lưng, đứng trước cửa sổ sát sàn.

“Diệp Phương, không phải là con không muốn gả cho Kinh Thiên đó chứ?” Ba cô hỏi.

“Con.....” Không thể đơn giản dùng muốn hay không muốn để trả lời vấn đề này.

Ngôn Trí Trung chuyển hướng sang cô.

“Nếu như con không thích cậu ta, Diệp Phương, ba tuyệt đối sẽ không bắt buộc con, dù sao chuyện này cũng liên quan đến hạnh phúc cả đời của con.”

Cô lặng im không nói.

Vấn đề bây giờ là cô rất thích anh.

“Nhưng mà,” Ngôn Trí Trung chậm rãi nói tiếp, “Ba từng ở phòng con nhìn thấy một quyển sổ cất dón.....”
“Ba!” Diệp Phương kêu to, mặt đỏ lên. “Ba sao có thể..... Thật là.”

Thôi chết, cô đột nhiên nghĩ đến “Ba không có đưa cho Kinh Thiên xem chứ?”

Đối với việc cô vô tình thuận miệng gọi thẳng tên Lạc Kinh Thiên, Ngôn Trí Trung đa mưu túc trí che dấu đắc ý của mình.

“Diệp Phương, con hỏi như vậy quả thực là làm nhục ba rồi. Ba nhắc tới sổ cất dón của con, bắt quá là bởi vì nó làm cho ba nghĩ rằng nếu như con đã quan tâm đến chuyện có liên quan đến Kinh Thiên như vậy, hẳn hẳn là rất có hảo cảm với nó, cho nên mới làm chủ động ý cho nó toàn quyền quyết định tất cả những hạng mục từ chọn ngày kết hôn cho đến tổ chức hôn lễ.”

Diệp Phương nghe vậy hoảng hốt. “Anh ấy chưa từng nói cho con biết hai người đã thảo luận qua ngày kết hôn.”

“Sao? Hai đứa đã gặp mặt?”

Diệp Phương nhìn ba mình, “Sao con cứ cảm thấy ba đang giả vờ vậy nhỉ?”

“Con nói chuyện với ba càng ngày càng càn rỡ rồi đấy.” Ngôn Trí Trung đầu tiên giả vờ ra vẻ không vui, nhưng sau đó lại vội vàng hỏi: “Nó đi tìm con sao?”

Ông vừa hỏi câu này, liền làm Diệp Phương bừng tỉnh đại ngộ.

“Là ba nói cho anh ấy chỗ con ở!”

“Cái gì? Nó tìm được chỗ con ở sao? Hắc, thằng nhóc này quả thực thần thông quảng đại!” Ngôn Trí Trung lộ rõ vui mừng trên gương mặt.

Xem ra chuyện này ba quả thực không biết.

“Con và Lạc Kinh Thiên đã gặp mặt qua mấy lần.” Diệp Phương thừa nhận.

“Ồ, vậy sao?”

“Ba, ba cười giống như anh ấy là đứa con làm rạng rỡ tổ tông cho ba vậy.”

“Con rể cũng là con, không khác biệt lắm mà.”

Vậy sao không bảo anh ta đi học ngành y, làm bác sĩ, thực hiện giấc mộng khi còn trẻ của ba đi.

Nhưng những lời này Diệp Phương không dám nói ra.

“Con ấn tượng không tẻ về nó chứ?”

“Ba, ba còn chưa trả lời vấn đề của con.”

“Con truy cứu để làm cái gì?” Ngôn Trí Trung vung bàn tay to lên, xoay người sang nơi khác.

Động tác này rõ ràng không muốn để cô nhìn thấy vẻ mặt của ông.

Ngôn ngữ thân thể của ba tiết lộ rõ rệt như thế, Diệp Phương không khỏi bắt đầu bất an.

Cô nghĩ trong đầu, hôm nay mặc kệ ba muốn hay không, cô cũng kiên quyết hỏi cho ra mọi chuyện.

“Bởi vì nếu con gả cho Lạc Kinh Thiên, con không hy vọng hôn nhân của con và anh ấy mang theo bí mật ân oán của đời trước.”

Ngôn Trí Trung quay lại lộ ra khuôn mặt bình thản.

“Chuyện này con có thể yên tâm, nếu không phải việc đã qua, làm sao ba đồng ý gả con đi được?”

“Nếu việc đã qua, nói một chút thì có sao đâu?”

Ngôn Trí Trung mang vẻ mặt khó xử. “Con và Kinh Thiên đã gặp mặt, nó chưa nói sao?”

“Anh ấy nói ba và ba anh ấy trước kia dường như có hiểu lầm, là con không hỏi nhiều, con tình nguyện nghe ba nói.”

“Không phải dường như, mà xác thực từng có hiểu lầm, nhưng khúc mắc nhiều năm đã được giải trừ, không cần nhắc lại. Kinh Thiên cũng đã có thể thông suốt rồi, sau khi nó biết vẫn đi tìm con, không phải là chứng minh tốt nhất sao?”

Diệp Phương trầm mặc.

“Diệp Phương, ba cam đoan, sự việc ấy tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến hôn nhân của các con.”

“Ài, ba, nói đi đâu vậy? Bất tự vẫn còn chưa xem qua mà.”

“Còn chưa?” Ngôn Trí Trung bắt lỗi lời nói của cô.

“Không thèm nghe ba nói nữa, nói nữa ngày, cũng giống như chưa nói cái gì. Con phải về bệnh viện rồi.”

“Đừng quá vất vả nhé, Diệp Phương.”

Ba cùng cô đi đến cổng.

“Con là bác sĩ, có vất vả hay không, con không có đường lựa chọn.”

Cô sai bước đến xe máy, lúc đội nón bảo hiểm, Ngôn Trí Trung đột nhiên giữ cánh tay cô.

“Diệc Phương, ba ép con học y, con có từng oán trách ba không?”

Là từng oán trách, nhưng cô đương nhiên sẽ không nói với ông. Diệc Phương mượn việc điều chỉnh nón bảo hiểm để che dấu lời nói dối của mình.

“Không có đâu, ba không cần nhạy cảm quá.” Cô cắm chìa khóa vào khởi động xe, quay đầu nhìn ba mình cười cười, “Con đi đây, ba vào đi thôi.”

“Ba mua cho con một chiếc xe nhé, sắp đến sinh nhật con rồi.”

Ông vẫn phản đối cô lái xe máy, nhất là xe máy lớn như vậy.

“Ba, chuyện này trước đây chúng ta đã thảo luận qua rồi.”

Vẫy tay, Diệc Phương rong ruổi mà đi.

Lúc trước học y, quả thực là ba đã tạo áp lực với cô, nhưng lựa chọn cuối cùng kỳ thật vẫn ở chính cô.

Cô từng trải qua vô số lần đấu tranh, hối hận, ngẫm tràn ngập oán hận với ba. Bất quá con người là sẽ trưởng thành.

Sau khi làm bác sĩ, sinh, lão, bệnh, tử, cả ngày diễn ra ở trước mắt từng hồi một có vui có buồn, nhưng cũng may mắn là, đến nay cô chưa từng trải qua ca mổ có kết quả bi kịch nào.

Mẹ mất sớm, lại nói tiếp, từ nhỏ cô đã cùng ba sống nương tựa lẫn nhau, kỳ thật nỗi đau mất vợ của ba vẫn kéo dài đến khi Diệc Phương thi vào học viện Y, tại trước đó, toàn bộ trạng thái tinh thần của ông có chút không ổn định. Cho dù khi thơ ấu, lúc bảo mẫu còn chăm sóc cô, cô cũng đã bắt đầu chăm sóc ba.

Kiên trì đi xe máy, là chuyện đầu tiên Diệc Phương tranh thủ cho chính mình, chuyện thứ hai là dọn ra khỏi nhà, thuê phòng ở gần bệnh viện sống một mình, mãi đến khi nhóm bạn cùng phòng vì duyên phận mà dọn vào ở chung.

Trừ hai việc này ra, cô giống như đều vì ba mà sống, làm tất cả mọi thứ đều vì để khiến ông cao hứng vui vẻ.

Tựa hồ chỉ có Lạc Kinh Thiên, cùng chuyện kết quan hệ thông gia với nhà họ Lạc là cô và ý nguyện của ba giống nhau.

Đó là nói, nếu cô đồng ý.

Cô làm sao không đồng ý được? Không ai biết cô đã yêu Lạc Kinh Thiên bao lâu.

Gần như là một thế kỷ.

‘Anh cảm thấy người mà anh vẫn chờ cả đời này chính là em.’

Khi ở vườn rau, Kinh Thiên từng nói với cô như thế.

Diệc Phương hy vọng biết bao lời anh nói là thật tâm xuất phát từ đáy lòng.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Diệc Phương đảo mắt nhìn quanh.

Cầm tấm thiệp trong tay, chân vắt chồng lên nhau gác ở một góc bàn, Phương Diệc Ngôn ngồi trên ghế dựa của cô đến vô cùng tự tại, còn nhìn về phía cô lắc đầu lia lịa.

“Cô thật đáng sợ.”

“Một hồn ma nói tôi đáng sợ?” Diệc Phương vừa buồn cười vừa tức giận. “Anh thực hài hước.”

Cô từ trong tay hắn lấy đi tấm thiệp.

“So với cái tên lấy buồn nôn làm thú vị này vẫn còn hơn.” Hắn chìa chìa tấm thiệp.

Trên tấm thiệp viết Diệc Phương: Đêm qua anh ở lại “Tùy Tâm Duyên [viên]”.

Từ khi xây khu vườn tới nay, lần đầu anh ở qua đêm trong khu vườn, bởi vì luyến tiếc cảm giác em đã từng tới.

Khi ra về, vẻ mặt em có khác thường, nhưng em không nói, nên anh cũng không hỏi.

Nhớ nhưng tựa như một con sông nhỏ róc rách, Diệc Phương, anh đáp ứng không dồn ép em, anh sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa, chỉ hy vọng em sẽ không để anh chờ quá lâu.

Chờ em thật nhanh sẽ mang đến một kinh ngạc vui mừng khác.

Hãy nhớ, “Tùy Tâm Duyên” vĩnh viễn không bao giờ đóng, nó càng là vĩnh viễn vì em mà mở.

Vị hôn phu lâu năm Kinh Thiên của em p.s.: Chúng ta có lẽ là một đôi đính hôn lâu nhất trong lịch sử trong và ngoài nước đấy, hẳn là không cần lo lắng có người sẽ phá vỡ kỷ lục này.

Đây là tấm thiệp tự làm, bìa ngoài tấm thiệp là một cảnh ở “Tùy Tâm Duyên” do anh tự chụp.

Kỹ thuật chụp ảnh của Kinh Thiên tương đối tốt, làm nổi bật nét đặc biệt của cây su su rủ xuống ở hàng rào tre, chụp được sinh động có sức sống, một đôi cây su su trùng hợp mọc cùng một chỗ, gần bó ngã vào nhau, uốn lượn giống như tình nhân thân mật.

Bức ảnh chụp làm bìa ngoài tấm thiệp, cùng p.s. cũng biểu lộ rõ hàm ý, Diệc Phương sao lại không hiểu?

Cô há lại không có tình ý với anh? Chỉ là ở chỗ sâu dưới đáy lòng cô mãi luôn có một chút do dự không thể tiêu tan khó mà giải thích.

“Sao cô lại lái cái con gì đó đáng sợ kia vậy?”

“Đó là một “chiếc” xe máy, phương tiện giao thông thời nay, tiện lợi hơn ô tô, giảm bớt không gian.”

“Xe đạp càng tiện lợi, chẳng những tiết kiệm không gian, đồng thời còn không tạo ra ô nhiễm. Cái thứ này không thể tin được.”

“Này, anh ý kiến nhiều quá. Mời chân của anh hãy rời khỏi cái bàn của tôi.”

Hắn làm theo, nhìn chăm chú cô lấy áo trắng trên giá mặc vào.

“Lời ngon tiếng ngọt của đàn ông không thể tin tưởng.”

“Đó xem như là kinh nghiệm của anh sao?”

“Cô cứ việc châm chọc tôi đi, tôi là muốn tốt cho cô thôi.”

“Lúc anh còn sống có phải cũng phong lưu phóng khoáng tám lạng nửa cân như Lạc Kinh Thiên hay không?”

“Cái cô thật sự muốn nói, là có lẽ tôi đã tìm lầm đối tượng, anh ta mới là tôi của kiếp này đúng không?”

Diệc Phương chính là ý này.

“Tôi thật không muốn thừa nhận, có điều anh ta còn phong lưu hơn. Cô đừng quá mất lòng tin, tôi không tìm sai người đâu.” Hắn thán một tiếng, “Có lẽ là vì quả báo ứng nghiệm, kiếp trước tôi bắt cần đời, kiếp này liền gặp phải một công tử ăn chơi.”

Diệc Phương cả kinh. “Trí nhớ của anh khôi phục rồi?”

“Chắc, căn bản là có mất đâu, chỉ có một chút chấn động não như vậy mà thôi. Cô vẫn nghĩ vậy à? Thành oan hồn rồi, lại còn chấn động não, buồn cười!”

Diệc Phương mỉm cười. “Anh còn muốn làm cái gì?”

“Là cô nhắc nhở tôi.”

“Lại có liên quan gì đến tôi.”

“Hắc, liên quan lớn nữa ấy. Cha tôi chưa được sự đồng ý của tôi, đã bắt tôi phải cưới một cô gái căn bản chưa từng gặp mặt, hoàn toàn không quen biết, thậm chí còn giấu tôi, ngày cưới cũng đã quyết định ổn thỏa rồi.”

Diệc Phương không lên tiếng.

“Nghe rất quen, đúng không?”

“Không hẳn vậy, tôi đã gặp Lạc Kinh Thiên, rất lâu trước kia đã gặp.”

“Nhưng anh ta nhất định không biết, mà có lẽ biết, cũng không nhớ rõ, đúng hay không?”

Diệc Phương lấy trầm mặc đáp lại.

“Tôi đã nói rồi thôi, nên tôi đến kiếp này là để chịu báo ứng.”

“Việc này dường như không quá hợp lý. Nếu đúng như anh nói, thì kiếp này có tôi rồi, anh còn tới làm cái gì?”

“Tôi cũng muốn biết. Ài, có lẽ là đến ngăn cản cô gả cho tên công tử ăn chơi kia rồi.”

“Vậy thì còn gì là báo ứng?”

“Chắc, có ngăn cản được hay không vẫn chưa biết mà.”

Diệc Phương lúng túng một chút. “Tôi có nói muốn gả cho anh ta sao?”

“Cô không cần phải nói, ánh mắt cô nhìn anh ta đã thay cô nói rồi. Còn nữa nhé, nét mặt cô lúc xem thư tình của anh ta, chặc chặc chặc, một tâm hồn thiếu nữ đã sớm bay về phía anh ta.”

“Tôi hiểu rồi.” Diệc Phương thì thào.

Do dự của cô, chẳng lẽ là vì cô Phương Diệc Ngôn, kiếp trước của cô đang ngăn cản phản đối?

“Nếu cô gả cho anh ta, tôi cam đoan cô sẽ hối hận không kịp.”

“Anh chỉ vì không muốn cưới đối tượng ba anh sắp đặt nên nhảy lầu?”

“Ài, tôi đã nói bao nhiêu lần rồi? Tôi không có nhảy lầu, là không cẩn thận ngã xuống.”

“Có lẽ anh kỳ thực nên cưới cô ấy, kết quả anh đã chết, vì thế kiếp này tôi liền phải gả.....” Đột nhiên nhận ra phương hướng mình phân tích, Diệc Phương á khẩu.

Phương Diệc Ngôn cũng lâm vào ngẩn ra.

“Ý cô là chỉ..... Lạc Kinh Thiên chính là cô gái kiếp trước tôi nên cưới mà không cưới?”

Diệc Phương lắc đầu. “Không thể nào, quá vô lý, quá..... trùng khớp.”

“Coi như là anh ta đi, cô lại càng không thể gả.”

“Vì sao? Ôi, trời ạ, tôi đang nói cái gì thế?!”

“Nếu đúng như cô phỏng đoán, anh ta liền có khả năng trả thù cô.”

“Trả thù?”

“Ừm, trả thù tôi không chịu cưới anh ta, ý tôi là, anh ta kiếp trước.”

Đầu Diệc Phương choáng váng. “Tôi hồ đồ rồi.”

“Rất đơn giản thôi, anh ta là.....”

“Đừng nói nữa, chuyện này đừng ở đây, còn phân tích, suy đoán tiếp nữa, sẽ thành nghìn lẻ một đêm mất.”

“Hiện giờ tôi đã biết rõ nhiệm vụ tới nơi này của mình rồi. Tôi sẽ không nhìn cô đẩy tôi xuống vách núi, tôi sẽ cố gắng hết sức ngăn cản cô.”

Điện thoại vang lên, Diệc Phương nhận điện thoại.

“Ngôn Diệc Phương nghe.” Cô nói. “ Diệc Phương, nhận được tấm thiệp chưa?” Là Kinh Thiên.

Phương Diệc Ngôn sát lại gần, Diệc Phương cho hắn một ánh mắt cảnh cáo “Đừng gây rối”.

“Nhận được rồi. Danh tiếng “Tác phong hành động siêu tốc” của anh quả nhiên không tầm thường.” Cô cố hết sức duy trì giọng nói bình thản nhưng ôn hòa.

“Là công lao của chuyển fax nhanh. Cây su su là trùng hợp trời ban nhân duyên. Sau khi em đi, anh dọn dẹp ở chỗ hàng rào tre thì nhìn thấy, lập tức chụp ngay, phải cảm ơn công nghệ rửa hình nhanh.”

Hỏi anh ta có nhớ trước kia từng gặp qua cô hay không? Phương Diệc Ngôn khoa tay múa chân cộng thêm mấp máy môi.

Diệc Phương lắc đầu, đưa một ngón tay lên muốn hắn dừng ồn ào.

“Cám ơn tấm thiệp của anh, Lạc tiên sinh, rất đáng yêu. Còn chuyện gì khác không?”

Phương Diệc Ngôn vừa lòng mà gật đầu khen ngợi.

Im lặng hồi lâu, Kinh Thiên hỏi: “Lại biến thành Lạc tiên sinh?”

Diệc Phương cũng im lặng một lát.

“Tôi cảm thấy chúng ta có lẽ cũng không thích hợp.” Cô nói.

“Anh từ chối nói vấn đề này trong điện thoại, tối nay anh muốn gặp em.” Đó là một mệnh lệnh, không phải yêu cầu.

“Rất khuya tôi mới tan tầm, sau khi tan tầm vô cùng mệt mỏi.” Cô gián tiếp từ chối.

“Buổi sáng ngày mai?”

“Không được.”

“Diệc Phương, nếu đây là khảo nghiệm kiên nhẫn của anh.....”

“Không phải, bắt quá anh muốn nghĩ như vậy, tùy anh.”

Cô không cho anh cơ hội trả lời, lập tức cúp điện thoại.

Sau đó cô trừng mắt Phương Diệc Ngôn.

“Anh đang khổng chế tôi!”

Mới vừa rồi trong nháy mắt cô có cảm giác mất đi tự chủ.

“Tôi?” Hắn vô tội chìa chìa cái mũi.

“Tôi không bao giờ lại cúp điện thoại bừa bãi như vậy!”

Câu nói cuối cùng với giọng điệu kịch liệt cũng không phải ý muốn của cô.

“Tôi ngược lại cảm thấy cô làm rất đúng.”

“Anh không được làm như vậy lần nữa.”

“Cô không được bị anh ta thuyết phục.”

“Anh không muốn bị khổng chế, không muốn bị thao túng tự do ý chí, mà anh lại đối phó với tôi như vậy?”

“Tôi bây giờ đang làm cho “Tôi” khỏi bị mê hoặc. Cô có thể xem tôi như lý trí cùng trí tuệ của cô.”

“Tôi cũng có đủ trí tuệ cùng lý trí để biết mình muốn cái gì.”

“Tin tôi đi, tôi là đàn ông, đàn ông để có được người con gái hắn muốn, sẽ dùng những thủ đoạn và chiến thuật nào, tôi rất rõ ràng.”

Điểm ấy, cô không có cách nào cùng hắn tranh luận. Diệc Phương nhất thời á khẩu không nói lại được.

Trước khi tan tầm, lại có một bệnh nhân cần chữa trị gấp. Một bác sĩ ngoại khoa đang phẫu thuật, còn một người khác đã có lịch phẫu thuật cho người bệnh từ trước, chỉ còn Diệc Phương.

Cô đi vào phòng giải phẫu, gần trời sáng mới đi ra.

Vừa ra tới, liền nhìn thấy Kinh Thiên.

Anh ngồi trên ghế bên ngoài hành lang phòng phẫu thuật, cô xuất hiện, anh lập tức đứng lên, bước chân nhẹ nhàng mà sải rộng đi về phía cô.

Cô mệt đến suýt nữa đã đứng không vững, nhưng cho dù mệt mỗi tối cực điểm, thấy anh, trái tim vẫn sẽ đập vô cùng mạnh mẽ.

Kinh Thiên cầm cánh tay cô.

“Em cần một cái giường.” Anh nói.

Diệc Phương nở nụ cười.

“Ừm.” Cô nói, “Chỉ nếu hai chiếc với tôi mà nói thì quá khổ người rồi.”

Anh cũng cười lên.

“Chào buổi sáng.” Anh dịu dàng nói nhỏ.

“Chào buổi sáng.” Cô cũng đáp lại như vậy.

Bốn mắt nhìn nhau, tình ý vô hạn đều không tiếng động uốn lượn ở ngực lẫn nhau.

“Chào buổi sáng, bác sĩ Ngôn.”

Hai y tá đi qua bên người bọn họ, chào hỏi Diệc Phương, ánh mắt vừa liếc nhìn Kinh Thiên, vừa cười nói thì thầm.

“Chào buổi sáng.” Diệc Phương đáp lại các cô ấy, tầm mắt hơi dời đi, Diệc Phương như ở trong mộng mới tỉnh, lại cùng Kinh Thiên đối diện, không khỏi ngượng ngùng mà hơi cúi đầu.

Khi đang bước đi, Kinh Thiên muốn cầm tay cô, cô bối rối cho tay vào túi áo. Phản ứng xấu hổ kèm theo rụt rè, làm Kinh Thiên cảm thấy kinh ngạc mừng rỡ, vui sướng không nói nên lời.

“Mới sớm như vậy anh đến bệnh viện làm gì?” Diệc Phương bỗng nhiên nghĩ đến, ngẩng đầu hỏi anh, “Ba hay mẹ anh.....”

“Họ đều rất khỏe, anh sẽ chuyển giúp lời thăm hỏi của em.”

“Như vậy.....”

“Đêm qua anh đã ở lại đây.”

Diệc Phương giật mình tại chỗ. “Anh đợi ở đây cả đêm?”

“Không phải em cũng vậy sao? Em thường như thế à?”

“Tôi là bác sĩ, tôi làm công việc của tôi. Anh..... Không nên như vậy.”

Trong lòng Diệc Phương cuộn cuộn dậy sóng.

“Không nên như thế nào?”

“Đợi ở bên ngoài phòng phẫu thuật cả đêm chỉ vì tôi.....”

“Em hiểu là đủ rồi. Hơn nữa, ai nói anh không nên? Em là bạn đồng hành cả đời của anh, em mệt mỏi mà suy sụp, hoặc mệt mỏi mà sinh bệnh, anh nên khoanh tay đứng nhìn sao?”

Vào thang máy, cô không nói lời nào, anh cũng không nói lời nào nữa.

Nhưng sáng nay tất cả mọi người, bao gồm đồng nghiệp trong bệnh viện hoặc bệnh nhân quen biết Diệc Phương, dường như đặc biệt nhiệt tình, mỗi khuôn mặt gặp trên đường đi đến văn phòng cô ở tầng trệt, hay ra vào thang máy, đều nở ra nụ cười nhiệt liệt với hai người bọn họ.

Giống như toàn thể giới đều biết bọn họ là một đôi vậy.

Đến văn phòng, Diệc Phương cởi áo khoác mới tháo đến vai, Kinh Thiên đã cởi ra giúp cô, treo lên giá áo.

“Kinh Thiên.....”

“Nghỉ ngơi một lát.” Anh dẫn cô ra phía sau bàn, muốn cô ngồi xuống. “Uống tách trà nóng.” Anh rót một tách trà gừng tới trước mặt cô.

“Tôi không quen được người ta hầu hạ.” Diệc Phương không tự nhiên nói.

“Anh rất vui vì mình là người đầu tiên hầu hạ em. Đây là cúc vạn thọ có thêm hoa hồng, tuy rằng em nhin đói cả đêm, bụng rỗng, nhưng trà hoa quả sẽ không gây hại cho dạ dày.”

Cô cầm tách lên. “Đối với phụ nữ nào anh cũng đều săn sóc tỉ mỉ như vậy sao?”

“Anh cũng không rõ, có người từng nói kiếp trước anh là phụ nữ.”

Diệc Phương chấn động, buông lỏng tay, cả tách trà đều đổ ra. May mắn là bị đổ ra ngoài, chỉ có một ít là bắn vào người cô.

Kinh Thiên vội vàng đi đến, lấy khăn tay ra lau cho cô.

“Không phỏng chứ?”

“Không.”

“Sao lại không cẩn thận như vậy.”

“Tôi..... Không sao.”

“Thế sao nhìn anh như vậy?”

Cô vốn ngại ngẩn nhìn anh, lúc này cúi mặt.

Kinh Thiên nâng cằm cô lên, muốn cô đối diện với anh.

“Anh không ngại em nhìn anh. Diệc Phương, đó là nói giỡn thôi.”

“Sao?”

“Nói anh kiếp trước là phụ nữ, là nói giỡn.”

“À.” Diệc Phương thở phào một hơi.

“Em..... Có tin kiếp trước kiếp này không?” Bởi vì phản ứng của cô, anh cẩn thận hỏi.

Nếu cô tin, Kinh Thiên sẽ cân nhắc nói với cô chuyện của Lục Uyển Như.

“Không tin.” Diệc Phương đáp rất mau. “Anh tin không?”

Nếu anh tin, cô nghĩ, có lẽ nên nói với anh chuyện của Phương Diệc Ngôn.

“Không bài xích.” Là kết quả mà anh nói, sau đó kéo cô đứng lên. “Bỏ đi, cũng đừng uống trà nữa. Dù sao anh cũng để hai hộp ở trong này, em có thể thường xuyên lấy pha uống. Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Em cần một bữa sáng dinh dưỡng.”

“Tôi nhớ anh nói tôi cần một cái giường mà.”

Anh mỉm cười. “Cái kia à, cũng phải. Ăn sáng xong đã.”

8. Chương 8

“Tôi không ăn nổi nữa rồi.” Diệc Phương đầu hàng, buông dao nữa.

“Anh cũng no rồi.” Kinh Thiên mỉm cười.

Cô quả thật đã ăn rất hết sức.

“Em làm mỗi việc đều giống thái độ em ăn món ăn, đúng không?”

Diệc Phương nheo lại mắt. “Ý ngoài lời nói là.....”

“Không có trong ngoài, cách nói cùng con người của anh giống nhau, trong ngoài đồng nhất.”

“Khoe khoang chữ nghĩa. Anh rõ ràng có ám chỉ.”

“Chắc, là em hiểu sai, ý trong ngoài và ám chỉ, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.”

“Ài, sợ anh rồi. Rốt cuộc anh muốn hỏi cái gì? Như vậy đủ thẳng thắn chưa?”

Kinh Thiên cười to.

Diệc Phương ấn tay anh một cái.

“Đây, anh ngại mình còn chưa đủ làm người khác chú ý à!”

Anh trở tay, nhân tiện cầm tay cô.

“Hiện tại anh có một hy vọng.”

Diệc Phương đầu tiên là đỏ mặt, “Cái gì?”

“Nơi này có phóng viên nhiếp ảnh, chụp ảnh, phỏng vấn chúng ta.”

Cô còn tưởng anh ta muốn nói lời tâm tình thân mật, hoặc cầu hôn gì nữa chứ.

“Để làm gì?”

“Công khai cho nhiều người biết. Như thế nếu em đổi ý, anh cũng có mọi người trong cả nước làm chứng cho anh.”

“Đừng nói bậy.” Nhưng cô vẫn mặc anh tiếp tục cầm tay cô.

“Diệc Phương, sau khi em nói chuyện với ba em, vẫn không thể cởi bỏ khúc mắc sao?”

Cô biến sắc. “Làm sao anh biết được tôi đã nói chuyện với ba tôi?”

“Đừng hiểu lầm, anh không có tìm thám tử tư theo dõi hành tung của em. Thuần túy là suy đoán. Em hiển nhiên không tin anh, đối tượng để hỏi duy nhất cũng là tốt nhất, trừ ba em ra, còn ai vào đây?”

“Không liên quan đến việc tín nhiệm anh hay không, mà tôi hy vọng ba tôi nói cho tôi biết chuyện giữa ông và ba anh năm đó.”

“Ông không chịu nói.”

“Còn anh?”

“Anh nghĩ anh biết cũng không nhiều hơn em. Diệc Phương, ân oán đời trước không quan trọng, quan trọng là..... chúng ta.”

“Tôi không biết.....”

“Anh biết. Như vậy đi, anh sẽ đi tìm ra tất cả những người phụ trách đăng các tin tức của anh trên báo, tạp chí, bắt bọn họ giải thích với em Lạc Kinh Thiên là một củ cải lớn phong lưu nay Tần mai Sở cỡ nào, được không?”

Diệc Phương thở dài. “Kinh Thiên, nếu như tôi quyết định cùng chung sống với anh, thì dù quá khứ của anh có bừa bãi đến thế nào, cũng không ảnh hưởng đến tôi.”

Kính Thiên cầm tay cô chặt hơn một chút. “Vì sao lại là nếu như?”

“Bởi vì biết đâu bây giờ anh đang có.....”

“Không có.”

“Tôi còn chưa nói xong mà.”

“Em cho rằng anh một mặt theo đuổi em, một mặt còn đang dở dang một cuộc tình khác. Không có. Còn vấn đề gì không?”

Là cô đa nghi sao? Trong đầu Diệc Phương hiện lên bóng hình mỹ nữ xinh đẹp trong vườn rau.

“Nghĩ gì vậy?”

Đối diện đang chăm chú nhìn cô là một đôi mắt ngoại trừ thần nhiên ra chỉ còn lại dịu dàng.

“Tôi nghĩ.....”

“Anh nghĩ vấn đề của em chính là nghĩ quá nhiều, bác sĩ à.” Kính Thiên vỗ vỗ tay cô, buông cô ra, cầm lấy hóa đơn. “Em mệt mỏi quá rồi, chờ em ăn no ngủ đủ, hồi phục tinh thần, chúng ta lại trò chuyện.”

Anh đứng dậy, duỗi tay về phía cô.

Đây là bàn tay cô bằng lòng để nó nắm mãi mãi, mà không phải thỉnh thoảng xuất hiện ở nơi công cộng, cùng anh đồng hành, nhận vô số ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn theo bọn họ.

Kính Thiên lái xe đưa cô đến khách sạn trong thành phố ăn bữa sáng, cũng kiên trì lái xe đưa cô trở về.

“Em một đêm không ngủ, lại vừa ăn no, đường máu lên cao, dễ dàng buồn ngủ, lái xe nguy hiểm.” Anh nói.

“Anh thật giống một bác sĩ.”

“Coi như một nửa là được rồi.”

“Nếu thường ở cùng một chỗ với anh quá, tôi lo lắng năng lực của tôi sẽ giảm đi mất, thiếu đi năng lực tự chủ.”

“Diệc Phương, thỉnh thoảng được nuông chiều, sẽ làm cho em thông minh xinh đẹp gấp bội.”

Nuông chiều. Cô ngọt ngào nhắm nuốt hai chữ này.

“Nuông chiều đến hư thì làm sao bây giờ?” Cô lẩm bẩm.

Kính Thiên vui vẻ cười sang sảng. “Ôi, Diệc Phương, anh thực hoài nghi em sẽ cho phép mình bị nuông chiều đến hư đấy.”

“Hừ, anh thì giỏi nói nhất.” Cô ngáp một cái.

“Dựa vào đây, nhắm mắt lại.” Anh dịu dàng ra lệnh.

“Tôi sẽ ngủ mất.”

“Đến nơi anh sẽ đánh thức em.”

Diệc Phương tình nguyện cùng anh nói chuyện, nhưng mà, anh nói không sai, mệt mỏi cả đêm, lại vừa ăn no, đường máu lên cao, vốn rất dễ làm người ta buồn ngủ, hơn nữa toàn thân rất lâu chưa được thả lỏng từ trong ra ngoài thể này, cô cảm thấy mí mắt dần dần nặng nề mà sụp xuống.

Bạn cùng phòng Diệc Phương là Trần Nghi mở cửa, ngáy ngốc vài giây, rồi mở rộng cửa, xoay người chạy vào.

“Mau lên, các cậu mau ra đây! Có một anh chàng tuần tú đến làm người ta ngáy ngất đang bế Diệc Phương, cậu ấy bất tỉnh!”

Những người khác lần lượt từ phòng ngủ, phòng bếp, phòng tắm chạy ra ngoài phòng khách, toàn thể đứng gần ra, nhìn Kính Thiên.

“Tôi đã gặp anh. Lạc Kinh Thiên.” Long Băng Kỳ nói.

Kinh Thiên gật đầu, đi về phía phòng ngủ Diệc Phương. “Đúng, tôi là Lạc Kinh Thiên.”

Tất cả bọn họ đều đi theo anh.

“Ai là Lạc Kinh Thiên?” Tổ Minh hỏi.

“Người mà ba Diệc Phương bức cô ấy đi gặp mặt.” Thi Triển Tín lộ ra địch ý cùng phòng bị với Kinh Thiên.

“Anh làm gì Diệc Phương của chúng tôi vậy?”

“Tôi đưa cô ấy trở về, cô ấy đang ngủ.” Kinh Thiên đặt Diệc Phương lên trên giường, cởi giày cho cô.

“A, anh ta muốn nhìn Diệc Phương cởi quần áo sao?” Giọng nói của Trần Nghi cao vút lên, hâm mộ.

“Cá hấp!” Những người khác đồng thời rống cô ấy.

“Mình đi ngủ.” Cô ấy lẩm bẩm, đi mất.

Còn lại đến ba người vây quanh ở bên kia giường, nhìn chằm chằm Kinh Thiên.

“Việc anh đưa cô ấy trở về, và cô ấy ngủ, việc nào xảy ra trước?”

“Ngủ ca!” Long Băng Kỳ la to.

“Sao chứ? Đây là vấn đề rất nghiêm túc nha.” Tổ Minh cảm thấy thực vô tội.

“Anh không hỏi vào trọng điểm gì cả, để tôi hỏi.” Thi Triển Tín nói, chất vấn: “Lạc Kinh Thiên, Diệc Phương vì sao lại ngủ?”

“Ôi, trời ạ!” Long Băng Kỳ rên rỉ.

Đắp cái chăn mỏng cho Diệc Phương xong, Kinh Thiên quay mặt lại hướng về phía máy bảo bối kia.

Anh khá kinh ngạc, những người bạn cùng phòng của Diệc Phương này ngây thơ giống như đứa nhỏ không biết gì vậy.

“Diệc Phương mệt mỏi, cô ấy làm việc cả đêm trong phòng phẫu thuật, cần bổ sung giấc ngủ đầy đủ. Tôi hy vọng các vị cố hết sức giữ im lặng.” Nhớ lại từng gặp qua Phương Diệc Ngôn trong phòng Diệc Phương, Kinh Thiên bổ sung một câu: “Cũng đừng để bất cứ ai quấy rầy cô ấy.”

Bọn họ ầm ĩ lên một cái liền không thể chịu được, Kinh Thiên nghĩ.

Bọn họ đồng thời lắc đầu lại gật đầu.

Mặc dù cảm thấy quái dị, nhưng Kinh Thiên không có lựa chọn nào khác là phải rời đi, anh còn phải tới công ty họp.

“Sao anh ta biết được Diệc Phương làm việc trong phòng phẫu thuật cả đêm?”

“Phí lời, đương nhiên là vì anh ta đã ở bên trong.”

“Anh ta cũng là bác sĩ ngoại khoa giống Diệc Phương ư?”

“Phí lời, cái đó còn phải nói sao?”

“Vậy muốn coi mắt để làm gì?”

“Phí..... Tôi không biết.”

Kinh Thiên đứng ở cạnh cửa, không nén được buồn bực, nửa xoay người nhìn về phía hai người đàn ông đang thảo luận ở phòng khách.

Long Băng Kỳ đang cùng anh đi tới cửa nhìn thấy vẻ mặt của anh, liền cong cong ngón tay ngoắc anh.

Kinh Thiên hơi cúi người.

Cô thì thầm với anh, “bọn họ đều là người kém trí.”

※※※

“Cậu lại tăng ca suốt đêm đúng không? Nhìn cậu như vậy cũng đủ biết rồi. Cậu là vì ai cùc cung tận tụy thế?”

“Quan Quan,” Diệc Phương ngáp một cái dài, “hôm nay cậu không cần đi làm sao?”

“Mình nghỉ làm rồi.” Quan Quan đi vào phòng khách. “Lần này là thật.”

“Lại sao vậy?”

“Cậu đi ngủ đi, mình đi ngang qua đây, nên vào tìm cậu tâm sự, thuận tiện mượn toilet, nhưng cậu lại tăng ca, nói chuyện phiếm thì miễn rồi, mình đi toilet trước đã.”

Diệc Phương thật sự buồn ngủ cực kì, gật đầu một cái, đi vào phòng, gần như nằm xuống lập tức ngủ ngay.

Khi thức giấc, đã qua giữa trưa, cô từ trên giường ngồi bật dậy.

Sao lại im lặng như thế? Kem luôn luôn là người phụ trách kêu cô dậy, chưa bao giờ từng sơ suất, “Kem? Thi Công? Ngủ ca? Trần Nghi?” Cô vừa hô, vừa dùng tốc độ nhanh nhất tắm gội, thay quần áo, chuẩn bị đi làm.

Không ai trả lời cô.

Diệc Phương bắt đầu lo lắng, cửa phòng ngủ xuất hiện một người.

“Cậu thức dậy rồi sao?”

“Quan Quan? Sao cậu lại ở đây? Bạn cùng phòng của mình đâu?”

“Lúc mình đến đã không thấy bọn họ. Khí sắc tốt hơn rồi đấy,” Quan Quan quan sát cô từ trên xuống dưới, “giấc ngủ ban này rất ngon đúng không? Là mình ở bên ngoài giúp cậu giữ cửa đó.”

“Giữ cửa làm cái gì?” Diệc Phương hỏi, mà một bên xỏ bàn chân mang vớ trắng vào giày thể thao.

“Không cho ai làm ồn đến cậu, giúp cậu tiếp điện thoại, để cậu yên tĩnh, thông thả ngủ chứ gì. Mình đến đúng lúc không?”

“Quan Quan, nơi này của mình cũng không có khách đến, cậu là người duy nhất, cậu biết mà.”

“Hi hi hi, thật à? Đến bây giờ vẫn như vậy sao?”

Kính Thiên lập tức xuất hiện trong đầu Diệc Phương.

“Đúng rồi, cậu vào bằng cách nào?” Cô vừa hỏi, vừa đi ra ngoài, đến từng phòng tìm nhóm bạn cùng phòng của cô.

“Cậu thật đúng là ngủ đến không biết chuyện gì luôn nha, cậu mở cửa chứ cách nào.”

Diệc Phương không nhớ ra chút gì.

“À, xin lỗi.”

“Ồ, bắt đầu khách sáo với mình à.”

Diệc Phương không tìm thấy nón bảo hiểm, sau đó nhớ lại cô không có lái xe trở về. Nghĩ đến sáng nay, đáy lòng cô xẹt qua một tia ngọt ngào.

“Cậu tìm mình có việc sao?”

“Cậu phải đi làm tiếp à?”

“Đúng. Tối hôm qua là phẫu thuật cho người bị thương nặng, mình muốn đi xem anh ta sớm một chút. Bệnh viện không có gọi điện thoại ỉnh sao?”

“Không có. Mình đã thôi việc rồi.”

Diệc Phương đi ra cửa, lúc này đứng lại.

“Cậu thôi việc rồi sao?”

“Mình biết ngay là cậu không nghe thấy mà.”

“Cứ cách một thời gian là cậu lại ầm ĩ muốn từ chức, lúc nào cũng chỉ nói mà thôi, chưa bao giờ có hành động.”

“Lần này đúng là sự thật. Nếu không tin, cậu gọi điện thoại đến hỏi xem còn có người tên Quan Quan này hay không.”

“Lại có chuyện gì không vừa ý sao?”

“Mình thanh minh trước, chuyện không liên quan đến cậu đâu.”

“Chắc, ‘ở đây không có hai trăm lượng bạc’*.”

*‘Ở đây không có hai trăm lượng bạc’: dựa theo truyện ngụ ngôn châm biếm của Trung Quốc. Ý nghĩa của truyện để chỉ việc giấu đầu lòi đuôi. (nếu mọi người hứng thú với truyện hãy xem phần bonus bên dưới nhé.)

“Thật mà. Mình đã không muốn làm lâu rồi, cậu cũng không phải không biết.”

“Cậu sẽ không vô duyên vô cớ nói một câu chuyện không liên quan đến mình.”

“Được rồi được rồi, là cậu ép mình nói đấy. Bọn họ muốn viết một bài phỏng vấn đặc biệt về cậu, mình không cho nên liền trở mặt. Nói nhảm, muốn trở mặt thì hai bên cùng trở mặt, Quan Quan mình trở mặt thua bọn họ sao? Nực cười.”

Diệc Phương nhún mày. “Phỏng vấn đặc biệt? Phỏng vấn đặc biệt gì thế? Mình cũng đâu quen biết bọn họ.”

“Ôi, bọn họ biết rõ có một nhân vật tầm cỡ như cậu đấy.”

“Nghe cậu nói vớ vẩn kia. Mình sao có thể tính là nhân vật tầm cỡ chứ?”

“Tiểu thư à, cậu một đêm thành danh, họa sĩ lớn đó, nhân vật truyền kỳ đến thế nào!”

Diệc Phương than thở một tiếng. “Sớm muộn gì cậu đem bán mình thì mình cũng không biết mất.”

“Nói gì vậy chứ, rất tổn thương người ta nha!” Quan Quan oan ức kêu lên. “Mình giúp cậu gần như không tiếc cả mạng sống, còn nói mình như vậy!”

“Từ đầu mình đã nói không cần mở triển lãm tranh rồi, vốn là không nên để bị cậu thuyết phục.”

“Ôi chao, bây giờ nói việc ấy để làm gì chứ? Triển lãm tranh thành công chưa từng có, Vu Đặng mừng rỡ tột độ, không ngừng hỏi cậu còn bao nhiêu tác phẩm nữa đấy.”

“Ai thế?”

“Chắc, Vu Đặng, chủ nhân của phòng triển lãm tranh, cậu đã từng gặp.”

“À.”

“Thân là bạn bè, mình lấy cậu làm vinh quang biết bao, chỉ có mình đương sự như cậu là mặt ủ mày chau.”

“Mình chỉ không tại danh, cũng không vì lợi.”

“Đức hạnh thiêu thối của những nhà nghệ thuật, rất đáng ghét. Không màng danh lợi thì dựa vào cái gì để sống qua ngày? Ăn không khí à? Đâu phải ai cũng giống như cậu, có một công việc thu nhập cao khiến người ta mơ ước, lấy vẽ tranh làm tiêu khiển. Sự tồn tại của phòng triển lãm tranh, nói cho hay là cung điện nghệ thuật, kỳ thật còn không phải chính là nơi trao đổi ích lợi, giúp cho những người cần và được cần có cơm ăn? Nếu tốt số, tìm được một chỗ đứng, thời cơ xoay chuyển, còn có thể bay lên mây xanh.”

Diệc Phương cũng không phải là lấy vẽ tranh làm tiêu khiển, nhưng cũng không cần chuyện ấy mà giải thích nhiều.

“Cậu có tính toán gì chưa?”

Quan Quan cười hì hì. “Đương nhiên là tiêu dao một thời gian, sau đó xem tình hình rồi tính sau.”

“Xem tình hình rồi tính sau? Miệng ăn đến núi lở rồi tính sau sao?”

“Trời ơi, cậu chính là như vậy, quá mức khản trương. Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, thiên hạ không có việc gì khó.”

“Người luôn ồn ào vì túi tiền trống trơn cũng không phải là mình.”

“Lại cũng không chết đói được, với năng lực của Quan Quan mình đây, muốn có một công việc dễ như trở bàn tay, hơn nữa cũng không cần mình phải đi xin. Biết bao nhiêu người muốn mời mình ăn cơm, muốn mình viết bản kế hoạch cho họ, cậu có biết không? Lần này mình hạ quyết tâm rồi, tuyệt đối không làm nhân công nữa. Ủng hộ cậu là bạn tốt nhất của mình, chẳng hiểu mình chút nào.”

“Nhân công?”

“Là bị người khác sai khiến đấy. Cậu đi làm, trong nhà không có ai, không cần khóa cửa sao?”

“Không biết bọn họ đi đâu rồi, ngộ nhỡ chỉ ở gần đây, nghĩ rằng mình ở nhà, không mang theo chìa khóa, lát nữa lại không vào nhà được. Đừng lo, trong phòng không có gì đáng giá để trộm cả.”

“Thật không hiểu nổi cậu, quái gở muốn chết, lại đi ở cùng một đám cả nam lẫn nữ kỳ dị. Bạn trai cậu nhìn thấy bọn họ, sẽ nghĩ như thế nào?”

“Bạn trai mình ở đâu ra?” Diệc Phương nói, “nếu cậu không có nơi để giết thời gian, có thể ở lại đây, còn muốn đi thì cứ đi. Dù sao bạn cùng phòng của mình đều biết cậu, bọn họ còn rất thích cậu, cảm thấy cậu rất thú vị.”

“Cái gì không có nơi để giết thời gian? Mình rất bận bịu đấy! Mình đã đồng ý viết bản kế hoạch giúp một người, hôm nay anh ta muốn mời mình uống trà chiều, buổi tối còn có người muốn mời mình ăn cơm nữa.”

“Không phải mới nói không làm nhân công nữa sao?”

“Ôi, thật ngại quá, anh ta nhiều lần nhờ vả, gọi điện thoại rất nhiều, hại mình không nhận lời thì cũng áy náy, nếu đã nhận rồi, đành phải giúp anh ta thôi.”

“Kiểu nói này cho dù là lúc cậu còn việc làm, mình cũng đã nghe không dưới trăm lần, lỗ tai đều mọc kén rồi.”

“Cậu nghĩ rằng mình thích sao? Mình là bị làm cho không còn cách nào khác, bọn họ luôn năn nỉ mình, nửa đêm điện thoại tìm, đau khổ cầu xin, mình liền mềm lòng, có cách nào chứ?”

“Cậu từ sáng đến tối lo chuyện bao đồng, suốt ngày kêu mệt, ngủ không đủ giấc, nhưng vẫn tính xấu không đổi. Cách là do người nghĩ ra, nếu cậu không làm, không giúp, chẳng lẽ bọn họ sẽ chết sao?”

“Hì hì hì, không hẳn vậy, cũng có ngoại lệ mà. Giống như triển lãm tranh của cậu, cậu không cần, nhưng mình thấy tài hoa của cậu bị mai một thì rất đáng tiếc, nên đã dồn toàn lực, không ngủ không nghỉ muốn làm cho đóa hoa hiếm có như cậu nở rộ trong giới hội họa. Sự thật chứng minh ánh mắt mình không tệ, không phải sao?”

“Quan Quan, mình đang muốn tìm cơ hội nói với cậu, chỉ lần này thôi, lần sau không được như thế nữa.”

“Cậu nói thật sao?”

Diệc Phương kiên quyết gật đầu. “Mình rất cảm ơn cậu đã bỏ công sức vì triển lãm tranh lần này, cậu không chỉ bỏ công sức, mà tâm ý cậu bỏ vào mình cũng hiểu được, mình ghi tạc trong lòng, nhưng mình không muốn có lần sau nữa.”

“Cậu vẫn còn tức giận vì mình bán tranh không bán của cậu à?”

“Mình vốn là rất không vui, nhưng mà bán cũng đã bán rồi, mình cũng đã nói bỏ qua, về sau không cần nhắc lại nữa. Nhưng trái lại là cậu, đừng cứ giúp người ta làm này làm kia, còn chuyện của mình thì chẳng được gì nữa. Lời thật thì khó nghe, nghe hay không là ở cậu.”

Mặt Quan Quan lộ vẻ kinh ngạc. “Nghe chứ, cậu nói, mình sao dám không nghe? Nhưng mà, sao bỗng nhiên hôm nay cậu lại nói những lời này vậy?”

“Không phải mình bỗng nhiên nổi hứng, những lời này ở trong lòng mình rất lâu rồi. Tính mình không thích cảm râm dãi dòng.....”

“Đây quả là việc không thể tin, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe cậu nói nhiều với mình như vậy. Oái, xin lỗi, mời tiếp tục chỉ giáo.”

“Cậu cho rằng mình thuyết giáo thì mình không nói nữa.”

“Nói đi mà, mình kính nhờ cậu nói được không?” Quan Quan đang đưa cánh tay của cô.

Diệp Phương lắc đầu. Cô căn bản không nên nói. Quan Quan thông minh thanh khiết, tâm tư nhanh nhẹn mà nhạy bén, nếu cô ấy muốn thay đổi cách sống thì sẽ tự sửa, đâu cần người khác nói thêm vào?

“Nói đi, chị.”

Còn gọi người ta bằng chị luôn rồi đấy.

May mà cái điện thoại cho Diệp Phương cơ hội rời đi.

Không lâu sau khi các cô chia tay, Quan Quan đã đem những lời Diệp Phương đã nói, gần như không sót chữ nào nói ột người khác nghe.

Kể lại từ lúc cô bắt đầu đặt mông ngồi xuống, lớn tiếng tuyên bố cô đã thôi việc trở đi.

“..... Lần này tôi đã hạ quyết tâm, tuyệt đối không làm nhân công nữa..... Tôi đã đồng ý với một người giúp anh ta viết bản kế hoạch, hôm nay anh ta muốn mời tôi uống trà chiều, buổi tối còn có người muốn mời tôi ăn cơm.”

“Vị quý nhân bận rộn như cô, còn có thời gian đến chỗ này của tôi la cà ư?”

Kính Thiên nhìn đồng hồ, nghĩ, Diệp Phương không biết có phải lại bận tối mảy tối mặt rồi không?

Lúc sáng anh gọi điện thoại đến chỗ ở của cô, kết quả là Quan Quan nghe, nói với anh Diệp Phương đã đến bệnh viện rồi, những người khác đều không ở nhà, cô ấy ở đó giữ nhà giúp.

“Tôi vừa vặn đi ngang qua, thuận tiện ghé vào thăm đại nhân vật anh thôi. Anh đang đợi ai à? Vậy tôi.....”

“Không có việc gì.” Kính Thiên đưa tay ngăn lại. “Lúc cô đi, Diệp Phương đã đi rồi sao?”

“Ài, tôi biết mà, anh đâu phải quan tâm xem tôi là quý nhân hay là phi tử? Anh còn không phải muốn tôi kể vài chuyện về Diệp Phương cho anh nghe sao, dù chỉ là nhắc đến tên cô ấy thôi cũng được, đúng không? Xem đi, tôi rất hiểu anh đấy!”

Cô đã nói trúng tâm tư của anh, anh cũng không quan tâm, nhưng giọng điệu giảo hoạt của cô làm Kính Thiên không biết nên khóc hay cười.

“Tối qua Diệp Phương bận bịu trong phòng phẫu thuật cả đêm, sáng nay tôi mới đưa cô ấy về. Tôi lo bệnh viện gọi cô ấy khẩn cấp vào trước giờ làm việc, bất kể thể lực có được bổ sung đầy đủ hay chưa, cô ấy cũng nhất định sẽ đi ngay lập tức. Còn tiếp tục như vậy, cô ấy không thể không bị bệnh. Rốt cuộc cô ấy liều mình như vậy vì cái gì chứ?”

“Anh thật đáng ghét, thật quá đáng, cũng chưa từng quan tâm đến tôi như vậy bao giờ.”

Kính Thiên không để ý tới lời trêu chọc của cô.

“Cô đã nói Diệp Phương không thích công việc của cô ấy, làm bác sĩ là cô ấy không thể không lựa chọn, nhưng mà theo tôi nhận thấy, cô ấy cực kỳ nhiệt tình tha thiết với công việc của mình, cực kỳ quan tâm đến bệnh nhân của mình, tràn ngập tình yêu, kiên nhẫn, là một bác sĩ tốt hiếm có.”

“Tôi nói cô ấy không thích làm bác sĩ, chứ có nói cô ấy không phải bác sĩ tốt đâu. Giống như tôi, tôi thích công việc của tôi, tôi cũng là một phóng viên tốt, chỉ hận một nỗi, ài, có tài nhưng không gặp thời, thời gian không chờ đợi ai. Làm một phóng viên tốt, ngoại trừ tình yêu, kiên nhẫn, còn phải bền lòng, quả đoán

quyết tâm, lúc cần thiết đến mặt mũi cũng phải từ bỏ, đặt tôn nghiêm xuống dưới chân người khác, trước khi bị giẫm lên còn phải nói xin mời, sau đó còn nói cảm ơn. Có người nhỏ nước bọt vào tôi, tôi còn phải cười meo meo hỏi: “Ồi, ngài dùng là nước hoa Ngôi Sao sắp thất truyền ư?”

Kính Thiên chột cười.

“Anh còn cười. Người ta bị khinh bỉ, bị tủi thân, bị giẫm lên, bị nhục nhã, anh còn cười được, cũng không an ủi người ta, chỉ biết đau lòng cho Diệc Phương thôi.”

“Không phải cô mới nói bọn họ luôn nửa đêm điện thoại tìm, đau khổ cầu xin, không phải cô thì không được, muốn mời cô uống trà chiều, buổi tối còn có người muốn mời ăn cơm, sức hút không thể ngăn nổi được mọi người tôn thờ như quý nhân vậy, tại sao lại nhục nhã, tủi thân?”

Quan Quan nhất thời nghẹn lời.

“Đáng ghét, anh một chút cũng không hiểu tôi.” Lại còn, dùng câu nói quen thuộc của cô làm cho cô tự mâu thuẫn với mình.

“Quan Quan, tâm địa của cô rất thiện lương, nhưng cô có cảm thấy cô làm quá nhiều chuyện không phải của mình hay không, đến nỗi ngược lại làm cho cuộc sống của chính mình không còn trật tự?”

Chỗ khác nhau duy nhất trong cách nói của anh ta và Diệc Phương là Diệc Phương nói thẳng rằng cô luôn lo chuyện bao đồng.

Trong lòng Quan Quan vô cùng không vui.

“Anh thật đúng là..... tôi nói với anh..... anh xem, anh hại tôi nói cũng không biết phải nói thế nào.” Hốc mắt cô đỏ lên, nước mắt cũng lăn theo xuống.

“Đừng như vậy. Đây.” Kính Thiên đưa khăn giấy cho cô.

“Không, phải nói với anh, anh thật sự không biết.” Cô nức nở nói, “giống như triển lãm tranh lần này của Diệc Phương, tôi dốc hết sức lực, không ngủ không nghỉ giúp cô ấy lên kế hoạch, vì cô ấy bồn ba.....”

Đột nhiên cô tiếp xúc đến ánh mắt Kính Thiên, chột tỉnh ngộ mình nói quá nhanh.

Cô lập tức thay đổi.

“Nếu không nhờ anh phúc chí tâm linh*, nghĩ đến chủ ý tuyệt vời vì cô ấy mở triển lãm tranh, tương trợ to lớn, cung cấp nơi triển lãm miễn phí, nhờ mối quan hệ của anh, cộng thêm tôi bốn phương tám hướng tìm người đến cổ động, thì có thể thành công như vậy sao?”

*phúc chí tâm linh: phúc đến thì lòng cũng sáng ra.

“Quan Quan.” Kính Thiên cảnh cáo, “cô không.....”

“Không có không có, đương nhiên tôi không hề nói gì, một chữ cũng không nói, Diệc Phương hoàn toàn không biết. Chắc, anh thật không hiểu tôi, Quan Quan tôi là loại người ấy sao? Bức tranh hàng không bán ở chỗ của anh, tôi cũng chưa nói. Tôi rất biết giữ bí mật.”

“Chuyện này cũng không đến mức bí mật.” Kính Thiên sửa đúng, “tôi sẽ nói với Diệc Phương vào thời điểm thích hợp, tôi hy vọng cô ấy từ tôi mà sáng tỏ chân tướng sự việc, chứ không phải từ bên thứ ba.”

“À, ý của anh là ám chỉ tôi sẽ lăm mồm, dâm bị thóc, chọc bị gạo chứ gì? Thì ra anh cũng giống Diệc Phương, không nhìn ra lòng tốt của người khác. Tốt thôi! Tôi thừa nhận, hai người là một đôi, Diệc Phương nói đúng, tôi đáng đời, tôi xen vào việc của người khác, tôi chẳng làm nên trò trống gì. Thật có lỗi, được chưa?”

Nước mắt của cô giống như vòi nước phun trào, Kính Thiên dứt khoát đẩy cả hộp khăn giấy qua mặt bàn, đưa đến trước mặt cô.

“Quan Quan, cô làm cái gì vậy? Đừng khóc nữa, đây là văn phòng của tôi, để người khác thấy, tôi phải giải thích thế nào đây?” Anh đứng lên đi tới khóa cửa.

“Các người đối xử với tôi như vậy, tôi buồn khổ thôi!”

“Diệp Phương sẽ không nói với cô loại lời ấy đâu đúng không?”

“Này, ý anh là nói tôi bịa đặt sao?” Cô khóc thút thít.

“Ý tôi là, có lẽ cô đã hiểu lầm ý của Diệp Phương. Trông thật giống vôi nước, khó nhìn quá.”

“Người ta buồn khổ mà.”

“‘Người ta’ buồn khổ, thì liên quan gì đến cô?”

“Người ta chính là tôi đang buồn khổ đây, anh còn trêu chọc người ta.”

Kinh Thiên lắc đầu cười.

“Anh còn cười, đáng ghét. Tôi nói với anh này.” Quan Quan dùng sức xì mũi một cái. “Anh đó, đừng tự mình đa tình.”

“Ồ? Nghĩa là sao?”

“Diệp Phương người ta căn bản không để anh ở trong lòng đâu.”

Về mặt Kinh Thiên không thay đổi. “Ồ? Cô ấy nói với cô sao?”

“Tôi đã hỏi cô ấy, tôi nói: ‘Cậu như thế này, bạn trai Lạc Kinh Thiên kia của cậu nhìn thấy, sẽ nghĩ như thế nào?’, anh có biết cô ấy trả lời ra sao không?”

Kinh Thiên chờ, biết đây là cách nói chuyện tạo nên hiệu quả kịch vui của Quan Quan, không cần đáp lời, cô ấy sẽ tự nói tiếp lời kịch.

“Cô ấy nói: ‘Bạn trai mình ở đâu ra?’”

Quan Quan lại kịch vui hóa mà tạm dừng lần nữa, làm cho câu nói này vang vọng ở không trung một chút, kích thích phản ứng người nghe.

Nhưng mà Kinh Thiên chỉ mỉm cười. “Diệp Phương không nói sai, tôi không phải bạn trai cô ấy.”

Quan Quan kinh ngạc, nhưng khôi phục rất nhanh.

“Nói cho anh biết, tôi đang thí nghiệm anh đấy. Tôi và cô ấy là bạn tốt như vậy, cô ấy cho tới bây giờ cũng chưa từng đề cập đến anh, anh lại sốt sắng với chuyện của cô ấy như vậy, vì cô ấy mở triển lãm tranh, tốn nhiều tiền mua tranh của cô ấy như thế, quan tâm đến cô ấy như thế, đối xử tốt với cô ấy như thế.”

“Tôi vì Diệp Phương làm chuyện gì cũng là lẽ đương nhiên, nhưng trọng điểm thí nghiệm của cô là cái gì?”

“Là phản ứng của cô ấy khi nghe thấy tên anh, giống như căn bản chưa từng nghe qua người nào như thế, nhưng anh vẫn nói như vậy, chứng minh Quan Quan tôi không nhìn lầm, Lạc Kinh Thiên, anh thật sự là một chính nhân quân tử, một người vô cùng khoan dung.”

Kinh Thiên vẫn mỉm cười. “Cô quá khen rồi, Quan Quan. Tôi hồi báo cô một chút, tiết lộ một việc riêng tư, thế nào?”

“Bỏ đi, tôi đã thôi việc rồi, hồi báo của anh quá muộn. Có điều.....” Quan Quan nghiêng người về phía trước, “làm một người bạn tốt, tôi rất sẵn lòng chia sẻ.”

Kinh Thiên cũng dựa sát lại phía trước, cách cái bàn làm việc lớn của anh, anh nói cho Quan Quan một tin sét đánh ngang tai.

“Quan Quan, Diệp Phương là vợ chưa cưới của tôi, chúng tôi đính hôn hai mươi tám năm rồi.”

9. Chương 9

“Cám ơn bác sĩ Ngôn.”

Diệp Phương đi xem qua phòng bệnh, đi tới trạm y tá, một nhóm y tá hết sức hào hứng cùng gọi cô.

Công nhân vệ sinh nghe thấy tiếng cũng chạy đến trạm y tá, mặt tràn đầy tươi cười, cũng cao giọng nói: “Bác sĩ Ngôn, cảm ơn rất nhiều.”

Diệp Phương không hiểu ra sao nhìn mọi người chung quanh.

“Cảm ơn gì vậy?”

Một y tá từ sau quầy giờ lên một hộp pizza.

“Vừa mới đưa đến.” Cô ấy nói.

Diệp Phương mỉm cười. “Mọi người làm rồi, không phải tôi mua.”

“Chúng tôi biết,” Một y tá khác nói, “là bạn trai cô. Bác sĩ Ngôn, cô tới xem này, cũng là vừa đưa tới.”

Phòng nghỉ của trạm y tá tràn đầy hoa muôn màu muôn vẻ, mỗi một đóa riêng biệt đều dùng giấy gói trong suốt có hình vẽ ngôi sao bao lại, còn được cột bằng một dải băng màu đỏ, dù được gói đơn giản, nhưng cũng không làm giảm được vẻ đẹp của hoa.

Diệp Phương cầm lấy một đóa bách hợp, hương thơm xộc mũi. “Những thứ này là.....”

“Tặng bệnh nhân các phòng bệnh, mỗi giường bệnh một đóa, chúng tôi nghĩ, cũng vừa lúc sắp đưa cơm trưa, vậy cùng lúc đưa hoa và cơm trưa cho bệnh nhân luôn, cô cảm thấy được không?”

“Tốt lắm.” Diệp Phương để hoa xuống, đi ra.

“Bác sĩ Ngôn, bạn trai cô thật tốt quá, yêu ai yêu cả đường đi, chúng ta đều rất cảm động đấy!”

Diệp Phương không biết nên nói gì cho phải.

“Anh ta nhất định có rất nhiều tiền đúng không?”

Diệp Phương vẫn là không đáp.

Trở lại trạm y tá, các cô ấy mời cô cùng ăn pizza.

“Tôi không ăn, các cô ăn đi.”

Khi đang đi về phía phòng làm việc, trong lòng Diệp Phương thấp thỏm không yên, không hiểu Kinh Thiên lại sắp đặt điều “kinh ngạc vui mừng” gì.

“Nếu cô vì vậy mà bị anh ta cảm động thì cô chính là đứa ngốc.” Phương Diệp Ngôn xuất hiện ở bên cạnh cô. Diệp Phương khấn trương nhìn chung quanh.

“Yên tâm, người khác không nhìn thấy người tàng hình.”

Diệp Phương cũng không thể nhìn hắn, không thể nói chuyện với hắn, bằng không không bị xem là thần kinh bất thường mới là lạ.

Cô chỉ có thể nhìn thẳng phía trước làm như không có việc gì, mấp máy môi.

“Người tàng hình?”

“Tôi cho rằng so với cái xưng hô ma kia thì tốt hơn. Hiện tại cô quay đầu vẫn còn kịp.”

Diệp Phương quay đầu về phía sau, rồi quay lại về phía trước.

“Vừa lòng rồi chứ?” Cô nói.

“Thật hài hước.” Hắn phẫn nộ nói.

“Cảm ơn.”

Hắn rõ ràng đã đi theo cô một hồi lâu, Diệp Phương bỏ thang máy, đi thang lầu.

“Anh ta giở một chút kỹ xảo như thế, trong bụng cô liền vui vẻ, cô rất dễ lừa.”

“Tôi chưa bao giờ cảm thấy mình vô cùng thông minh.”

“Thế nhưng cũng không cần phải vô cùng ngu ngốc chứ?”

“Có câu nói có lẽ anh chưa từng nghe qua, chịu thiệt chính là chiếm lợi.”

“Vậy cô có lẽ chưa từng nghe qua “một lần sảy chân để hận nghìn đời, quay đầu trở lại đã là người trăm năm.”

Cô quay đầu nhìn hắn. “Tôi nghĩ tôi mới là người nói những lời này.”

Hắn đột nhiên biến mất.

Diệp Phương thở dài một hơi. “Được, xin lỗi, tôi không nên nói như vậy.”

Hắn lại hiện thân lần nữa.

“Tha thứ cho cô.”

“Nhưng mà anh không nên can thiệp vào việc riêng tư của tôi.”

“Chuyện của cô cũng là chuyện của tôi.”

“Anh đem anh và tôi nhập vào làm một là không đúng. Cho dù kiếp trước của tôi là anh, cũng không có nghĩa anh được quyền thao túng tôi. Lúc anh vắng mặt, đã tra được anh vì sao lại dừng ở đây, không thể rời đi chưa?”

Hắn không hé răng.

“Anh tra được rồi?” Diệp Phương hưng phấn dừng chân lại, “nói cho tôi biết.”

“Nói cho cô biết có ích gì? Cô cũng chẳng thể giúp được.” Anh ta hậm hực nói.

“Nói một chút thử xem, biết đâu.....”

Hắn lại biến mất.

Diệp Phương không biết làm sao, nói với không khí: “nếu như anh cần, tôi rất sẵn lòng hỗ trợ.”

Hắn không hiện thân, dùng âm thanh trả lời: “Tôi nhất định phải tìm được mẹ tôi, và.....”

“Ai? Anh còn cần tìm ai?”

“Lục Uyển Như.”

“Đó là.....” Diệp Phương dừng một chút, “ôi. Trời! Nhưng tìm thế nào?”

“Hiểu vấn đề rồi?”

“Nhưng anh đã tìm được tôi, cho nên nhất định có thể tìm được cô ấy.” Cô cổ vũ hắn.

“Là cô tìm được tôi.” Hắn nhắc nhở cô.

“Ách, đúng.”

“Hơn nữa, cô ấy và tôi giống nhau.”

Giống nhau? Diệp Phương sợ run một lát.

A! “Cô ấy cũng là..... ừm, người tàng hình?”

“Đúng vậy.”

“Chết mất.”

“Không hề gì, dù sao tôi cũng đã chết rồi.”

Hắn đột nhiên hiện ra.

“Thật đấy, nghe lời khuyên của tôi đi, đừng ở cùng Lạc Kinh Thiên, lại càng đừng gả cho anh ta, miễn cho hối hận đến kiếp sau.”

“Anh lại không phân biệt được nhân quả kiếp trước kiếp này rồi.”

Phương Diệc Ngôn nhìn cô chăm chăm một lúc lâu.

Khi hắn lại biến mất, Diệc Phương biết rõ lần này là hắn đi rồi.

Kính Thiên vẫn chưa làm ra hành động ngạc nhiên gì ở phòng làm việc của cô.

Tuy nhiên cô mới đi vào, anh đã điện thoại tới.

“Anh tính toán thời gian chuẩn như vậy, có phải đã gắn máy theo dõi ở đây rồi không?”

Tiếng cười trầm thấp, êm dịu của anh xuyên qua ống nói, thấm thấu vào lòng cô.

“Cám ơn em đã vui vẻ khi nghe thấy giọng của anh, việc này chứng tỏ em không có tức giận.”

“Hình như anh cho rằng tôi là một cái bao khí, hở một chút liền sinh khí thì phải.” (từ ‘tức giận’ tiếng Trung là sinh khí.)

“Vậy thì không phải, có điều, ừm..... em đã đi qua trạm y tá chưa?”

“Ý anh là tôi có nhìn thấy hoa và pizza chưa?”

“Anh chỉ là muốn chia sẻ một chút vất vả của em. Bệnh nhân tâm trạng vui vẻ, có thể giúp bệnh sớm ngày bình phục, giảm bớt lượng công việc của em. Pizza ấy, xem như hồi lộ thôi.”

“Anh không cần giải thích, Kính Thiên, tôi rất cảm động, những người khác cũng rất vui vẻ, tất cả đều mừng vui.”

“Anh không phải cho rằng em có khả năng mất hứng chuyện anh làm, đây là phương thức của anh.”

“Việc ấy à, ừm, là có chút khoa trương.”

“Diệc Phương.”

“Ừm?”

“Em đang cười sao?”

“Anh cho rằng thế nào?”

“Diệc Phương.”

“Gì vậy?”

“Anh thích em trả lời một tiếng hơn.”

Lúc này cô đã cười thành tiếng.

“Lần nữa đi. Diệc Phương.”

“Không muốn.” Cô cười không thể át.

“Anh yêu em.”

Tiếng cười của cô tắc nghẽn lại.

“Việc này không buồn cười.”

“Bởi vì anh không phải đang nói giỡn.”

Tuy rằng anh không ở trước mắt, nhưng Diệc Phương vẫn chân tay luống cuống không biết làm thế nào cho phải.

“Diệc Phương.”

“Ừm?”

“Như vậy tốt hơn nhiều.”

Cô thở dài. “Đừng đùa nữa.”

“Được, như vậy nói chuyện nghiêm túc. Em đồng ý đi gặp mặt mẹ anh không?”

Tim Diệc Phương ngừng một nhịp, sau đó đập kịch liệt.

“Tôi..... không biết. Dì muốn gặp tôi sao?”

“Đúng. Em đồng ý không?”

Cô lặng im một lúc lâu.

“Diệc Phương? Anh không muốn em cảm thấy áp lực, nhưng..... mẹ anh đang bị bệnh, bà hy vọng gặp em, đã rất lâu rồi.”

Áp lực? Không phải áp lực, mà là lời “thổ lộ chân thực” cuối cùng của anh, khiến cho việc mới vừa rồi anh tình cảm dịu dàng như nước nói ra ba chữ kia đều mất hết ý nghĩa.

Hành động ngọt ngào ‘theo đuổi’ cô của anh, đều thành mưn tính.

“Mẹ anh bệnh gì?”

“Bệnh tiểu đường, rất nhiều năm rồi, tim bà cũng không được tốt.”

Diệc Phương lại lần nữa trầm mặc.

“Không cần miễn cưỡng, anh vẫn chưa nói ẹ anh biết, anh là trưng cầu sự đồng ý của em trước, để tránh bà thất.....”

“Khi nào đi?”

“Diệc Phương?” Giọng nói anh tràn ngập không dám tin cùng mừng rỡ.

“Anh muốn tôi khi nào thì đi gặp bà?”

“Lấy thời gian rảnh của em là được.”

“Tối nay, có thể chứ?”

“Có thể, đương nhiên có thể, thật tốt quá: Diệc Phương, anh đi đón em.”

“Không cần, tôi biết ‘Kính Tư Lư’. Khoảng bảy giờ tôi đến, được không?”

Bên kia ống nghe trong chốc lát không có âm thanh.

Sau đó anh nói: “Diệc Phương..... Bảy giờ rất thích hợp, anh sẽ nói ẹ anh biết, bà nhất định rất vui mừng.”

“Tôi sẽ đến đúng giờ.”

“Anh tin em sẽ đến. Diệc Phương, cảm ơn em.”

“Không cần khách khí. Buổi tối gặp.”

Sau khi buông ống nghe, Diệc Phương khổ sở nằm trên bàn, nhẹ nhàng chậm rãi hít sâu, bởi vì cô muốn khóc.

“Tôi rất vinh hạnh kiếp này của tôi là cô, Ngôn Diệc Phương.”

Cô ngẩng đầu lên nhìn Phương Diệc Ngôn. “Tại sao?”

“Cô có tấm lòng bao la, thiện lương, chính trực, còn có điều quan trọng nhất là, hiếu thuận. Tôi không được vậy.”

“Ồ? Vậy anh thế nào?”

“Ích kỷ, tự cho là đúng, ngu muội, lỗi lầm lớn nhất là, bất hiếu.”

“Nếu tôi thật sự tốt như anh nói, vậy thì, chúc mừng anh hối cải để làm người mới.”

“Cô đã quên nói ‘một lần nữa làm người’.”

“Đúng, một lần nữa làm người.” Diệc Phương tạm thời thu hồi trái tim bị thương. “Sao anh lại trở lại rồi?”

“Tôi vẫn chưa đi.”

“À.” Diệc Phương lấy tay lau mặt một cái. “Chờ xem kết cục tôi không chịu nghe lời khuyên?”

“Không thăm như vậy đâu, vui mừng một chút đi, anh ta giấu đầu lòi đuôi càng lộ ra sớm, không phải càng hỏng bét ư.”

Diệc Phương liếc anh ta. “Anh không ở giữa phá hoại đấy chứ?”

“Nói gì vậy? Tôi ‘một lần nữa làm người’, nhanh như vậy đã quên rồi à?”

“Anh phải tìm như thế nào..... cô ấy tên là gì?”

Diệc Phương đổi đề tài, không muốn nói chuyện Kinh Thiên nữa.

“Lục Uyển Như.”

“Tên rất đẹp, có lẽ người còn đẹp hơn.”

“Có lẽ.” Anh ta phẫn nộ nói. “Cô biết có bao nhiêu người tàng hình giống như tôi không?”

“Nhiều bằng người trên trái đất này à?”

“Không biết, chưa từng tính. Ài, mò kim đáy biển thôi.”

“Vì sao anh nhất định phải tìm được cô ấy và mẹ của anh?”

“Vào sau khi tôi ly kỳ mất tích, mẹ tôi đã bị bệnh không gượng dậy nổi, đến lúc chết cũng không thể nhắm mắt. Tôi phải tìm được bà ấy ở kiếp này, sám hối với bà, để bà biết rõ tôi không có tự sát.”

Việc này chỉ sợ cũng không dễ hơn so với tìm Lục Uyển Như, Diệc Phương trầm nghĩ.

“Sao lại nói là anh ly kỳ mất tích? Anh không phải ngã lầu chết sao?”

“Đúng vậy, điều huyền bí là, cú ngã kia của tôi, lại ngã tới hiện đại này, bọn họ từ đầu đến cuối cũng không tìm thấy thi thể của tôi.”

Diệc Phương kinh ngạc không thôi.

“Nếu tôi không chính tai nghe anh nói, tôi tuyệt đối sẽ không tin có chuyện như vậy.” Cô thì thào.

“Hãy tin tôi, tôi còn cảm thấy không thể tưởng tượng hơn đây.”

“Còn Lục Uyển Như? Anh tìm cô ấy làm cái gì?”

“Cô ấy..... vào không lâu sau khi tôi ngã lầu, đã cắt cổ tay tự sát.”

Diệc Phương há hốc miệng. “Ôi, trời ạ.”

“Tôi có trách nhiệm làm cho oan hồn cô ấy ngủ yên, sau đó tôi mới có thể ngừng phiêu đảng, lưu lạc.”

“Đừng quên cô ấy cũng đang phiêu đảng, lưu lạc.”

“Chắc, tôi biết rồi. Nếu cô ấy không phiêu, tôi tìm cô ấy có lẽ sẽ không quá khó khăn.”

“Phương Diệc Ngôn, anh không có chút áy náy nào với Lục Uyển Như sao?”

“Nghe tự mình gọi mình, thật kỳ quái.”

Anh ta không có lớn tiếng phủ nhận, lại tránh né không đáp, Diệc Phương tin tưởng là anh ta có, có lẽ cũng cảm thấy áy náy. Cô cũng không vạch trần, hỏi tới nữa.

“Anh có từng tò mò cô ấy là cô gái như thế nào không?”

Anh ta trầm mặc một lúc lâu.

“Vào sau khi biết được cô ấy..... ừm, tự sát, quả thực có nghĩ tới.” Anh ta thừa nhận.

“Dường như là một nữ tử trinh liệt.”

“Hối tiếc thì ích lợi gì chứ?” Phương Diệc Ngôn hơi hơi kích động, “tôi bởi vì nể đến mùi vị ân hận vì lúc đầu đã làm sai, hối hận không kịp, cho nên không hy vọng sau khi ‘một lần nữa làm người’, lại giẫm vào vết xe đổ, nên không muốn cô gả cho Lạc.....”

Anh ta đột ngột dừng lại, biểu cảm trên mặt rắc rối phức tạp.

Không muốn lại nhắc đến Kinh Thiên vào lúc này, Diệc Phương lạnh nhạt nói: “Tôi đồng ý đi gặp mẹ anh ta, không phải là đồng ý gả cho anh ta.”

Khi cô phát hiện thân hình anh ta dần dần mờ nhạt đi, không biết tại sao, Diệc Phương có loại cảm giác khó chịu quái dị, giống như một bộ phận nào đó của cơ thể yếu đi. Cô mơ hồ đưa tay về phía anh ta.

Tay cô chạm phải một luồng khí lạnh lẽo, khiến cô run lên.

“Anh làm sao vậy?”

Anh ta cười khổ. “Tôi xuất hiện ở một thời không quá xa, năng lượng tiêu hao rất mau, thời gian của tôi không còn nhiều lắm.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Diệc Phương hỏi. Tựa như nghe thấy bị tuyên bố kỳ hạn chết, một nỗi kinh hoàng dâng lên.

“Tôi phải mau chóng tìm được họ.” Nói xong anh ta đã không thấy tăm hơi.

Diệc Phương mở miệng, nhưng không hô lên tiếng.

Đối với kiếp trước của cô, cô không giúp được gì; Cô kiếp này, đối với tình huống có thể sắp đổi mặt, cũng bất lực như vậy.

Không hề nghi ngờ, mẹ Kinh Thiên sẽ thúc giục hai người bọn họ kết hôn, điều Diệc Phương lo lắng là cô có đủ kiên trì để nói không trước một người dì lớn tuổi luôn mang bệnh trong người hay không.

Nhất là khi cô còn rất yêu con trai của dì ấy.

Kinh Thiên đứng chờ Diệc Phương trước cửa chính của “Kính Tư Lư” trên núi Dương Minh.

Đúng bảy giờ, xe máy của cô đã dừng trước mặt anh.

“Thật đúng giờ.” Anh vui vẻ nói.

“Tôi là bác sĩ.” Cô nói, giống như lời ấy giải thích thay cho định nghĩa tuân thủ thời gian của cô vậy.

Anh ăn mặc tương đối đơn giản, áo polo màu xanh sẫm, quần kaki thoải mái cùng đôi giày nhẹ nhàng.

Dù rằng đến gặp mẹ anh, Diệc Phương rất khẩn trương, bất an, nhưng vì không muốn tỏ ra quá thận trọng nên cô cố ý ăn mặc bình thường – áo sơ mi trắng cùng quần kaki xanh sẫm để thuận tiện lái xe máy đi đến, không ngờ, đúng là không khéo không thành sách, lại vừa vặn phối đôi với quần áo của anh.

Tuy rằng cô còn ngồi trên xe máy, nhưng Kinh Thiên đã quan sát cô từ đầu đến chân một lượt.

“Ôi, em còn đẹp trai hơn anh đấy.”

Diệc Phương dở khóc dở cười.

“Tôi cần đậu xe máy ở chỗ nào?” Cô điềm nhiên như không hỏi.

“Em bằng lòng giao nó cho anh không?”

Anh hỏi rất kỳ quái, thật giống như đang hỏi cô có bằng lòng giao mình cho anh không vậy.

Diệc Phương cười thâm ý nghĩ vô căn cứ của mình.

Cô bước xuống đứng ở một bên, anh đỡ lấy tay cầm của xe máy, sau đó ngồi lên xe.

Bộp, anh vỗ vỗ yên sau.

“Lên đi.”

Diệp Phương ngẩn ra. “Làm gì?”

“Anh chở em đi hóng mát quanh núi.”

Sắc mặt cô trầm xuống. “Không phải đi gặp mẹ anh sao? Anh gạt tôi?”

Anh nhướn đuôi lông mày. “Anh ở trong lòng em không chỉ là một tên công tử bột, mà còn là một kẻ lưu manh, phải không?”

“Là anh nói cho tôi biết, mẹ anh muốn gặp tôi, bây giờ.....”

“Bây giờ anh chính là muốn dẫn em đi. Mẹ anh không ở đây, bà ở Bắc Tân Trang.”

Bắc Tân Trang! Ở bên kia núi Dương Minh!

“Sao anh không nói sớm?”

“Em không cho anh đi đón em, đành phải phiền em tới đón anh thôi.”

Cô do dự nhìn anh.

“Chẳng lẽ anh đi từ Bắc Tân Trang đến đây?”

“Diệp Phương, có một loại phương tiện giao thông gọi là taxi. Nếu như anh lái xe thì xe của em phải làm sao? Nếu em không đi cùng xe với anh, anh vừa lái xe, lại vừa chú ý xem em có đuổi kịp hay không, nhờ không cần thận một cái, đụng vào xe phía trước sẽ nguy hiểm đến cỡ nào.”

Cô không nói được gì.

“Ngoài ra, anh biết đường đi, trời tối, chẳng may em lái xe nhanh hơn anh chỉ đường, cho dù chỉ nhanh hơn một chút thôi thì hai chúng ta rất khả năng sẽ “dù không thể sinh cùng nhau, nhưng có thể chết cùng nhau”. Như vậy cũng rất lãng mạn đấy, có điều anh cảm thấy cùng còn sống để chia sẻ cuộc sống lại càng đẹp hơn, em thấy đúng không?”

“Bất kể tôi nói như thế nào, chết sống đều là anh chiếm thượng phong.” Diệp Phương lẩm bẩm.

Kình Thiên mỉm cười. “Đừng tính toán chi li nữa, lên đi, chúng ta cần xuất phát rồi. Mẹ anh biết đêm nay có thể gặp mặt em, hưng phấn đến đứng ngồi không yên đấy, chúng ta đừng để bà chờ lâu.”

Không còn lý do nào để khước từ.

“Tôi chỉ có một nón bảo hiểm.” Diệp Phương nói.

“A, suýt nữa anh quên mất. Phiền em được không?”

Cô nhìn theo hướng ngón tay anh chỉ, trên bậc gạch của bồn hoa ở chỗ trống cạnh cửa có đặt một nón bảo hiểm màu trắng.

Ban đêm trên núi lạnh như nước, nhưng bởi vì ôm anh, Diệp Phương chỉ cảm thấy bốn phía quanh người đều là dòng nước ấm.

“Sao không nói lời nào vậy?” Chạy một đoạn đường, Kình Thiên hơi quay đầu lại hỏi. “Khẩn trương sao?”

“Ý anh là chỉ cái gì?”

Đầu tiên anh cười một trận, sau đó nói: “Sắp gặp mẹ chồng tương lai, cùng với ôm anh.”

Khi bọn họ xuất phát, tay Diệp Phương vịn vào hai bên nệm ngồi, nhưng anh khẳng khái nói nếu cô không ôm eo anh thì anh sẽ không đi.

“Về điều thứ nhất, tôi đồng ý đến, không phải gặp mẹ chồng tương lai, mà là theo lễ phép đến thăm bạn tốt của mẹ tôi khi còn sống.”

“À.” Một tiếng này là tỏ vẻ từ chối cho ý kiến. “Còn thứ nhì thì sao?”

“Việc ấy có gì đáng khẩn trương đâu?”

“Một khi đã như vậy, em có thể ôm anh là được rồi, không cần phải túm lấy thịt bụng của anh.”

Diệp Phương vội vàng buông tay ra, cảm thấy hai má giống như lửa.

Kính Thiên cười, đúng vào lúc cô rút hai tay lại đã dùng một tay nắm chúng trong bàn tay mình. Ngoài trừ lúc rẽ bắt buộc phải tạm bỏ ra còn không anh cứ nắm như vậy, không buông ra nữa.

Từ cách anh nắm tay cô, cùng ngón tay cái của anh có khi nhẹ nhàng vuốt nhẹ mu bàn tay cô, Diệp Phương cảm nhận được một tình cảm dịu dàng sâu sắc, suy nghĩ trong lòng cô lại cuộn sóng mãnh liệt.

Có lẽ bởi vì ngồi phía sau anh, anh không nhìn thấy cô, có lẽ bởi vì trời tối khiến người ta thả lỏng, cô cảm thấy lòng không được nhích tới gần anh.

Kết quả nón bảo hiểm của hai người chạm vào nhau, cô đành phải hơi ngả đầu ra sau, thật may mắn vì anh không thấy được sự then thừng của cô.

Anh cười sáng sủa, tựa hồ hiểu rõ lòng và ý của cô, anh nắm chặt tay cô một chút, như đang nói với cô, cô không cần then thừng.

“Diệp Phương, em còn nhớ mẹ anh không?”

“Ừm, còn có ấn tượng.”

“Bà đối với em lại không chỉ có ấn tượng mà thôi. Qua nhiều năm như vậy, mức độ nhớ em có khi thật đúng là làm cho anh vô cùng mất hứng đấy.”

“Tôi còn nhớ dì rất thương yêu tôi, khi còn bé, chỉ cần có dì Thúy ở đó thì mẹ tôi đừng mong chạm vào tôi một cái, bởi vì dì luôn bế tôi, không nỡ buông ra. Khi dì Thúy ở đó, ngay cả mẹ mình tôi cũng không cần, chỉ dính lấy dì.”

“Em có biết khi đó anh rất hận em không?”

Cô đương nhiên không thể nào biết được.

“Anh cho rằng tôi cướp mất mẹ của anh ư?”

“Đúng vậy, anh vô cùng ghét em, cho nên sau đó mẹ muốn đến nhà em, anh liền giả bệnh không đi, nghĩ rằng nếu như thế bà cũng sẽ không đi, ai ngờ lại luôn bị nhìn thấu.”

“Anh có vì vậy mà bị phạt không?”

“Có, xử phạt rất tàn khốc. Mẹ nói với anh: ‘Nếu con bị bệnh không thể đi được, muốn mẹ ở nhà với con thì mẹ sẽ bảo lái xe đón Diệp Phương đến nhà chúng ta chơi là được rồi.’ Và lần nào bà cũng thắng.”

“Nhưng sau đó cũng chỉ có một mình dì Thúy đến nhà tôi.”

“Ừ, anh rất xấu, anh đặt điều kiện với bà. Nếu bà không ép buộc anh đi, anh sẽ không nói cho ba anh biết bà đã đi ra ngoài.”

“Nghĩa là sao?” Diệp Phương kinh ngạc hỏi.

“Ba anh không thích bà ra ngoài một mình, đặc biệt là đến nhà em.”

Diệp Phương càng kinh ngạc.

“Vì sao? Bốn người bọn họ không phải là bạn tốt sao?”

“Lúc đầu đúng là vậy. Nhưng sau khi mẹ anh từ hồng nhan tri kỷ của một người đàn ông đã có gia đình trở thành nhân tình của ông ta, bà đồng thời cũng mất đi tự do.”

Nhân tình?! Diệp Phương im bật.

“Diệp Phương, anh là con riêng. Ít nhất trước khi vợ cả của ba anh qua đời, đó là thân phận của anh.”

Cô không hề nghe đến trào phúng, tự ti, hay oán hận.

“Tại sao lúc này anh lại nói cho tôi biết những việc đó?” Diệp Phương khẽ hỏi.

“Nếu để tự mẹ anh nói, sẽ gợi lên đau buồn của bà, với tình trạng sức khỏe của bà, anh sợ bà không chịu đựng được.”

Sự cảm động tăng gấp bội so với tình ý thăm thiết lúc đầu đang dờn núi lấp biển mà bao trùm Diệc Phương. Hai tay cô cầm lại tay anh.

“Anh yên tâm, lát nữa đối diện trò chuyện, tôi một chữ cũng không đề cập tới.”

Kính Thiên kéo một bàn tay cô đến bên môi anh, khẽ hôn lên.

“Dù sao mẹ vẫn sẽ nói đến, nhưng nếu em đã biết trước việc này thì bà cũng có thể nhắc đến ít hơn, giảm bớt khả năng dẫn tới cảm xúc kích động.”

“Anh đã mở đầu, vậy có thể nói cho tôi biết, năm đó bọn họ rút cuộc là vì sao lại trở mặt thành thù hay không?”

“Ba em chưa nói sao?”

“Ông không muốn nói.”

Anh lại hôn tay cô.

“Hôm nào anh phải trình trọng cảm tạ ông mới được.”

“Vì ông không nói chuyện xảy ra cho tôi biết ư?”

“Vì ông luôn bảo vệ tâm ý của mẹ chúng ta, cho dù ông cùng ba anh vẫn chưa giảng hòa đi nữa.”

“Tôi phải chờ tới trời tàn đất tận mới có thể nghe được câu chuyện thần bí ấy sao?” Diệc Phương có chút không kiên nhẫn.

Kính Thiên lại cười. “Nếu hai chúng ta sẽ cùng nhau đến trời tàn đất tận thì chờ thêm chút thời gian nữa có làm sao?”

Cô đầm nhẹ anh một cái. “Có nói không nào?”

“Được rồi. Ba anh nghi ngờ nhân tình của ông và bạn thân nhất của ông có quan hệ với nhau. Làm sao nói với em được.”

Diệc Phương kinh ngạc không thôi. “Dựa vào đâu?”

“Ông phát hiện mẹ kỳ thật thường thường lén một mình ‘ra ngoài không xin phép’, hơn nữa lần nào cũng đến cùng một nơi.”

Diệc Phương cảm thấy không biết nên khóc hay cười. “Nơi đó là nhà tôi, có mẹ tôi ở nhà mà, dì Thúy cũng đâu phải gặp riêng ba tôi.”

“Một người đã nổi lòng ghen tuông lên rồi thì nào nói đạo lý gì nữa.”

“Nhưng mà việc ấy là rất vô lý!”

“Ba anh không thấy đó là vô lý. Ông xuất ngoại một tháng, sau khi trở về không lâu, phát hiện nhân tình mang thai. Mà trong thời gian ấy, người đàn ông duy nhất bà gặp, là bạn thân của ông.”

Diệc Phương ngạc nhiên, nhưng cô dùng giọng kiên quyết nói: “Tôi không tin. Ba tôi sẽ không làm loại chuyện ấy. Ông yêu mẹ tôi sâu sắc, tuyệt đối sẽ không phản bội bà như thế. Ông dạy tôi làm người phải chính trực, thành tín, thành khẩn, ông cũng luôn làm gương tốt, ông....”

“Diệc Phương, Diệc Phương.” Kính Thiên lắc lắc tay cô, “đừng nóng vội, anh còn chưa nói đoạn sau. Sự thật là trước khi ba anh xuất ngoại từng đến chỗ mẹ anh qua đêm, đêm đó ông uống không ít rượu, đã làm chuyện mà bản thân không nhớ.”

“Không nhớ? Ông ấy không nhớ mình đã làm gì thì có thể vấy bẩn sự trong sạch của người khác sao?” Diệc Phương cảm giận.

Kính Thiên dừng xe lại, xoay người về phía cô, đèn đường hắt lên khuôn mặt mang vẻ dịu dàng của anh.

“Thật lâu trước kia ông cũng đã biết sai rồi, Diệc Phương, tự tôn khiến cho ông không thể hạ mình nói lời xin lỗi trước người từng là bạn thân của mình.”

“Còn mẹ anh? Dì Thúy bị ông ấy xúc phạm, làm nhục thì sao?”

“Theo trí nhớ của anh, ông cũng chưa từng nói qua lời xin lỗi, có điều vợ cả ông vừa mất, ông liền không để ý tới sự phản đối cật lực từ những người con khác của mình mà lập tức ẹ và anh một thân phận hợp pháp để bồi thường. Anh nghĩ đó cũng coi như phương thức xin lỗi của ông.”

Diệc Phương nhìn chăm chú khuôn mặt cương nghị lại dịu dàng dưới ngọn đèn đường mờ nhạt, nhìn không thấy tí ti oán trách hay buồn bã nào.

“Kỳ thật những thứ ông ẹ con anh sau đó, đối với anh và mẹ mà nói, hoàn toàn không quan trọng.” Kinh Thiên treo nón bảo hiểm ở tay cầm xe máy, rồi cởi nón bảo hiểm của cô treo ở tay cầm bên kia.

“Đến rồi sao?” Cô hỏi, xuống xe, nhìn mấy căn nhà đơn giản chung quanh.

“Ở trong ngõ nhỏ. Chúng ta nói xong sẽ đi vào, được không?” Anh nâng tay vén tóc ngắn của cô.

Diệc Phương gật gật đầu.

Anh lại tiếp tục nói: “Anh đồng ý tiếp quản sự nghiệp của ba, là vào sau khi ông bị trúng gió. Vợ trước của ông đã sinh cho ông bốn người con gái, bất luận thế nào anh cũng là con trai duy nhất của ông.”

“Kinh Thiên, em.....”

“Em cho rằng anh vì muốn làm mẹ vui vẻ, vì an ủi bà, cho nên muốn em gả cho anh.”

Kỳ thật cô thiếu chút nữa đã kìm lòng không được mà nói ra cô yêu anh.

“Anh thật hiểu thuận.” Kết quả cô nói.

“Không hiểu thuận đến nỗi sẽ chấp nhận cưới người anh không yêu.” Ánh mắt anh thản nhiên, “anh đã từng nói với em, Diệc Phương, lúc ban đầu anh đáp ứng mẹ đến nhà em gặp em và ba em, anh đã dự định yêu cầu giải trừ hôn ước.”

“Dì Thúy có biết không?”

“Đương nhiên, anh cũng không nói dối bà. Bà rất buồn rầu, nhưng bà từng chịu rất nhiều khổ sở trong chuyện tình cảm, bởi vậy những chuyện liên quan đến tình cảm, hôn nhân, bà vô cùng tôn trọng quyết định của anh.”

“Em không biết, Kinh Thiên, em luôn cảm thấy.....”

“Anh yêu em, Diệc Phương. Vượt ngoài dự đoán của anh, nhưng anh yêu em. Em đối với anh không phải không có cảm tình, đúng không?”

Cô muốn lãng tránh thâm tình của anh, ánh mắt khẩn thiết của anh, nhưng không làm được.

Chậm rãi, cô nói nhỏ với anh một bí mật cô đã giấu kín nhiều năm.

“Có một năm, sau khi hai người biến mất đã lâu, anh và dì Thúy bỗng nhiên xuất hiện ở nhà em.”

Kinh Thiên suy tư.

“Dì Thúy và ba em nói chuyện, bà vừa nói vừa khóc. Khi mẹ em qua đời các người đã di cư nước ngoài, bà vì không thể trở về gặp mẹ em lần cuối cũng như không thể có mặt tham gia tang lễ mà bị thương không thôi. Anh đứng ngồi không yên đi lại ở phòng khách, nhìn ngó xung quanh, không biết đang tìm cái gì, sau đó một mình đi đến trước sân chờ dì Thúy, thường xuyên gõ gõ đồng hồ, áp sát mặt vào nhìn kỹ, như là hoài nghi có phải nó hỏng rồi hay không, toàn tâm toàn ý muốn nhanh chóng rời khỏi.”

Kinh Thiên chăm chú nhìn cô. “Khi đó em ở đâu?”

“Tránh ở sau cánh cửa phòng khách.” Ánh mắt cô và anh chạm nhau. “Ngày đó em vừa hoàn thành kỳ thi tốt nghiệp trung học.”

“Diệp Phương.....”

“Ngày đó cũng là khởi đầu ối tình đầu của em, hay, nói đúng hơn là yêu thầm.”

“A, Diệp Phương.....” Giọng Kinh Thiên khàn đi, hai tay nâng khuôn mặt của cô.

“Cũng là khởi đầu tai nạn của em.” Giọng Diệp Phương cũng khàn đi. “Nhưng mà vào ngay lúc em tưởng rằng mình đã vượt qua được thống khổ khi yêu một người hư ảo, anh lại xuất hiện.”

“Anh yêu em, Diệp Phương, anh yêu em. Anh không phải hư ảo.”

Môi nóng rực của anh áp chặt môi cô, dùng nụ hôn thâm tình kéo dài để chứng minh với cô.

Rồi sau đó, Kinh Thiên một tay ôm cả vòng eo của cô, một tay dùng ngón tay cái vuốt ve gò má cô.

“Em biết không? Em nhắc tới ngày đó, anh chờ đợi không được, là vì anh luôn cảm thấy giống như có ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình, nhưng anh lại tìm không thấy, không nhìn thấy có ai khác, anh còn tưởng có ma nữa.”

Diệp Phương gõ vai anh một cái.

Anh cười nắm lấy tay cô, đưa đến bên môi.

“Em về đến nhà, phát hiện bên ngoài có một chiếc xe hơi lớn, tưởng là bạn làm ăn của ba em. Em không thích chào hỏi những người đó, không thích nghe bọn họ nói mấy câu ca ngợi lịch sự, khách sáo, liền vòng ra cổng sau từ phòng bếp vào nhà, sau đó nghe thấy có tiếng phụ nữ đang khóc, tò mò lặng lẽ nhìn thử, mới biết được là hai người.”

“Xin lỗi.”

“Vì sao?”

Kinh Thiên nhìn cô mỉm cười dịu dàng. “Cho phép anh dùng quãng đời còn lại của mình bù đắp lại, được không?”

Diệp Phương dựa vào lòng anh. “Không biết. Em suy nghĩ chút đã.”

Anh ôm chặt cô, hôn lên đỉnh đầu cô.

“Anh biết so với sự chờ đợi của em thì bé nhỏ không đáng kể, nhưng, anh giống như đã chờ giờ khắc này cả đời rồi, thật không muốn buông em ra, có điều chúng ta phải đi vào thôi.”

Anh nắm tay cô đi vào ngõ nhỏ.

“Nếu không phải mẹ đang đợi chúng ta, anh hy vọng ngõ nhỏ này không có điểm cuối, để anh được nắm tay em mãi mãi, anh muốn em đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh anh.”

Tình cảm mãnh liệt bị kích thích, Diệp Phương vòng đến phía trước anh, ôm chặt lấy anh. Đây là lần đầu tiên cô không hề do dự cùng giữ kẽ mà chủ động bộc lộ tình cảm với anh.

Kinh Thiên cũng kích động ôm lại cô.

“Diệp Phương..... Loại cảm giác này làm cho anh sợ hãi.”

“Em cũng vậy.”

“Giống như anh bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ mất đi em.”

“Em cũng giống vậy.”

Kinh Thiên lại nâng mặt cô lên, ánh mắt anh như lửa.

“Đồng ý với anh, được không? Diệp Phương, đồng ý với anh.”

“Em đồng ý, Kinh Thiên, em đồng ý với anh, em đồng ý với anh.” Như sợ chính mình đổi ý, Diệp Phương đáp lời thật nhanh.

Mừng rỡ như điên, Kinh Thiên nóng bỏng ôm, hôn môi cô.

“Chúng ta sẽ rất hạnh phúc, Diệc Phương, chúng ta sẽ vô cùng, vô cùng hạnh phúc.”
Nhưng mà, Diệc Phương bất an nghĩ, vì sao nỗi hoảng sợ kia vẫn không xua đi được vậy?
Cô tưởng Phương Diệc Ngôn đang làm trò quỷ, nhưng mà cũng không thấy anh ta.
Mãi đến đêm khuya, cô mới tìm ra nguyên nhân.

10. Chương 10

Tuy rằng nhiều năm không gặp dì Thúy nhưng tình cảm vẫn như ngày xưa, Diệc Phương và bà cùng kể cho nhau nghe những chuyện từ trước đến nay, Kinh Thiên cố ý tránh đi, để hai người tâm tình.

Phải chịu bệnh tiểu đường hành hạ nhiều năm, dì Thúy dùng xe lăn thay đi bộ, người phụ nữ xinh đẹp vóc dáng yếu điệu, thông minh hoạt bát ngày nào, nay đã thành một bà lão tóc bạc phơ gầy yếu. Nhìn thấy bà, giống như nhìn thấy mẹ của mình vậy, Diệc Phương cố hết sức đè nén, nhưng vẫn không nén được mà cùng dì Thúy ôm nhau khóc.

Khi ra khỏi phòng ngủ của dì Thúy, đã quá nửa đêm. Diệc Phương đồng ý ở lại đây một đêm, bà mới bằng lòng đi ngủ.

Diệc Phương nghĩ Kinh Thiên nhất định vẫn chờ mà chưa ngủ, liền đi đến phòng anh.

Khi Phương Diệc Ngôn hiện ra đã dọa cô nhảy dựng.

“Cô đừng đi tìm anh ta.” Anh ta ngăn cản nói. “Đừng đi bây giờ.”

“Trừ phi anh có lý do hợp lý, nếu không đừng can thiệp vào chuyện tôi quyết định gả cho anh ấy nữa.” Diệc Phương nói xong liền tiếp tục đi về phía trước.

Anh ta lại chắn trước mặt cô.

“Hãy nghe tôi nói, tôi tìm được hai người họ rồi.”

Diệc Phương chớp mắt mấy cái. “Thật sao? Thật tốt quá, vậy anh tự do rồi, không phải sao? Chúc mừng anh.” Cô thật tình vui mừng thay anh ta.

“Vẫn chưa, còn có việc chưa giải quyết xong, tôi cần cô giúp đỡ.”

“Chỉ cần có thể làm được, tôi nhất định sẽ giúp anh, nhưng mà bây giờ anh rời đi trước, được không? Anh sẽ dọa đến người trong phòng này đấy.”

“Không, cô không rõ.....”

Diệc Phương đã đi tới ngoài cửa phòng Kinh Thiên, cô còn nói chuyện với Phương Diệc Ngôn tiếp nữa, Kinh Thiên sẽ có thể nghe thấy, cô phát tay yêu cầu Phương Diệc Ngôn đi.

Đồng thời cô cũng nghe được tiếng nói chuyện bên trong phòng. Một nam một nữ.

Nam là Kinh Thiên, còn nữ là ai? Anh từng nói nơi này chỉ có anh và dì Thúy.

Cửa phòng khép hờ, ngọn đèn mờ nhạt cùng tiếng tranh luận trầm thấp nhưng kịch liệt, từ khe cửa truyền ra.

“Anh không thể cưới Ngôn Diệc Phương, tôi không cho phép anh cưới cô ta.” Người nữ đang ra lệnh với Kinh Thiên, giọng nói gay gắt.

“Cô không được xen vào.” Giọng nói Kinh Thiên phẫn nộ. “Cô có quyền gì mà khống chế tôi?”

“Anh quên rồi sao? Anh thuộc về tôi, anh và tôi là một thể.”

“Cô tính cứ đi theo tôi cả đời như vậy sao?”

“Nếu cần thiết thì đúng vậy.”

“Cô đang uy hiếp tôi?”

“Anh muốn nghĩ như vậy cũng không sao.”

Cửa bỗng nhiên chậm rãi mở ra, vừa lúc có thể cho Diệc Phương nhìn thấy người nữ bên trong phòng.

Cũng là người đã bí mật nói chuyện với Kinh Thiên ở vườn rau.

Trái tim Diệc Phương nháy mắt đông lại, trong lỗ tai ù ù.

Cô xoay người, trong đầu thầm nghĩ đến một việc: Cô phải rời khỏi nơi này, rời khỏi Kinh Thiên, kiếp này cô không muốn nhìn thấy anh nữa.

Kinh Thiên ở trong phòng hoàn toàn không biết, vẫn còn trừng mắt nhìn Lục Uyển Như ở đối diện.

Cô ta lại đột nhiên lộ ra nụ cười đắc ý.

“Cô cười cái gì?” Kinh Thiên nhíu mày.

“Tôi nói với anh nhiều lần rồi, anh chính là tôi. Tôi uy hiếp anh, không phải là uy hiếp chính bản thân tôi à?”

“Cô tâm tư kín đáo, tràn ngập oán hận, bụng dạ khó lường. Không, tôi không phải cô, Lục Uyển Như. Tôi yêu Diệc Phương, không ai có thể làm dao động tình cảm tôi dành cho cô ấy. Cô cũng không thể.”

Cô ta cười lạnh. “Đáng tiếc cô ấy không nghe được lời nói từ đáy lòng này của anh. Chỉ sợ anh cũng không còn cơ hội nói với cô ấy nữa rồi.”

Kinh Thiên biến sắc. “Cô đã làm gì?”

“Gì tôi cũng chưa làm, nhưng Diệc Phương của anh vừa mới ở ngoài cửa.....”

Giọng nói của cô ta chưa dứt, Kinh Thiên đã lập tức chạy đến cạnh cửa.

Nhưng không nhìn thấy bóng người Diệc Phương?

“Cô ta đã đi rồi, cô ta sẽ không quay trở lại nữa đâu.”

“Bất luận cô đã làm ma pháp gì, tôi cũng sẽ không từ bỏ cô ấy.”

Kinh Thiên không rảnh nói nhiều với cô ta nữa, chạy đi khắp các ngõ nhỏ.

Nhưng mà xe máy của Diệc Phương đã không còn ở chỗ cũ, chỉ còn nón bảo hiểm màu trắng của anh nằm lẻ loi trên mặt đất.

Kinh Thiên sắp gấp đến điên rồi, anh đã mất đi vẻ lạnh nhạt, bình tĩnh vốn có.

Gần một tuần nay, anh dường như phát cuồng tìm Diệc Phương.

Trong bệnh viện, cô nghỉ phép dài hạn.

“Nghỉ phép dài hạn? Là ý gì? Dài hạn? Bao giờ mới trở về?”

“Không rõ lắm, xin lỗi.”

Cô không ở nhà trọ của cô. Kinh Thiên đi tìm cô, nhóm bạn cùng phòng của cô làm mặt của anh bị đập phải cửa. Sau đó có một lần bọn họ mở cửa, anh không lễ phép hỏi nữa, đẩy cửa đi thẳng vào, phát hiện bọn họ không có lừa anh, phòng của cô trống rỗng, có cảm giác như đã rất lâu cô chưa trở về.

Có lẽ cô không tính quay lại nữa.

Cô cũng không quay về chỗ ba cô. Ngôn Trí Trung nhiệt tình chiêu đãi Kinh Thiên, quan tâm anh và Diệc Phương đã tiến triển đến đâu, hiển nhiên hoàn toàn không biết chuyện, lại càng không biết Diệc Phương đang ở đâu.

Kinh Thiên uể oải, suy sụp tới cực điểm, ở trước mặt mẹ anh phải làm bộ cười vui, làm bộ như không có chuyện gì. Anh giải thích đêm đó bởi vì Diệc Phương có bệnh nhân cần điều trị gấp, nhất định phải về bệnh viện.

Anh tìm Quan Quan, vì cô ấy là người bạn duy nhất của Diệc Phương mà anh biết.

Quan Quan hỏi gì cũng không biết.

“Tôi thật sự không biết, cô ấy không liên lạc với tôi. Diệc Phương cũng sẽ không chủ động tìm bạn bè, anh là vị hôn phu của cô ấy, ngay cả việc này cũng không biết à.” Cô chế nhạo.

Sau khi gác điện thoại, cô quay sang Diệc Phương ngồi ở một bên.

“Thế nào? Bạn chí cốt chứ?”

Diệc Phương trừng mắt nhìn cô ấy. “Cậu chưa từng nói rằng cậu có quen biết Lạc Kinh Thiên đấy.”

Vì vậy nên cô mới đến chỗ Quan Quan ở tạm.

Không ngờ Kinh Thiên cũng điện thoại tới chỗ mà cô cho là an toàn nhất.

“Ách..... mình đã từng phỏng vấn anh ta. Ài, thật ra cũng không xem là quen biết.”

“Quan Quan tiểu thư cũng sẽ nói lấp sao? Không phải cậu cũng từng là “hồng phần tri kỷ” của anh ta chứ?”

“Sao cậu có thể nói như thế? Người khác không hiểu mình, cậu cũng không hiểu mình sao?” Quan Quan vừa nói vừa lau nước mắt, hạt lớn hạt nhỏ đều rơi xuống.

“Cậu kể hết sự thật ình, có lẽ mình sẽ tương đối hiểu một chút.”

“Đã nói với anh là Diệc Phương không có ở đây mà, cô ấy nghỉ phép rồi, không biết khi nào mới trở về.” Kem chống tay vào cửa, cẩn thận nhìn Kinh Thiên.

Lần trước anh ta đến, đẩy mạnh cửa xông vào, ván cửa đập phải mũi Thi Công, đến bây giờ vẫn sưng đỏ.

“Tôi biết. Tôi có thể vào trong nhà nói chuyện với mọi người một chút không? Những người khác có ở nhà không?”

Mới hỏi xong, mấy khuôn mặt từ đằng sau Kem giống như xếp chồng lên nhau mà lộ ra.

“Hi, chào mọi người.” Kinh Thiên nở nụ cười, vẫy tay với bọn họ.

“Anh muốn nói gì?” Tổ Minh hỏi.

“Đi vào trước rồi nói được không?”

Bọn họ đưa mắt nhìn nhau.

“Anh ta thật thân thiện nhỉ, không hung dữ như lần trước.” Trần Nghi nói.

“Cái mũi của tôi còn rất đau.” Thi Công nói.

“Xin lỗi, Thi Công.” Kinh Thiên thành khẩn xin lỗi. “Tôi có thể gọi anh là Thi Công không?”

“Đại khái có thể.” Thi Công lẩm bẩm.

“Bọn họ gọi tôi là Ngưu ca.” Tổ Minh nói, chìa một tay, “có muốn vào uống ly rượu không?”

“Tôi không uống rượu, cảm ơn.” Động tác của Tổ Minh có lẽ nhìn như thành thạo, Kinh Thiên bắt tay cũng là thật tình, đơn thuần, nhiệt tâm.

“Vào đi.” Vì thế Kem mở rộng cửa hơn.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Kinh Thiên hỏi trước: “Diệc Phương có liên lạc về, đúng không?”

Bọn họ nhìn qua nhìn lại lẫn nhau.

“Diệc Phương cũng không dặn là không được nói cô ấy có liên lạc về.” Trần Nghi nói với bọn họ.

“Nhưng chúng tôi không biết cậu ấy đang ở đâu.” Kem nói với Kinh Thiên.

“Diệc Phương cho chúng tôi ở đây, cho chúng tôi một gia đình, cùng sinh hoạt với nhau như người một nhà vậy.”

“Cô ấy giống mẹ, chị, bạn bè của chúng tôi.”

“Cô ấy cho chúng tôi tất cả, tiền tiêu vặt và những vật dụng, cả những thứ không thể mua được ở bên ngoài.”

“Bây giờ vì anh mà không thấy tăm hơi cô ấy nữa.”

“Chúng tôi muốn Diệc Phương trở về.”

Bao gồm cả hai người đàn ông trưởng thành, bọn họ bắt đầu ghen ngào.

“Tuy rằng Diệc Phương đưa cho tôi tiền lương chăm sóc bọn họ, làm bạn bọn họ,” Kem cũng lã chã chực khóc, “nhưng mà tôi biết, cô ấy là hảo tâm cho tôi một phần công việc, cho tôi một phần tôn nghiêm, bởi vì,” cô hít hít mũi, “thật ra tôi cũng giống như bọn họ, chỉ là tình huống của tôi có vẻ nhỏ hơn chút.”

Những gì bọn họ nói, Kinh Thiên trên thực tế đã hỏi thăm và biết được.

“Tôi không dám nói tôi hiểu hết được cảm nhận của mọi người,” anh chân thành nói, “nhưng tôi và mọi người giống nhau đều cần cô ấy, muốn cô ấy trở về. Xin tin tưởng tôi, tôi không hề làm bất cứ chuyện gì thương tổn Diệc Phương, cô ấy rất thương tâm, nhưng hoàn toàn là hiểu lầm. Tôi cần một cơ hội để giải thích với cô ấy, nhưng càng cần mọi người hỗ trợ hơn.”

“Nhưng chúng tôi thật sự không biết cô ấy ở đâu.” Kem nhắc lại lần nữa.

“Diệc Phương tuyệt đối sẽ không mặc kệ mọi người, tôi tin cô ấy cũng không nói cô ấy đang ở đâu, nhưng cô biết làm sao để liên lạc với cô ấy, phải không?”

Mặt Kem lộ vẻ khó xử.

“Diệc Phương không muốn cô nói ra số di động hoặc số máy nhắn tin của cô ấy, phải không?”

“Là máy nhắn tin.” Trần Nghi nói.

Lập tức rước lấy lời trách mắng của những người khác.

“Cá Hấp!”

“Được thôi, tôi đi ngủ.” Trần Nghi lầm bầm.

“Không, không sao, cô Trần Nghi, mời ngồi.” Kinh Thiên ôn hòa nói.

Trần Nghi lần đầu được người khác phái đối xử điềm đạm, lịch sự như thế, được đối tốt mà kinh ngạc, ngượng ngùng ngồi trở lại.

“Cô Long, tôi sẽ không làm khó dễ cô. Như vậy đi, cô chỉ cần đồng ý gọi Diệc Phương về, mà không nói tôi ở chỗ này, như thế vừa không tính làm trái lời cô ấy, đồng thời cũng là giúp mọi người chúng ta. Cô thấy có được không?”

Những người khác nhất trí gật mạnh đầu.

Kem do dự.

“Tôi phải dùng lý do gì để gọi cô ấy trở về? Sau khi gọi cô ấy về rồi thì sao? Anh muốn làm gì?”

Khi Kinh Thiên nói chủ ý của anh ra, tất cả bọn họ đều mở to hai mắt, giống như người kém trí chính là anh vậy.

Dừng xe máy vào một bên tường, Diệc Phương vừa cởi nón bảo hiểm, vừa vội vàng vào nhà.

“Diệc Phương, cậu mau trở về đi, xảy ra chuyện rồi!” Ở trong tin nhắn Kem chỉ nói một câu không đầu không đuôi ấy.

Diệc Phương lập tức gọi điện thoại về, nhưng mãi vẫn không có ai nghe.

Khi máy nhắn tin của cô đổ chuông, cô đang ở trên núi, quanh quẩn ở gần vườn rau của Kinh Thiên.

Cô vừa muốn tìm anh, hỏi anh về việc trừ tính mở triển lãm tranh giúp cô, vừa không muốn gặp mặt anh khi suy nghĩ trong lòng vẫn còn rối như tơ vò.

Bây giờ cô đang lo lắng vì khoảng thời gian nán lại để xuống núi gọi điện thoại khiến cho những đứa trẻ to xác trong nhà hoảng loạn chạy ra ngoài tìm cô rồi.

Vì trong nhà một mảnh tối tăm, mà Trân Nghi sợ tối, cho nên bọn họ mặc kệ là ngày hay đêm, đều luôn mở đèn không tắt.

Diệc Phương vừa vào nhà liền mở cái đèn sáng nhất trong phòng khách.

Đèn cũng không sáng.

Tất cả đèn trong nhà đều không sáng.

“Hồngбет.” Diệc Phương thì thào.

Chẳng trách mọi người đều không ở nhà, nhất định Trân Nghi đã sợ hãi nên bọn họ đưa cô ấy ra ngoài, đến nơi có ánh sáng rồi.

Nghi như thế, Diệc Phương yên tâm hơn chút.

Về nhà, cảm giác căng thẳng hơi được thả lỏng, cô mới cảm thấy cả người mỏi mệt. Một tuần nay dài đằng đẳng giống như một thế kỷ.

Cô rất ít nghỉ phép, lúc nào người khác nghỉ phép, cô cũng không từ chối mà làm thay ca.

Lúc ấy cũng không phải nghỉ phép, mà là cố hết sức hạ quyết tâm làm chuyện cô vẫn muốn làm mà chưa làm được.

Cô đưa đơn xin từ chức.

Nhưng viện trưởng không phê chuẩn, chỉ ký “giữ chức không lương”.

“Cô quá mệt mỏi rồi, cứ nghỉ ngơi thật thoải mái. Khi nào nghỉ ngơi đủ rồi thì trả phép quay lại.” Viện trưởng đã nói như vậy.

Diệc Phương nghĩ, cái cô cần chính là chấn chỉnh lại cuộc sống của cô, chứ nghỉ phép cũng không vá lành trái tim đã vỡ nát được.

Cô thở dài một hơi, đang muốn đến phòng tắm để tắm rửa một cái, bỗng Phương Diệc Ngôn xuất hiện.

“Ồ, đã lâu không gặp.” Cô gần như đã quên anh ta.

“Khí sắc của cô rất kém.” Anh ta đánh giá, “còn giống ma hơn tôi.”

“Cám ơn.”

“Không có chi. Tôi đến nói lời từ biệt.”

“Nói lời từ biệt?” Diệc Phương ngăn ra. “À, đúng rồi, anh đã tìm được mẹ anh và Lục Uyển Như.” Cô nhớ lại. “Như vậy, đã giải quyết xong cả rồi ư?”

“Còn một việc.”

“Cần tôi giúp?”

“Đúng.”

“Tự mình giúp việc ình, cũng nên. Nói thử xem.”

“Cô và Lạc Kinh Thiên.....”

Diệc Phương lập tức ngắt lời anh ta. “Anh không cần quan tâm, tôi sẽ không gả cho anh ta.”

“Không, cô nhất định phải gả cho anh ta.”

Cô thất thần. “Anh nói cái gì?”

“Cô không thể không gả cho anh ta, nếu không tôi không đi được, mà tôi không thể không đi, tôi không còn thừa nhiều năng lượng nữa.”

“Tôi không hiểu. Lúc trước anh cật lực, kiên quyết phản đối tôi gả cho anh ta, sao bây giờ lại tự mâu thuẫn với mình như vậy?”

“Nếu tôi không đi được, bị kẹt lại ở đây, thì một tôi khác, cũng chính là cô, sẽ phiền phức lớn.”

“Dù tôi có phải đền bù bằng cả đời mình sao?”

“Cả đời của cô cũng là của tôi. Một thể hai mặt.”

“Chờ đã, Phương Diệc Ngôn, là tôi hồ đồ, hay là năng lượng của anh yếu đi nên năng lực suy xét cũng giảm? Tôi phải gả ột công tử ăn chơi để đổi lấy tự do của anh à?”

“Tôi tự do, cô mới có thể được tự do.”

Diệc Phương lắc đầu. “Tôi rất mệt mỏi, đầu óc trống rỗng, nghe không hiểu câu đánh đố của anh, chờ tôi ngủ một giấc dậy rồi nói sau.”

“Dù sao cô nhất định phải gả cho anh ta là được. Thời gian không còn nhiều nữa.” Anh ta ở phía sau cô lo âu kêu lên.

Diệc Phương mệt nhọc xua xua tay, đi vào phòng.

Mặc dù Phương Diệc Ngôn và cô là quan hệ mà anh ta gọi là một thể hai mặt, nhưng trước khi Diệc Phương thay quần áo, vẫn quay đầu xác định rằng anh ta không theo đến.

Cô đi về phía phòng tắm, trên đường cởi quần áo, áo sơmi, quần dài, tất, lười biếng tiện tay quăng lung tung. Chờ cô đi đến cạnh cửa phòng tắm, thì gần như chỉ còn thừa lại đồ lót. Bởi vì không có đèn, cơ thể cô sáng bóng mà đầy đà, hiển nhiên trở thành một vật thể sáng thần bí mà rợn rở.

Trong bóng tối, Kinh Thiên nằm ở trên giường cô nhìn chằm chằm, cảm thấy cơ thể như bị lửa thiêu từ dưới mà lên, rồi hình thành nên ngọn lửa cháy lớn xoay xung quanh anh, đốt cháy dự vọng nguyên thủy của anh.

Anh ngừng thở, không dám làm bừa.

Diệc Phương vừa vào phòng tắm, anh mới lặng lẽ thở một hơi. Không biết đã quên cái gì, cô lại đi ra, lúc này thì ngay cả mảnh vải cuối cùng che đậy thân thể cũng đã cởi.

Bỗng dưng, cả người cô đứng im bất động ở cửa, ước chừng qua vài giây, cô đột nhiên bừng tỉnh, chạy trở lại phòng tắm, khi trở ra trên người đã quấn một chiếc khăn tắm lớn.

Cô mở to mắt nhìn giường một lúc thật lâu, sau đó ấn công tắc đèn điện cạnh cách, cuồn cuộn loạn lung tung.

Kinh Thiên không thể lên tiếng, không biết cô có đang tìm vũ khí gì để đối phó mình hay không.

Việc này thật đúng gọi là tự làm tự chịu, anh suy sụp nghĩ.

Lần đầu tiên trong đời vất hết óc theo đuổi người mình yêu, nhưng không có một việc là làm đúng.

Dường như cô đã tìm được vật mình cần, cô ngừng lục lọi.

“Chờ tôi nhìn rõ rồi sẽ cho anh thật khó coi.” Diệc Phương thì thào.

Nếu cô đánh anh ngất xỉu cũng được thôi, nhưng Kinh Thiên chỉ lo cái cô cảm là thứ có thể chết người.

“Tách” một tiếng, trong phòng có một ánh sáng.

Thì ra thứ cô tìm long trọng cả nửa ngày là một cây nến.

Diệc Phương giờ nó lên rọi về phía giường, khi nhìn rõ ràng rồi thì không khỏi ngây người.

“Kinh Thiên!” Cô ghen lời. “Anh..... sao lại là anh? Đây..... đây là có chuyện gì?”

Anh bị trói gô ở trên giường cô, vả lại còn bị lột sạch sẽ, chỉ mặc một cái quần lót màu trắng, trên cánh tay và đùi bị dán vài vệt giống như băng dán phản quang. Chính là chúng làm cô nhìn thấy anh.

“Ừm ừm.....” Anh nói.

“A, xin lỗi. Ôi, trời ơi!” Diệc Phương vội vàng đi qua, “roạt” một tiếng xé cái băng dán trên miệng anh. Anh đau đến rên rỉ. “A, xin lỗi, xin lỗi. Kinh Thiên, xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi, giúp anh cởi dây thừng ra được không?”

“Dây thừng? À, được. Xin lỗi, thật sự xin lỗi. Tôi không biết..... Tôi không ngờ..... bọn họ..... a, chết mất!”

Hai tay có lại được tự do, anh đóng cửa làm áo tuần hoàn.

Diệc Phương luống cuống tay chân, thật vất vả mới cởi xong dây thừng trên chân Kinh Thiên.

“Là ai..... ôi, trời ạ, sao bọn họ có thể như vậy? Kinh Thiên, anh không sao chứ? Có bị thương hay không?”

“Nhìn thấy em lo lắng, quan tâm cho anh như vậy thì bị thương cũng đáng.”

“Anh còn có tâm tình nói giỡn? Sao lại thế này? Bọn họ tìm được anh ở đâu?”

“Là anh tự đưa tới cửa. Anh tới tìm em, anh đến đây vài lần rồi. Anh nghĩ đại khái là anh tự làm tự chịu,” câu này cũng là lời nói thật. “Anh tìm em đến nóng vội, thái độ không tốt lắm. Anh còn dùng cửa làm mũi Thi Công bị thương.”

“Anh làm Thi Công bị thương? Còn những người khác? Bọn họ đi đâu hết rồi?”

“Bọn họ đã đi ra ngoài, hình như nói là đi tản bộ.” Anh hàm hồ trả lời. “Không cần lo lắng, Thi Công không hề gì, cái mũi có chút giống mũi bã rượu(mũi đỏ sần sùi như vỏ cam) mà thôi, qua vài ngày sẽ hết sưng ấy mà.”

“Anh còn nói đỡ cho bọn họ? Bọn họ.....” Cô chỉ chỉ vào dây thừng đã ném xuống đất, “trói chặt anh, anh còn nói đỡ cho bọn họ ư?”

“Anh tin tưởng bọn họ là vì yêu em. Anh cũng yêu em, Diệc Phương.”

Diệc Phương bỗng nhiên bị nhắc nhở, thái độ lập tức chuyển thành lãnh đạm. “Nếu anh không có việc gì, có thể đi rồi.”

“Anh không thể đi đâu được cả.” Kinh Thiên nhẹ nhàng nhún nhún vai. “Bọn họ cầm quần áo của anh đi rồi.”

“Tôi đi tìm cho anh.”

Bởi vì biết chắc cô sẽ không tìm được, Kinh Thiên ung dung hai tay ôm đầu gối ngồi ở trên giường.

Diệc Phương chán nản trở về tay không.

“Anh chờ một lát, tôi đến chỗ mẹ anh lấy giúp anh một bộ quần áo.”

“Em định nói thế nào với bà về lý do anh lại cần em đi lấy quần áo của anh?”

“Tôi..... tôi sẽ nghĩ trên đường đến đó.”

“Diệc Phương, đừng đi,” Anh nắm cổ tay cô, “chúng ta nói chuyện một chút nhé.”

“Chúng ta không.....”

“Đêm đó vì sao em không nói gì mà đi vậy? Rồi sau đó vì sao lại bỏ trốn?”

Cô đứng đưa lưng cứng đờ về phía anh.

“Anh lại còn muốn tôi giải thích?”

“Như vậy để anh giải thích. Bất quá em phải trả lời anh một vấn đề trước.”

“Tôi có cần thiết phải trao đổi điều kiện với anh không?”

“Nếu như em yêu anh, thì có. Hơn nữa đây không phải trao đổi điều kiện, mà là nói chuyện.”

Diệc Phương lặng im trong chốc lát.

“Được, anh hỏi đi.”

“Trước khi em vào đây đã nói chuyện với ai ở phòng khách?”

“Ai?”

“Em nhắc tới Lục Uyển Như với anh ta, anh ta nói em nhất định phải gả cho anh, đúng rồi, người này nếu như có cơ hội anh rất muốn gặp mặt cảm tạ anh ta.”

Diệp Phương rất nhanh quay mặt về phía Kinh Thiên.

“Anh..... anh nghe được anh ta nói chuyện?”

“Hai người nói lớn tiếng như vậy, anh đương nhiên.....” Kinh Thiên dừng lại, quái dị nhìn Diệp Phương, “anh không thể nghe được anh ta nói chuyện sao?” Anh cẩn thận hỏi. “Còn nữa, làm sao em biết Lục Uyển Như?”

Diệp Phương trở tay nắm lấy tay anh. “Anh biết Lục Uyển Như?”

“Anh đâu chỉ biết cô ấy, cô ấy.....” Kinh Thiên lại dừng lại, “chờ một chút, chẳng lẽ..... vừa mới nói chuyện với em là một...” Diệp Phương rất chậm mà gật đầu. “Lục Uyển Như anh ta tìm và anh ta đều giống nhau, nếu như anh biết Lục Uyển Như, vậy chứng tỏ thân xác này của anh cũng là chữ mà bọn họ không muốn nói ra kia.”

“Anh hiểu rồi.” Kinh Thiên thì thào. “Buổi tối hôm đó em nghe được anh và Lục Uyển Như nói chuyện, em cũng nhìn thấy cô ấy, bởi vậy em mới không từ mà biệt.”

“Cô ấy chính là Lục Uyển Như?”

Kinh Thiên gật đầu. “Em vì một hồn ma mà đánh anh xuống địa ngục.”

Diệp Phương ngồi xuống mép giường. “Làm sao em biết bên cạnh anh cũng có một cái?”

“Ừm, anh cũng không nghĩ tới em nhìn thấy được cô ấy. Anh cho rằng chỉ mình anh có thể, cô ấy đã nói với anh như vậy.”

“Có lẽ bởi vì bốn người chúng ta có một quan hệ mật thiết.” Diệp Phương thì thầm lẩm bẩm.

“Kiếp trước của em, chính là đại thiếu gia đào hôn, ích kỷ, không chịu trách nhiệm, làm hại kiếp trước của anh tự sát sao?”

“Anh ta không biết tình hình sẽ nghiêm trọng như vậy. Anh ta không có trốn, anh ta tránh ở bên ngoài bệ cửa sổ, không cần thận ngã chết. Anh ta không hề muốn làm tổn thương bất cứ ai cả, chỉ là không muốn bị bày bố cùng thao túng thôi. Anh ta cho rằng hai người yêu nhau kết hợp với nhau mới là hôn nhân mỹ mãn, chứ không phải dựa vào quyết định của cha mẹ hai bên, ép buộc hai người không quen biết cùng sống cả đời.”

“Nghe ra, Diệp Phương,” Kinh Thiên trầm ngâm, “Có giống tình hình của chúng ta không?”

“Gần như là tái bản. Lúc ban đầu anh cũng không chịu chấp nhận, không phải sao?”

Anh chăm chú nhìn cô. “Mà em vì thay Phương Diệp Ngôn chuộc lỗi, đã đợi anh rất nhiều năm.”

Cô nhìn lại anh. “Quả thế, em không hề có câu oán hận nào.”

“Ôi, Diệp Phương,” Kinh Thiên ôm cô vào lòng.

“Xin lỗi.” Tựa vào trên vai anh, Diệp Phương nói nhỏ.

“Không, là anh có lỗi với em, để em chịu nhiều khổ cực như vậy.”

Anh hơi hơi đẩy cô ra, dùng hai tay nâng mặt của cô lên, để cô nhìn thấy tình nồng ý đậm của anh.

“Diệp Phương, đừng bao giờ không từ mà biệt nữa, giữa chúng ta đừng có bất cứ hiểu lầm gì nữa, được không? Anh muốn chúng ta có thể cho nhau thẳng thắn, tín nhiệm.”

“Nói đến thẳng thắn, anh mua tranh của em, còn có triển lãm tranh là anh một tay tính toán, vì sao một chữ anh cũng không đề cập tới?”

Kính Thiên nhú mày. “Anh đã từng nói với Quan Quan, thời cơ thích hợp, anh sẽ chính miệng nói với em.”

“Khi nào anh mới cho rằng thời cơ thích hợp?”

“Anh muốn dùng bức tranh ấy làm quà bất ngờ tặng cho em vào đêm tân hôn của chúng ta. Em cảm thấy thời cơ như vậy có tính là thích hợp không, bà Lạc tương lai?”

Hai má cô đỏ bừng. “Còn chuyện triển lãm tranh?”

“Là quà gặp mặt anh tặng cho vị hôn thê.”

“Trước khi anh đến tìm em, đã hỏi thăm cận kề tỉ mỉ những thứ có liên quan đến em. Mở triển lãm tranh, là vì anh biết em cần một khoản kinh phí, để chuẩn bị quyên góp cho hội những người kém trí.”

“Quan Quan thật lắm chuyện.”

“Là em ép cô ấy nói. Thật ra Quan Quan vô cùng thích anh, anh biết không?”

“Ôi, đừng làm phức tạp thêm nữa. Em thật sự nghĩ anh là công tử ăn chơi hết thuốc chữa sao?”

“Hừ, còn chờ quan sát.”

“Diệp Phương, nếu anh là như vậy, giống như chúng ta bây giờ, lại ở trên giường, em nghĩ anh sẽ buông tha cho em sao?”

Lúc này cô mới nhớ lại cô dưới khăn tắm trần như nhộng, thân hình anh cũng lộ ra trọn vẹn.

Diệp Phương hét một tiếng, nhảy dựng lên.

Kính Thiên giữ cô lại, kéo cô ngã trên người anh, anh thì nằm ở bên dưới.

“Không cần kinh hoảng, anh cam đoan, anh chỉ làm công tử ăn chơi của em thôi.”

Trong góc phòng, Phương Diệp Ngôn và Lục Uyển Như đang đứng ở đó.

“Cô sáng tỏ cả rồi chứ?”

Cô rủ lông mi không nói.

“Tôi hối hận thì cũng đã muộn, một tôi khác xem như đã bồi tội với cô, có thể tha thứ cho tôi không?”

Lục Uyển Như chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Tôi chỉ hỏi anh, nếu anh và tôi không phải do mai mối, mà đổi thành một tình huống cùng tôi quen biết khác, anh có lại trốn tránh hay không?”

“Tuyệt đối sẽ không.” Anh ta đáp nhanh chóng mà quả quyết.

Vì thế, oán hận một đời của Lục Uyển Như tan biến.

“Chúng ta có thể đi rồi chứ?” Phương Diệp Ngôn đưa tay về phía cô.

Cô xấu hổ mang theo vui mừng đưa tay cho anh.

Bọn họ đồng thời cùng nhau hóa thành khói nhẹ, còn một đôi khác của bọn họ thì kết thành một thể.

Kết thúc

Diệp Phương chưa quay lại bệnh viện, cô chuyên tâm làm vợ Kính Thiên, cùng dốc sức giúp đỡ những người kém trí, Kính Thiên toàn lực hỗ trợ là hậu thuẫn hữu lực cho sự nghiệp từ thiện của cô.

Bởi vì Diệp Phương ở giữa hòa giải, dì Thúy và chồng đã hòa thuận trở lại, quay về ‘Kính Tư Lư’. Vợ chồng bọn họ lại xây dựng tổ ấm ở sườn núi khác cách vườn rau không xa, cũng thường đón ba Diệp Phương đến ở chơi. Về sau Ngôn Trí Trung lại tìm được mùa xuân thứ hai.

Sau này Diệp Phương từ một giấc mộng kỳ lạ biết được, cha mẹ chồng của cô chính là cha mẹ cô kiếp trước. Sau khi cô và Kính Thiên kết hôn, bệnh của dì Thúy kỳ tích dần dần hồi phục.

Một năm rưỡi sau, Diệp Phương sinh ra một đôi song sinh trai gái.

Bọn họ cũng không còn gặp lại Phương Diệc Ngôn và Lục Uyển Như nữa.

^o^ Toàn Văn Hoàn ^o^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-cong-mot-bang-bon>